

בס"ד

ספר רוחות מספרות מתוך הספר "מנחת יהודה"
מאת המקובל רבי יהודה משה ישועה פתיא זצוק"ל זיע"א
הורד מאתר הברובוקס
אתר המכיל אלפי ספרים לזיכוי הרבים

<http://www.hebrewbooks.org>

ניתן להכניס ספר זה אל תוך אתרי האינטרנט

הספר מסביר בשפה השווה לכל נפש את הנעשה עם
נשמת האדם מעת פטירתו עד כניסתו לגן עדן.
וכן הדברים המועלים לנפש הנפטר.
ותיקון לאדם הנפטר הבא לאחד מקרוביו בחלום
(במידה והנפטר נראה בחלום ללא בגדים או רעב,
צמא, עייף, חולה וכו' יש לעשות תיקון לנפשו
כמובא בספר לשון חכמים חלק ב' לבן איש חיל וכן
בספר: נשמת חיים לרבי מנשה בן ישראל זצוק"ל).
כמו כן מובא בספר על בחירת שם לילד.

להמחשת הנ"ל מומלץ לראות את הסרטים: סיאנסים
בצבא, סעדה, מוות קלני, באתר: עולם היהדות
והקבלה

<http://www.olam-jew.com/sratim.htm>

וכן לימוד בספר: שיעורים בספר התניא (פרקים:
ד,ה,יא המבארים את לבושי הנשמה הנעשים ע"י
מחשבות (לבוש פנימי) דיבורים (לבוש אמצעי)
ומעשים (לבוש חיצוני), אשר אדם יוצר בחיו ע"י
מחשבותיו, דבוריו ומעשיו. וכוחות הלבושים
וכיצד ניתן לשלוט בהם). וכן ניתן לשמוע את
הרצאותיו של הרב יצחק ערד בנושאים הנ"ל באתרו:

<http://www.daat.org.il/>

הוצאת והכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשס"ט

ס פ ר

רוחות מספרות

מהגאון הקדוש המקובל האלקי עושה פלא
כשקש"ת מרן
רבי יהודא משה ישועה פתייא זצ"ל

בו יבואר כל מה שנעשה עם האדם מעת
פטירתו עד שזוכה ליכנס בגן-עדן, ספור
הרוחות, חבוט הקבר, ענין גיהגום וגלגולים
ותיקוני תשובה.

פיעה"ק ירושלם ת"ו

שנת תשי"ד

הקדמת המחבר

יבואר בו ענין הרוחות הנכנסין בבני האדם וגורמין להם חולי הכסיה רחיל וכמה מעשיות כתבתי על זה באורך וברוחב, ושם יבואר ג"כ חיבוט הקבר ומה ששואלים את שם האדם בקבר ומה תועלת יש בשאלת שמו ומה נעשה באדם אחר חיבוט הקבר ואיך מגישים אותו לפני הב"ד של מעלה ליתן דין וחשבון על מעשיו וענין מעלת החשובה וענין כף הקלע וגלגולי הדצחים וחשבון גיהנם וכל הסדר הנעשה באדם מעת פטירתו עד שזוכה ליכנס לג"ע ומה הם הדברים המסוגלים והמועילים לנפש הנפטר לחושיעו ולהרגיעו מהצער אשר שחו עליו הב"ד של מעלה, ומה הם הדברים הראויים ללמוד על קבר הנפטר, וענין המת הבא אל קרוביו בחלום ומה הם המשחיתים הממונים על האדם ומה דמות מניהם וצורת גופם ומה מאכלם, וענין הילד הנולד שאין ראוי לקרוא אותו בשם הנפטר אם לא דקים ליה בנפטר ההוא שהיה איש צדיק תם וישר או לפחות שצריך לעשות תיקון לנפטר ההוא בשרם שקוראים להילד ההוא בשמו, וגוסס הודוי לאדם השב בתשובה מאשר חסא על הנפש, ובכללם יבואר גם תיקון שעשינו לשבתאי צבי כדי שיזכה ליכנס לגיהנם כמבואר כ"ז ביחזקאל ס"י ל"ז יעריש. וחייתה גמר זו המחברת ביום שנכפל בו כי טוב ברי"ה ניסן בשנת ו ז ר ע ת י את בני ישראל ואת בית יאודה ורע אדם ורע בהמה (ירמיה ל"א)

כה דברי הקל מכל חייא

הצעיר יאודה

משה ישועה

פתיא

יצ"ו

הספר הזה נדפס בתוך הספר, מנחת יהודה בבגדד בשנת תרצ"ג ואין הספר בנמצא לכן הדפסנו מחדש סיפור הרוחות למען. ליוכות את הרבים.

הדור אתם ראו

סיפורים אמתיים ממקור קדוש יהלכון
מהאי גברא רבא ויקירא הרב הגאון הקדוש
המקובל [האדקי מרן ר' משה יהודה
פתייא זצ"ל שהיה תלמידו וממלא מקומו
של הרב הגאון הקדוש ח"ר יוסף חיים
זצ"ל מבבל, המחבר ספר בית לחם יהודה
על עץ חיים, וספר יין הרקח על אד"ר
וא"י, ומנחת יהודה. ועוד כמה וכמה
ספרים. סיפורים כאלו לא נתגלו מימות
האריז"ל והם מעוררים לתשובה אמיתית
והתעוררות ישים נא כל אחד על לבו
ויחזור בהם כמה וכמה פעמים עדי יעוררו
את לבו לשוב אל בוראו בטרם יספה ויומו
יבוא ובזכות התשובה יזכה לכל טוב
בזה ובכא.

את הספר לחשיג ע"פ הכוונות.

א. ת. ברנשטיין נחלת שבעה ירושלם
אוו. י. ל. פ. ת. ד. 5049 ירושלם

נתן העותי כי עד אחר שעשינו לו תיקון אז זכה להיות מיודרי גיהנם ואח"כ נכנס לג"ע יעו"ש.

ואלו הנשמות הם הנקראים בסבא דמשפטים בשם נשמות ערמלאין ר"ל נשמות ערומים מבלי לבוש וכמו שנבאר בעו"ה. ונפשי יודעת מאד כי כל אדם הוא משתוקק ונפשו מתאווה לדעת מה יעשה בגופו ונפשו אחר יציאתו מן העוה"ז עד הגיעו אל מקום מנוחתו בג"ע העליון עם נשמות הצדיקים והחסידים ולכן אמרתי אני אל לבי להעלות על ספר ממה שמצאתי בוהר ובדברי האר"י ז"ל וממה ששאלתי מרוחות הערמלאין שנכנסו בכני האדם ובאו אלי לרפאותם והייתי שואל מאותם הרוחות כמה מיני שאלות ממה שנעשה בהם אחרי פטירתם. רק שלא היו יודעים עוד את גיהנם ואת הנעשה בו כי עדין לא זכו ליכנס לגיהנם. רק א' מהם שאחר שנתקן והלך לגיהנם. אח"כ ע"י התפלה שנתפללתי לפני הקב"ה חזר ובא אלי וסיפר לי על מדור העליון של גהנם שהיה גידון בו ואיך סרר הנידונים שם. גם סיפר לי ממה שעתיד להעשות בו אחר יציאתו מגיהנם בעת הליכתו לג"ע כפי מה ששמע ברמז מבי"ד של מעלה. אבל בפנימיות ג"ע עדין לא ידע ולא שמע מזה מאומה כמ"ש בעו"ה. וזה החלי בעזרת צורי וגואלי.

הנה בש' הגלגולים הקדמה ב"ב כתב האר"י ז"ל כי אחר שנקבר האדם אז בא מלאך א' על קברו ושואל לו מה שמך והוא משיב לו גלוי וידוע לפניו ית' שאני יודע שמי.

ויש לתמוה מה צורך לשארה זו ולמה הוא שוכח ומה מעלה ומה מוריד זה למציאת עונשו. אבל הענין הוא כי כאשר חטא אדם הראשון נפלו כל הנשמות שהיו כלולים בו בעמקי הקליפות ונתלכשו בתוך הקלי' ונעשה להם לבושין מאותם הקלי' ונמצא כפ"ז שאין לך נשמה שאין לה קליפה אחת העשויה לה כעין מלבוש ואין אדם ניצול ממנה לפי שכולם היו כלולים באדה"ר (ונשמות הנשים היו כלולים בחוה).

ודע כי כל החמאים והעונות שעושה האדם בפ"ע זולת מה שחטא אדה"ר ודאי שהוא ממשיך עליו קלי' וזוהמת הנפש כפי חטאו. אמנם כל זה הוא תלוי בתשובת האדם כי ע"י התשובה שנושה יוכל לרוחות מעליו הזוהמא ההיא שהמשיכה ע"י חטאו אפילו אם הם חמאים גדולים. אבל הזוהמא והקליפה שנדבקה בו ע"י חטא אדה"ר אין זה תלוי בתשובתו לפי שלא הוא היה החומא ומוכרח הוא למות ואח"כ יתוקן הפנים ההוא ע"י המיתה כי אז נקבר האדם ובשרו מתעכל בעפר ונפרדת ממנו הקלי' שנדבקה בו ע"י חטא אדם וחווה.

ובזה תבין ענין חיבוט הקבר והוא כי אחר מיתת האדם ואחר שנקבר אז תכף ומיד באים ד' מלאכים ומשפילים קרקע הקבר ומעמידים אותו למטה

רוחות מספרות

ה

ונעשה חלל הקבר כשיעור קומת האדם הנקבר שם. ואז מחזירין נפשו בגופו כמו בחייו. והמעם הוא לפי שהקלי' היא דבוקה עדין וקשורה עם הנפש ועם הגוף ואינה נפרדת מהם. ולכן צריך שיחזרו נפשו בגופו ביחד. ואז מלאכים הני' אותם בו כל א' מקצה ומנערים אותן מן האלכ הנדבק בהם עד שנפרדת מהם הקלי' ההיא לגמרי. ולכן נקרא חיבוט הקבר. ועל כן צריכים המלאכים להעמיק את הקבר כדי שיהיה מקום חלל לנערו ולחבמו.

אמנם לא כל האנשים שוים. כי הצדיקים אשר בחייהם נתרקו מיצת"ר והיו נחבמים ע"י היסורים תבאים עליהם והיו מכניעים עצמם ומקבלים אותם. וגם ע"י התורה והמצות שמתישין כחו של אדם אינם צריכין חיבוט גדול כי בחבמה כל שהוא מספיק להם להפרידה מהם. משא"כ ברשעים שאדרבא ע"י תענוגיהם בעוה"ז הם מקשרים ומחזיקים יותר את הקלי' בגופם ובנפשם. ונמצא כי זה סוד למה אין אדם ניצול מחיבוט הקבר אפי' הקטנים ואפי' אותם שמתו בעמיו של נחש. לפי שאין להם תקנה להפרידה מהם זולתי ע"י המיתה וחיבוט הקבר. זולתי אותם שע"י המצות המסוגלות לזה הדבר כגון סעודה רביעית של מוצאי שבת. וכגון הנקבר בערב שבת אחר שעה ה' דהיינו מתחלת שעה י' ומעלה שאינו רואה חיבוט הקבר כי קדושת שבת מפריד ממנו הקלי' בלא צער חיבוט הקבר אבל מוכרח הוא שימות כענין ד' שמתו בעמיו של נחש.

ובזה יתבאר למה הרשעים אינם יודעים את שמם לפי שאין שום נשמה בעולם שאין לה מלבוש א' של קלי' ואותה קלי' הוא היצת"ר הנכנס באדם מיום שנולד כי הנה ע"י חמאו של אדה"ר נשתרש ונדבק עמו היצת"ר והקלי' עד שכמעט הנשמה והקלי' שניהם נעשו כעיסה א' מעורבת מסולת וסובין קשורים יחד. וכמו שנשמות הקדושות כל א' וא' יש לה שם ידוע כך שמות כל ניצוץ שבקלי' יש לו שם ידוע בפ"ע. ונמצא שכל אדם יש לו ב' שמות א' מצד הקדושה וא' מצד הקלי'.

והנה אם האדם בהיותו בחיים היה יכול להשיג ולדעת שם הקלי' שלו היה יכול לחקור מהיכן נחצבה מהקלי' וע"כ היה יודע מקום הפגם ומציאת תיקון הצריך לו והיה יכול לתקן הפגם שלו בנקל וע"כ היתה הקלי' ההיא נפרדת ממנו בנקל בחייו ולא היה צריך להפרידה ממנו ע"י חיבוט הקבר כלל.

ולכן כשנפטר הצדיק אינם שואלים ממנו מה שמו מסמ"א כי כיון שבחייהם טרחו וסבלו יסורין להפריד מעליהם הקלי' ההיא ובקלות גדול נגמרת להפרד ע"י חיבוט הקבר. (אבל מדברי הרוחות נראה שאין אותן המלאכים החובטים יודעים שיעור החביטה עד כמה חבימות נפרדת הקלי' מאותו המת כי לא כל המתים שוים. והסימן שביד המלאכים הוא אם יוכל

להגיד המת את שם הקלי' שלו זהו סימן שנפרדה ממנו הקלי' ואין חובטין אותו עוד. וא"כ לפי"ז גם לצדיקים הם שואלים את שם הקלי' שלהם כדי לידע אם כבר נפרדה מהם הקלי' שלהם ואז מושכין את ידם מלחבוט) אבל הרשע שאדרבא שע"י חטאו גרם לקשרה בו עוד בחזק גדול לכן צריך מכות ועונשים גדולים להפרידה ממנו בחיבוט הקבר. ואלו היה יודע בחייו את שמו דמסמ"א היה מתקן הדבר בחייו בקלות גדול לכן מכין אותן הכאות נמרצות על שאינם יודעים אותו השם (דבריו צ"ע א"י למה הקטנים ואפי' אותן הר' שמתו בעמיו של נחש אינם ניצולים מחיבוט הקבר. אבל למה שכתבתי לעיל מזה בסמוך שמדברי הרוחות נראה שאין אותן המלאכים החובטים יודעים וכו' נחא) ע"כ לשון שער הגלגלים בקיצור יעוש"ב.

ואחרי נמר חיבוט הקבר הולכים להם אותם המלאכים ועוזבים את המת ואת נפשו בקבר. ואז תכף ומיד בא מלאך א' אכזרי איום ונורא מבהיל מאד ונוטל את הנפש מהקבר ומניחה בכף הקלע וקולע אותה בפעם אחת עד פתח שער החצר של ב"ד העליון. ואז יוצאים ב' שלוחים מב"ד ומנישים את נפשו הערומה לפני הכ"ד הגדול ליתן דין וחשבון על מעשיו הרעים אשר עשה בהיותו בחיים בעוה"ז. ונפש האשה הערומה מכסים אותה השלוחים בבלויי הסחכות מתחת מתניה עד סוף הערוה ומכניסין אותה לפני הכ"ד לתת דין וחשבון.

ומעתה הם אוניך ושמע מה שספרו לי הרוחות בהיותם עומדים שם לפני ב"ד הגדול. ואעתיק אותם לפני הקורא אחת לאחת. ומהם יבין האדם את דרכו ואת הנעשה בו אחרי ימי חלדו. וכדי שלא לדלג מענין הרוחות שבאו לידי כדי לתקנם נכתוב תחלה את הרוחות שבאו לידי עם שלא שאלתי מהם את אשר נעשה בהם אחרי פטירתם לפי שהיו מצערים מאד את הנפגעים מהם. ולכן כל השתדלותי וכל מנמתי היתה להציל את הנפגעים מהם שעה אחת קודם.

א. מעשה חנה בת עקיבא.

בשנת סת"ד באה אלי האשה חנה בת עקיבא שהיה מנוולגל בה נפש אשה אחת הנקראת גחלה בת עמאם אשת איש ומנאפת עם ישמעלי א' המוחזק בניאוף ונשמעת לו בכל עת וגם נוהגת כמנהג הישמעאליים ואחרי כמה יגיעות וקיבוץ עם רב בבתי כנסיות ובהוצאת ז' ספרי תורות וז' שופרות וצעמית יצאה ונתייפת חנה לגמרי.

ב. מעשה חביבה בת רחמה.

יום ה' כ' אדר א' תרס"ב באה אלי חביבה בת רחמה אשת יעקב יוסף דיידא והיה מגולגל בה נפש אהרן נסים כהן שהיה חשוך בנים ועם הארץ ואחרי מעט יגיעות יצא ממנה.

ג. מעשה נועם בת לאה

יום א' יד כסליו באה אלי נועם בת לאה שנכנס בה רוח הנקרא יעקב בן גזאלה שהיה נביר מפורסם בעיר בצרה וחם על כבודו ועל כבוד משפחתו ויצא תוך ג' ימים. אמנם ב"י לחודש הנו' חזר ונכנס באשה הנו' וע"י היחודים יצא ביום וא"ו י"ט כסליו.

ד. מעשה ראובן בן משה.

יום ב' כ"ב כסליו שנת התרס"ג הנו' בא ראובן בן משה מני בן רחמה שנכנס בו רוח הנקרא דוד יוחנן המתקן מנעלים הבלויים ושם אמו עזיזה והייתי עוסק עמו עד יום ו' ט"ז שבט וביום ט"ז שבט כאשר הייתי מיוחד עליו רעדו כל עצמות ראובן הנו' ופשט את רגליו במשימות חזקה מאד וברעדה והרגיש כאלו נתלשו ונעקרו אצבעות רגליו לגמרי ואח"כ יצא הרוח מגולגל רגלו ולא הויקן כמו שהשבעתיו וכל מעשה אלו הרוחות ומה שדברתי עמהם הכל נכתבים אצלי בארוכה.

ה. מעשה רימה בת פרחיה.

בשנת תרס"ז בחזרתי מעית"ק ירוש"ת באה אלי רימה בת פרחיה והיה בה רוח הנקרא יצחק בן כהן. והוא רשע ואוהב זימה ועם הארץ גמור. ויגעתי עמו כמה שנים ולא יצא ועודינו עד שנה זו שהיא שנת התרצ"ג בתוך רימה הנו' וסימה את שני עיניה רח"ל:

ו. מעשה אפרים בן נסים.

בשנת תרע"א בחודש אלול נכנס רוח בבחור א' הנקרא אפרים בן נסים חנניל (ז"ל) והיה מצער אותו מאד ודרשו אביו ואמו בפליל ישמעאל ולא הועיל. והיה תרות מקלל את הפליל ואת אלהיו והכה את הפליל על לחיו. והיה תרות צועק במרה הוציאו את המטא הזה מעלי כי איני יכול לסבול לראות את הנכרים המטאים האלו. רק רחמו עלי וקראו אלי את יהודה ואני שומע לכל אשר יצוה עלי כי הוא יתקן אותי.

ובאו אלי אביו ואמו וכל קרוביו. ובבואי לביתו ראיתיו שהוא מושב על מטתי וגלגלי עיניו עולים למעלה ואינו שפוי בדעתו והרוח מדבר בגרונו, ואמרתי לרוח מה שמך. ולא רצה להגיד לי שמו, ואחר כמה יחודים אמר שהוא אפרים בן עאבד נצר אללה. (פי' שמריה) ואמו אסתר אשר הם היו דרים בשכינותינו (והוא בבית שאני דר בו עכשיו) והוא לא נשא אשה וימת בן ארבעים שנה.

וסיבת גלגול היתה כי מלאכתו היתה מחמר ומוליך סחורות לכפרים. ופעם א' הוליך אשה א' להשתתח על מצבת אדוניו ויחזקאל הנביא עם שיירא גדולה והוא עיכב עצמו באחורי השיירא ועיקם את הדרך והפחידה במיתה אם צעוק תצעק ואנס אותה. ולהיות היא אשת חיל אסרה את עצמה על בעלה ונתגרשה מאתו. שוב פעם אחרת בהיותו במדבר מוליך סחורות רבע את הפירה שלו. גם ביום שב"ק בא על הזכור בפרדס של כפר בעקובה. ואחר כמה שנים נפלה לו קמטה עם חמרים ישמעלים ובעת שהיה מוליך סחורה לכפר בעמובה נתקבצו עליו אותם הישמעלים והרגוהו והוליכו את גווייתו אל מחוץ לכפר וקברתו שמה ולא הניתו שום סימן על קברו. ועזבו את חמוריו ומשאם נמושים בדרך ולא לקחו מהם מאומה ולבסוף הלך שאול אחי ולקח את כל העזבון ולא החזיר לבעלים מאומה. גם לא חיפש על גווייתו. גם לקח את כל המעות ואת כל אשר לי בבית ולא שילם להנושים בי מאומה. גם לא עשה לי שום נחת רוח בדרך הנהוגים לעשות למתים בתוך הי"ב חודש. ולפי שנצטערתי מאד ע"ז לכך גרמתי לו מכשולים רבים ואיבד את כל הונו ולבסוף נפטר בענין רע וחולי קשה מאד. ודע כי במקום שאני קבור שם קבורים ג"כ ב יחורים אחרים. וזה לי י"ז שנה משנהרגתי.

שאלתי לרוח האם לא שב בתשובה בעת שנהרג. אמר לי כי נבהל מאד ולא עלה על דעתו לעשות תשובה ובפרט שהוא עם הארץ שאינו חושש לתשובה. גם לא הניח ציצית ותפלין כל ימיו רק ג' פעמים בלבד. גם לא היה מתפלל כ"א ביום חכפורים בלבד. ולא זו תחלת ביאתי לעולם כי תחלת ביאתי היתה באיש א' מילדי צפת'ו הנקרא שלמה בן יחזקאל ולפי שהרבתי לחטוא לכן נגזר עלי להתגלגל בדצח"ם. (דומם. צומח. חי. מדבר) ובהיותי מגולגל ברימון א' נודמן שאיתו רימון קנה אותו א' זקן וחסיד הנקרא שמעון ואכלו בסעודת שבת וברך עליו עץ ושהחיינו וע"כ נתקנת.

ואח"כ נתגלגלתי בעיר אומיר באיש א' הנקרא חיים ואכל לא היצרך להתגלגל בחי בלתי מדבר כמו שגזרו עליו יען כי שמעון הזקן העלה אותי ב' מדרגות מן הצימח אל חי המדבר כמבואר בשער הגלגולים הקדמה כ"ב דכ"ב ע"ב יע"ש) והיה האיש ההוא חומד לאכול חלב כי שמע מאנשים

בורים שהחלב מכריא מאד. והיה מתיך את החלב ואוכלו בפני עצמו ובסוף ימיו עלה לירושתו ושם נסגר יומו.

אח"כ נתגלגל בי אני אפרים ילד כבל ולא תקנתי מאומה אלא הוספתי עון על עוני. וקלקול על קלקולי ומעת פטירת שלמה הנז"ל עד הזמן הזה יש ארבע מאות וחמשים שנה ובכל זה הזמן היתה הנפש מתגלגלת ממקום למקום בענין זה, ואחרי פטירתי באו עלי חמשה ושלשים מלאכי חבלה והיו מלקין אותי בכל יוב מ"ו שעות. ומ' שעות הנשארים מהיום היו מוליכין אותי למדבר שמם מלא נחשים ועקרבים והיו נושכים את בשרי ואוכלים אותי ואח"כ אחזור לחיות. ונמשך חשבון זה ארבעה שנים. ואחר ד' שנים אלו היו דנים אותי בגיהנם מ"ו שעות. ושאר היום מורידין אותי חוך בור עמוק מאד חשך ואפלה וסותמין את פי הבור באבן גדולה ועומדים על האבן.

וענין זה היה מתמיד והולך עד זמן שנתנו לי רשות להכנס בזה הבחור לפי שיש בידו חמאת נעורים. כי בהיותו קמן הלך עם אביו לכפר בעקובא ונכנס ביום השבת לאותו הפרדס אשר שם באתי על הזכור ותלש ביום השבת מאותו האילן עצמו אשר תחתיו באתי על הזכור. ולא נתנו לי רשות ליכנס בו על היותו קמן. אבל עכשיו היה לי שליטה עליו מסיבה אחרת. (ולא רצה הרוח לגלות לי הסיבה עד אשר הכרחתי אותו ביהודים. וא"ל כי אסור לגלות מסתרי בני אדם לפני העומדים. ולחש לי באזני שנשק לבת א' בבית הבושת) ונתנו לי רשות ליכנס בו. ונכנסתי בו בערב בעת שהיה מתקומם עם אמו על סעודת הערב. ונכנסתי מקדקדו והרגיש כאלו דקירת מחם עב של שק נכנס בקדקדו והתחלתי לצער אותו. את הצער הזה שאתה רואה. ועתה הנני מבקש ממעלתך לתקן אותי למען ה'.

שאלתי לרוח האם שמע או ראה או ידע מענין נתן העזתי (הנז"ל בישעיה ס"י ל') האם נכנס לגיהנם או עורנו בכף הקלע אמר לי לא ראיתי בעיני. רק זה מ' חודשים בהיותי בתוך הבור שמעתי קול המולה גדולה כמו שמחת חתן וכלה ושאלתי את פי הממונים עלי מה קול זה ההמולה. וא"ל כי נתן העזתי היום נגמר דינו מכף הקלע ועכשיו הוא הולך לגיהנם.

בתוך דברים אלו הנישה לו אמו בשר צלי לאכול. ובעת שנמל חתיכה א' לאכול אמר ליושבים הביטו וראי איך בחתיכה פלונית מנוולגלת אשה זקנה בת פ"ו שנים מסיבת שהיתה סורקת שער ראשה בחצר נגד הפתח הפתוח לרשות הרבים. גם בחתיכת הרימון שבקערה הב' מנוולגלת בת אחת. גם בצפור זה היושב על ענף האילן שמצד הימין מנוולגלת בו ריבה א' בהיותה בת ג' ימים וכ"ז אני רואה בעיני ותמיה אני עליכם רואים. ולכן

צריך שאחד מכם יברך על חתיכות אלו בכוונה וכל העומדים יענו אמן כדי לתקנם. וכן עשינו כדבריו.

אמרתי לרוח האם תבחר לצאת בשופי ובנחת. או בהכרח וחרפה ובוז. כי עכ"פ צריך אתה לצאת היום חזה. ואם תקשה לצאת אני מוציאך בעל כרחך וקולר שמות הקדושים והשבועות תלוי על צווארך. א"ל הן אעשה כדברך כי גם אני רצוני לצאת אמנם לא אצא כי אם בשעה י"ב ושליש כעת הכנסי בו.

אמרתי לו מן הנמנע הוא זה. יען כי היום הזה הוא ערב שבת וערב ר"ה וצריכין אנתנו לעסוק בצרכי שבת וצרכי ר"ה ואי אפשר להתעכב אצלך יותר טוב לצאת עתה שהוא זמן עליית הנשמות לג"ע כדי שתזכה לעלות עם הנשמות.

השיב הרוח כל השבת הוא קודש ואוכל לעלות בכל עת שארצה. והתחלתי להכריחו ע"י היחודים וצעק בקול מר ואמר א"כ אצא בשעה י"א וחצי מהיום. א"ל גם זה לא אוכל שאת אלא עכשיו תצא. א"ל אם כן לך קנה צרכי שבת ושוב אלי בשעה ח' וירחם ה' ונראה מה נעשה. אמרתי לו א"כ אין לך שום רשות להזיק את אפרים או לעלפו עד שובי אליך. והודה לי בזה. וחזרתי אצלו בשעה ח' והתחלתי ליחד עליו ותקעתי אצל אוזני י"ב קולות. והרעים הרוח וצעק ואמר רצוני לצאת בלא הכרח. אמרתי לו מאיזה אבר אתה יוצא. א"ל מעיניו. ונערתו בו שלא יצא מעיניו יען כי ביציאתו הוא מסמא את עיניו. אמר לי א"כ אצא מפיו. ונערתו בו. אצא משיניו ולא אעקור לו רק את המתלעת שאצא מדרך שם. ונערתו בו. אמר לי א"כ מאיזה אבר רצונך לצאת. אמרתי לו מאצבע קסנה של רגל שמאלית מבין הצפורן לבשר. השיב כי זהו צער גדול אלי לצאת מסיום חגוף שהוא מקים אחיות הקלי ומקום סמא.

והכרחתי אותו ביחודים ובהשבעות ובגזירת נח"ש שלא יצא כ"א מאצבע הקסנה של רגל שמאלית ולא יזיק בשום אבר אפי' באותה אצבע הקסנה שהוא יוצא ממנה. ולא יכנס עוד בשום א' מישראל ולא יזיק לשום א' מישראל. ונתרעם מאד ואמר כי איך אפשר שלא יעקור או לפחות יבטל את אצבע הקסנה שיוצא ממנה. והוצרכתי לדבר עמו בלשון רכה כדי שלא יצא בכעס וזיקתו ואמרתי לו כי כפי הנראה שנשמתך היא גדולה מאד רק מסיבת העיונות הוכרחה להתגלגל. ואתה עניו וביישן ואוהב את התורה ומוקיר רבנן. והואיל וכן אין רצונך להזיק לבחור זה כלל כדי שלא תכנס בכלל מ"ש רז"ל נשמות הרשעים הם הם מוזיקי עולם ותהיה גם אתה כאחד מהם.

אז נכנע הרוח והשיב דברך טובים ונכונים מאד ואני מזומן להכריח

את עצמי ולהתגבר על מדתי שלא אויסקנו כלל. אבל עכ"פ ישאר חולה מ"ו ימים ואח"כ יבריא אמרתי לו ענין זה לא יתכן להיות יען כי ימים אלו הם נשגבים ויקרים מאד ורובי המצות תלויים בהם שהם ר"ה ושבת ותקיעה ועשרת ימי תשובה ויו"ט וסוכה ולולב והושע"ר וסיום התורה ואתה גורם להפריעו מכל אלו המצות וגם ממצות ציצית ותפלין ופן התפלה וזה מוקש לנפשו בעולם הנשמות. אמר כי זה צער גדול הוא לי אם לא אעשה לו מאומה רע.

אמרתי לו ראוי לך לסבול הצער הזה לכבוד הקב"ה ולכבוד מצותיו. אמר הרוח אוי לי אם אעשה כדברך. אבל מוכרח אני לסבול כ"ו לכבוד הקב"ה. ובתוך דברים אלו אמר הרוח עתה הניעה שעה עשירית מהיום ואני רוצה לצאת. בבקשה ממך שתלמוד כדי שתצא נפשי מתוך דברי תורה ותתתקן. והתחלתי ללמוד מומור יענך ה' ביום צרה וכו' יושב בסתר עליון וכו' בקראי עניני וכו' אלפא ביתא שם אפרים בן אסתר דברי עונות גברו מני"זכו עד קדוש היכלך. מרכבה יחזקאל. מי אל כמוד וכו'. אדרא רבא מן פתח ר"ש ואמר ווי מאן דאושט וכו' עד סוף י"ג תיקוני דיקנא. וזהר ויקהל דר"ט ע"ב מן ר"ש ור"א ברית הוו יתבי וכו' עד הקיצו ורגנו שוכני עפר. פיוסם הקמורת. שמע ישראל. אנא בכח וכו' ואחר כך אמרתי יהי רצון וכו' הכתובה לעיל בישיעה ס"י ל'.

ובהיותי לומד אמר הרוח הרי אני יוצא ואמר שלום עליכם ויצא לפי דבריו מהבחור ולא עשה לו מאומה רע. ותכף ישב הנפגע וחזרה דעתו עליו כי לא הרגיש מכל הנעשה בו. ותמה ואמר על מה קבוצת האנשים והנשים אלה פה. ועל מה אבי ואמי בוכים. אמרו אין דבר כי נתעלף מעם. מוער ובאו לבקרו. ותכף נתפזרו אותם האנשים וילכו איש לדרכו. ונגשו אביו ואמו ונשקוהו. ואמר להם תהי ל שאין בו מאומה רע. ואני כבר הזמנתי קמיע לנפגע לנושאו עליו אחר יציאת הרוח כמ"ש האר"י ז"ל. וכן אמר הרוח קודם צאתי כי הממונים אשר עליו אומרים שצריך להזמין לאפרים קמיע ולכתוב בו די שמות הנודעים לך ותתלה אותם בצוארו כדי שלא יחזור הרוח ליכנס בבחור. ותכף מיד תלינו הקמיע בצוארו.

אמנם לפי דעתי שיערתי שלא יצא הרוח מהבחור רק ערום הערים ונחבא בגופו. יען כי לא עשה הנפגע שם תנועה כנופו או ברגליו כנהוג. אבל העלמתי עין והראיתי את עצמי כאלו גם אני סובר שיצא הרוח לגמרי. יען כי נמה היום לערוב וצריך לילך לבית הכנסת. וגם כדי להמעות את הרוח שיסבור שאנחנו מאמינים שיצא ועי"כ יזהר להסתיר את עצמו בכל יכולתו ולא יזיק את הנער לפחות בשני ימים של ר"ה ואח"כ ירחם ה'. והנה אחרי שני הימים של ר"ה התחיל הנער לחלות מעט מעט עד

רוחות מספרות

וחובטים אותה ג' ימים ונ' לילות באין הפסק כלל במקלות של אש. עד שעלה אח' כ' בדעתה לומר להם שם זה ואמרה להם שנקראת **נהרים** ותכף עזובה והלכו להם.

ואחרי הליכתם בא מלאך אחד אכזרי כמו משחית אעפ"י שהוא אינו משחית והוציא את הנפש מהקבר והכה אותה שכה חזקה ומאותה ההכאה נקלעה ונורקה עד פתח בית דין הגדול שברקיע והיא מועמדת שם ערומה כיום הולדה. ותכף יצאו מבי"ד ב' מלאכים אכזרים והביאו סמרטוט של בגד בלוי ושחור והקיפוה למטה ממבורה לכסות את הערוה והכניסוה לפני הבי"ד והבי"ד היו ג' הגדול הוא באמצע והשנים הם א' בימינו וא' בשמאלו וזוהר פניהם כמו החמה. ושאל אותי האבי"ד מה שם איך ואמך. ולא רציתי להשיב לו. והכוני הממונים מכות אכזריות עד שלא יכולתי לסבול כי במכה הא' נעשיתי כאוד מוצל מאש. ובמכה ב' נעשיתי נחלת. ובמכה ג' נעשיתי אפר. וגם הבי"ד הלכוני עמהם ואח"כ חזרו והחיו אותי. עד שהוכרתי לומר להם ששם אבי הוא יעקב ושם אמי פרחת (עיקר שם אמה היא צלחת והיא אשת יעקב בן גואלה הנז"ל בתחלת דברינו בפעם הג' דשנת התרס"ג שהיה מגולגל בנועם בת לאה והוא הגביר המפורסם שהיה דר בעיר בצרה ושמו יעקב כמארה. וגם בנו יצחק המכונה חוני היה רע ובלילעל ולא הניח שום זימה ותועבה שלא עשה ובסוף ימיו המיר דתו ונעשה ישמעאל ואחרי מיתו נעשה רוח רעה ונכנס באשה א' ובאה אותה האשה אצלי לרפאותה. ונחזור לדברינו) כי אולי ואבוי למי שיכפור לפני הבי"ד כי לפניהם נגלו כל תעלומות לב ואין דבר נסתר מהם. אח"כ נתנו לי פנקס א' ואינו כפנקס עוה"ז ואין לו דוגמא בעוה"ז ופתחו אותו לפני ואמרו לי קראי בו. אמרתי להם איני יודעת לקרוא. (ואפשר שעל זה ארז"ל תחלת קראי בו. אמרתי להם איני יודעת לקרוא. שנאמר פומר מים ראשית מדון. כי כשנותנין דינו של אדם על דברי תורה שנאמר פומר מים ראשית מדון. כי כשנותנין לו פנקס לקרוא אם אמר שאינו יודע לקרוא אז אומרים לו למה לא למד תורה.

והנה הנשים אינם חייבים בלימוד התורה. וא"כ צריך טעם למה אנשי דורינו הם מורחים ומאכזרים ממון הרבה על בנותיהם ללמדם כתב ולשון. והלא אחר הנשואים הם עוסקים בצרכי הבית ואין להם פנאי ללימוד ומה גם שיש להם צער העיבור וצער הלידה ומסופלים בגידול בניהם וא"כ מה תועלת בלימודים. אבל יתכן שכונתם ללמדם ספר כדי שלאחר פטירתם יוכו לקרא בפנקס הבי"ד את כל עונותם ותועבתם אשר עשו בהיותם בחיים כמו חילול שבת ואיסור גדה ואכילת בשר בתלב ואיסור נבילות ומרפות וגנבה של נכרים שבכוה"ר נעשו היתר אצלם. ולא יסריחו על הבי"ד לקרא לפניהם את עונם וגם אולי ח"ו יאמרו הבי"ד דבר שאינו כתוב בפנקסם.

וגם יוכל לומר בפה מלא את עונם הכרוב בפנקסם לפני ה' ב"ד. וגם כתי להכיר את חתימת ידם אם היא אמיתית או לא. ונחזור לדברנו)

אמרו זה חבי"ד אם לא תדעי לקרא אמרי את מה עשית איסורים מימך. אמרתי להם לא עשיתי מאומה רע. וכפרתי בכל מרוב הבושה והכלימה. וחזרו ונתנו לי מכות נמרצות כבתחילה. והוכרחת לומר להם כי דיברתי דברי חשק עם הבחור סלמאן שכננו. אמרו לי ולא עשית עמו איסור ומריב יראתי מן המכות אמרתי להם ששכב אותי. אמרו לי כמה שנים שכב אותך אמרתי להם שנה א' בלבד. ויוסיפו להכות אותי עד שהודעתי לפניהם ששכב אותי ה' שנים. אמרו לי כמה פעמים שכב אותך באותן הה' שנים. אמרתי להם זה לא ידעתי אולי חמשים או ששים פעמים. ולפי שידעו שבאמת איני יודעת מספרם לא הכוני. רק אמר לי האב ב"ד כי מאה פעמים שכב אותך ומן השמים המיתו אותך כדי שלא יבוא עוד בעליך לידי איסור ואת למה עשית זה האם לא יש לך בשר היתר. ועלה בדעתי לומר לפני חבי"ד וכי אני היה בדעתי לנאוף והלא סלמאן שכנו הוא אשר פתני. ולא עוד אלא שלא ידעתי שזה הוא איסור תמור רק מנהג בעלמא וגם מימי לא שכבתי עם אחר רק עם סלמאן לבד. וכאשר התחלתי למעון הכוני שלוחי חבי"ד העומדים מימיני ומשמאלי ואמרו לי שתוקי ואל תדברי שום דבר אחר רק תשיבי תשובה על מה ששואלים אותך חבי"ד בלבד.

אח"כ אמר לי אב ב"ד פסק דינך הוא להנתן ביד המשחיתים מאה שנה (מבואר מזה שאם חמא האדם באיזה חמא ושנה ושילש בו צריך לו תיקון על כל פעם ופעם ולא די לו בתיקון א' בלבד שהרי כאן גורו חבי"ד לק' בעילות ק' שנים. וכן נראה מלשון שער הכוונות דרוש ז' דלילה שכתב וז"ל ויש אדם שגדול כח כוונתו עד שיוכל להמית בכל לילה אלף וקכ"ה ויש אדם שלא יוכל להמית אלא דבר יום ביומו. וכמספר הימים שחמא כך צריך ימים אחרים לנדם לתקן עון זה וכו' יעני"ש וכן נראה משער רוח הקודש ד"א שכתב שכל לילה הוא פומר מכרת א' לבד. גם פרק קמא דסומא אמרינן על אבשלום בן דוד הע"ה ולפי שבא על עשרה פילגשי אביו וגנב ג' לבבות נתנו בו עשרה לומביות וג' שבמים וכו' ולא הספיק לו לומביא א' ושבת א'. וכן בענין הקרבנות אם אכל ב' פעמים חלב בשוגג אין די לו בחמאת א' בלבד. ובכל יום מכין אותך כ"ז מלקיות ביום וי"ז מלקיות בלילה (אפשר שהם בג' דם כי ניאפה גם בימי נדתה) ובכל לילה תחמבי עצים וישרפוך בהם לעיני ב"ד שלשה שעות בכל לילה גם תלקי לעיני חבי"ד שעה א'. ובאלו הק' שנה תלכי עם המשחיתים אשר נמנה אותם עליך לכל מקום אשר יצוו עליך ללכת שמה. והזהרי שלא תעברי ושלא תמרי את דבריהם. ואחר הק' שנה תחורי לפנינו פה לרון אותך

על עונות אחרות. וקבלי עליך את הדין. והשבועי לפנינו בשמו הגדול שלא תעבירי על דברינו אלה. והרימותי ידי ונשבעתני בחי העולם שלא אעבור על דבריהם. ואח"כ קראו לד' משחיתים ואמרו לי כי אלו הם הדי' משחיתים אשר הפקדנום עליך אי' בימין ואי' בשמאל ואי' לפניך ואי' פקיד עליהם. ופטרוננו מב' יד. ונמשכה עמידתי לפני הדי' ג' שעות.

ותכף לקחוני המשחיתים והוליכוני למדבר גדול איום ונורא מלא נחשים ועקרבים וחיות רעות מינים ממינים שונים וכלבים גדולים כולם רוחניים המחרידים את כל הנפשות העוברות דרך שם (ועי' התפלל דוד העי' הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי) כי אעפ"י שלא היו נוגעים בי כלל. מ"מ מפתחם רחפו כל עצמותי. ואני אעפ"י שכחי גדול כמו המשחיתים ממש. כי תמיד אני פורחת ובורחת מלפניהם והם רודפים אחרי ואין מרחק ביני וביניהם רק אמה אי' בלבד עכ"ז אני כפופה להם מפני שהם ממונים עלי. והשיגוני והלקוני במדבר ההוא כ"ז מלקיות ביום. ובשעה ג' מהלילה מוליכין אותו למדבר אחר שלא שזפתו עין וגם אני לא ארע ללכת שמה לבדי וגוזרים עלי לחטוב עצים בשיעור מוגבל והוא ברוחב אמה על אמה ברום אמה ולשאת אותם על שכמי העירום ולהביאם לפני הדי' השני שמקומם הוא בסוף חצי העליון של אויר הרקיע. ובית דין הנו' הם ממונים על העונש (מלשון זוהר פקודי דרמ"ה ע"ב משמע שאלו הדי' הם מסמרא מסאבא) והם ב"ד אחר מלבד ב"ד הראשון שברקיע אשר נתתי דין וחשבון לפניהם. ובב"ד הדי' יש ג"כ ממונים אחרים שמשמשי'ן לפניהם והם מלאכים אכזריים רק שאינם כמו הדי' משחיתים הממונים עלי. והדי' משחיתים מסרו אותי עם משא העצים ביד אותם הממונים והם הכניסוני לב"ד ולקיתי שם שעה אי' ולא יכולתי לכיין ולדעת את מספר המכות כמה הם ואח"כ הושיבו אותי על אלומת העצים וביערו אש תחת העצים והסיקו אותי ג' שעות עד שנעשתי אפר. ואח"כ חזרו והחיו אותי. ואותם הדי' אז תכף כותבים בפנקסם כי ביום פלוני בחודש פלוני באה רוזה לפנינו ועשינו בה דין כך וכך. ואח"כ מוציאים אותי הממונים של הדי' ומוסרים אותי ביד המשחיתים המחכים מחוץ לב"ד. וחוזרים ומוליכין אותי אל מדבר החיות הנזיל ושם מלקין אותי כ"ז מלקיות של הל' לה. כה נהגו עמי שתי שנים של מות.

ותבכה רוזה לפני ודמעתה יורדת לארץ. ותאמר מה אומר לפני אדוני אוי ואבוי עלי ועל אותי הצער שאני בו כי היו עוקצי העצים עוקצים בבשרי כמחט בבשר החי (פי' כמחט בבשר המכה שחיתה שמבאבת יותר) כי אין אותם העצים כעצים של עוה"ז ובכל פעם ופעם יתפח הבשר של כתפי עד שיהיה כנוד מלא מים. ועוד אחרת שכתפי היא עירום ואיני לובשת מאומה. ולא עוד אלא שאם אני מחסרת מאלומת העצים אפי' קיסם אי' בשיעור מחט

היו נזורים עלי הבי"ד לשוב בחזרה למדבר הרחוק שהוא ולהוליך עמי גם אלומת העצים עד- שם ולהוסיף עליה שם קיסם א' ולחזור אח"כ לב"ד להשרף בה. וגם המשתיתים הם הולכים ובאים עמי. וכבר נסיתי ענין זה ג"פ שחסרתי קיסם א' במתכוין וקנסו אותי לחזור לשם עם משא העצים ולהוסיף עליו קיסם א' כי גם אנחנו יודעים השיעור. ומשם והלאה נזהרתי שלא לחסר כלום.

ובתשלום כל שנה ושנה של פסק דין של בי"ד הגדול שברקיע אחרי צאתי מב"ד הב' היו מנישים אותי הר' משתיתים לפני בי"ד שלישי שגם הוא באויר לממה מהרקיע ושם כותבים בפנקסם כמה שנים נסתלק מעונש שלי וכמה שנים נשארו עלי. ובאותו הבי"ד אין בו לא עונש ולא מלקות כלל. ובכל ימות השבוע אין לנו מנוחה רק שביום הששי מתחלת שעה ששית ומעלה אסורים אותנו בשלשלאות ועומדים עלינו המשתיתים לשמור אותנו עד מוצאי שבי"ק. ויש רוחות שיושבים בכנופיא ומספרים זה לזה את מעשיהם הרעים ואת ערמתם הרעה שהיו עושים בהיותם בחיים ואת פסק דינם ואת עונשם אשר שמו עליהם הבי"ד של מעלה וכיוצא בזה. ובדרך כלל שאפי' ביום השבת לא נמצא נחת רוח. יען כי אנחנו זוכרים את הצער שעבר בימות ההחול על ראשינו ואת העונש והצער המעותר לבוא עלינו במוצאי שבי"ק. רק אני רווה אוהבת לישב גלמוד בלא חברה. ויש רוחות שהם כבן מ"ו וכבן י"ד שנים. (כי אעפ"י שארזיל שאין ביד של מעלה מענישין פחות מבן כי שנה כבר כתבנו לעיל בפ' דברים אות ס"ו שזה הוא בעוה"ז אבל בעוה"ב הם מענישין יעו"ש) וכאשר אומרים החיים קדיש על נשמותינו נקה מעט נחת רוח כמו רגע א' בלבד. כי בעונות אין עכשיו אומרים הקדיש כהוגן. וכראוי. אלא בהבלעה ובחיסור אותיות. ופסולים הם. ומה גם האומרים קדיש הם רשעים ומחללי שבתות. כל הרוחות הם ערומים ויחפים ופרועי ראש. כיום הולדם ממש (ולכן נקראים בזוהר בשם נשמות ערמלאין) ואינם מתבוששים זה מזה כלל (כי אין שם יצה"ר) ורוב המנאפים הם נשים. ובכל מקום שפרכתני לא מצאתי רק כתות כתות של נואפים וכולם יהודים אנשים ונשים ובחורים.

אמרתי לרוח והלא אמרו רז"ל הבעל נכרית קשורה בו ככלב כמ"ש לשכב אצלה בעיה"ז להיות עמה בעוה"ב. אי"כ לא יבצר שלא יש בהם בועלי נכריות ג"כ ואיך את אומרת - שכל הנשים הם יהודים. אמרה לי לא ידעתי כי אולי הקב"ה הוא נקרא רב חסד וכדי שלא יתביישו הרשעים זה מזה. הפריש לכל מין עבירה ועבירה נוקם מיוחד ומגבל בפני עצמו באויר הרקיע. ולא יקרבו זה אל זה רק העובר בשתי עבירות של זו ושל זו היא נכנס ועובר בשני המקומות (כן נראה מלשון זוהר ויקרא דס"ז ע"ב

רוחות מספרות

ברעיא מהימנא אך אני שלא נאפתי כ"א עם סלמאן לזה לא ידעתי ממה שנעשה במקומות אחרים ואין הדבר ברור אצלי. (אמנם בשו"ת רותיק תיקון ב' ד' י"ח ע"ב כתב שם וז"ל דע כי אמרו רז"ל הבא על הגויה קשורה עמו ככלב וכוונת רז"ל הוא כי הבא על הגויה יתגלגל אחרי מותו ככלב וכו' עיי"ש. וא"כ לא קשה מדי אם לא מצאנו רווחת רוחות קשורים עם הנכריות לפי שאותם הרוחות עדין לא זכו להתגלגל ככלב. אמנם בוודאי בהר סיני דק"א ע"א ברעיא מהימנא משמע שהבא על הגויה יתגלגל בנכרי).

ונחזור לענין שהיינו בו. כי אחר שהייתי פירחת ב' שנים במקום חיות רעות גזרו אח"כ עלי לפרוח על חוף הים שבע שנים רצופות. ושתי שנים על קברי המתים של עיר מולדתי בגדאד. וזהו תמורת מקום חיות הרעות. ודע שאין שום צער בעולם כמו צער הפורח על קברי המתים כי עולה באשם וסרתנים וצחנתם באפינו יותר מנבלה סרוחה ויש לנו צער גדול אשר לא ישוער. ובעברי דרך שם ראיתי את נפשי (הוא הכלא דגרמי שמצר האם החופפת למעלה כמבואר בעץ חיים באמצע פ"ה דש' מנתי"א יעו"ש) עומדת על הקבר ותתבונן בי ותקרא אלי בקול גדול אנה את הילכת. ואני לא השגחתי זה ולא חששתי לדבריה כי אני בצער גדול של הריח רע ואפילו אם תתבטל הנפש לגמרי לא אכפת לי כלל. ושאר השנים עד תשלום המאה שנה גזרו עלי לעוף למעלה באויר הרקיע בנוכה ארבעים שנה מן הארץ כי ער שם מגיע עציפת הרוחות ולא למעלה מזה כלל רק בזמן שדגן אותנו בב"ד הגדול שברקיע אנחנו עולים עד שם כדי לידון. אמנם כאשר אנחנו פורחים על חוף הים או הקברות אנחנו פורחין בנוכה ב' קומות או ג' קומות מהארץ ולא מכשיון כח כי יש לנו כח וידינו מנעת לעוף מן הקרקע עד הרקיע ברכיע שעה אלא שכך גוזרים עלינו ואין לנו רשות להיבית יותר. גם מתיראים אנחנו להגביה יותר מן נכוה באש הרקיע כי עדין לא נודבכנו. גם אנחנו פורחין מעומד ולא כשמיין על המים ודע כי כשנזורים עלינו לפרוח במדינתנו אנחנו מוצאים קורת רוח מאד. אמנם כאשר רוצים המשחיתים להכביד את עולינו גוזרים עלינו להתרחק הלאה למדינות אחרות וזה קשה עלינו מאד. (אולי מסיבת שאינם מבינים לשונם) ואעפ"י שתמיד אנחנו בורחים ונשמטים מהמשחיתים מ"מ אין אנו יכולים לצאת הלאה מהנבול אשר גבלו לנו רק נשמט מהם ממקום למקום באותו הנבול ואם יצאו נצא מחוץ לאותו הנבול עונש גדול מוכן לצלעותינו כי מכים אותנו מכות אכזריות בלא קצבה מלבד סכים המלקות שגזרו עלינו הב"ד.

גם דע כי אחר שמלקין אותנו המשחיתים שיעור שקצבו לנו הב"ד. אין להם רשות להכות אותנו עוד ביום ההוא. וגם אין להם רשות למנוע אותנו מכל דבר רע אשר נעשה אם להזיק את בני האדם או להכנס בתוכם כדי

להנצל ממכות המשתיתים עצמם עם שאין אנחנו נמלטים מעונש המופל עלינו ליתן לפני ב"ד ה' הנז"ל כי בזמן החיוב צריכים אנו לילך ולהביא עצים ולהשרף וללקות לפניהם. ואז הממונים שעל אותו הרוח מוציאים אותו מתוך הבעל חי או מהאדם החי בעל כרתו ומוליכין אותו לפני הב"ד ושם הוא נשרף ולוקה ואח"כ חוזר ונכנס תוך הבעל חי או האדם ההוא. ואינו מרויח רק להנצל מהכאת המשתיתים בלבד.

ודע כי בזמן שתיהר היחודים על הרוח. אם יודמן שידך מונחת על הרוח יכאב לרוח מאד יותר מהכזיה של אש. (גם למדתי כלל אחר מריבוי עסקי הרוחות שבאו על ידי. והוא אם איזה רוח נכנס באשה ואי אתה יודע אם אותו הרוח הוא איש או אשה. שאל תשאל את הנפנעת אם רואה בחלום איש עומד לנגדה או שוכב עמה או שמכניס בלבה תאות תשמיש או אם מחכך לה בית הרחם או פי המבעת. או שאין מניחה לעסוק במלאכת הנשים. או שאין מניחה להזקק לבעלה. ידוע תדע כי אותו הרוח הוא איש ולא אשה ולכן הוא מואס במלאכת הנשים וגם מונעה להזקק לבעלה כדי שלא יהיה גם הוא נבעל. ובסימן א' או ב' סימנים מאלו די להתייחד. כי יש רוחות מקפידים בא' או בשנים ואינם מקפידים בכלום. ולכן אפילו אם נשבע לך הרוח שהוא אשה ולא איש אל תאמן בו.

וכן הענין באיש המתלבש בו רוח אשה שתמיד הוא רואה בחלום שהוא משמש עם אשה ורואה קרי ומוציא זרע לבטלה אבל אם רוח אשה נכנס באשה או איש באיש אין להם מנהג זה. וזה הסימן הוא דווקא ברוחות המנאפים אבל אם אותם הרוחות לא היו מנאפים בחייהם אין סימן זה נוהג בהם. וזה בדוק ומנוסה).

ואם לא תדע איזה מקום הקבוע לו לישב שם. או אם ישמט מתחת ירך ומדלג ממקום למקום או תדביק את פיד על אוזן הנפנע ממש כדי שיכנס כל הבל היחוד תוך חלל הגוף וזה יפעול יותר מאשר תניח ירך על האבר שבו יושב הרוח כי זה יכאב לרוח יותר ממלקות המשתיתים ומחיבוט הקבר. (ולכן נתחכמתי וקניתי לי קנים של ברזל מאותם שמניחים הרופאים באזניהם בעת שרוצים לשמוע את דפק הלב. שצד א' שהוא כעין משפך מניחין אותו על לב החולה. וצד ב' שבו ב' קנים מעוקמים מכניסים הרופא בשתי אזניו ושומע את דפק הלב. ואני הייתי נותן את ב' הקנים באזני הנפנע וראש הב' שהוא כעין המשפך הייתי נותן על פי זמייתו (בו) גם אם תכה בידך על הנפנע יכאב לרוח כמו הנחלים וכמו היחודים אלא שאין המכות מתקנים את הרוח. רק היחודים בלבד.

ואני רווח לא הוכרתי לדבר אתך רק מרוב המכות אשר היית מכה בי עד שלא יכולתי לסבול. גם אם לא תתמיר ליחד על תנפנע כיא לפרקים

רוחות מספרות

אינו מועיל לכלוא את הרוח מיגיעו ויחזור ויקשה ערפו ומצחו לנגד רק ליחד הרבה פעמים זה אחר זה ולהכותו ולבזותו ולהכעיסו כדי שתקצר נפשו בזה ויצא.

גם יש רוח קשה וכעסן ואם תכעיסהו יזיק לנפגע וצריך תחבולה לזה למושכו בדברים ולא בחוקה ובפרט אם הרוח ההוא הוא למרן וית' נמשך בדברים רבים ולא בחרופים וגדופים וצריך המיוחד לשקול בפלס שכלו ולכילכל דבריו במשפט איך יתנהג עם הרוחות. גם דע כי אין כמות הרוחות שוים בגודלם כי יש רוחות ששיעורם גדול כשיעור כף איש. ויש קטנים מזה ויש קטני קטנים עד שיעור פול הלבן (הנקרא בערכי פסוליי) ורוח אשר הוא קטן בכמותו יכול לעלות עד גרון הנפגע וניכר שם כלזו קטן ומדבר עם המיוחד. אבל רוח הגדול בכמות אינו יכול לעלות עד הגרון. כי הגרון הוא צר מהכיל אותו ואם עלה יעלה עד שם יחנק הנפגע ההוא לכן הוא מדבר בלבו (הנה מ"ש רוחו שיש רוח גדול ויש רוח קטן כשיעור פול הלבן. זהו אמת שכן מבואר בשער הגלגולים הקדמה י"א כי יש נשמה כלולה מכמה ניצוצות קטנים של ששים רבוא ויש שאינה כ"א ניצוץ קטן שהוא א' מששים רבוא כי פחות מזה אינו נקרא נשמה יעושי"ב. אבל מ"ש רוחו שנשמה הגדולה אינה יכולה לעלות להגרון שמא יחנק הנפגע וכו' דבר זה אינו אמת כי הרוח יוכל ליכנס אפי' בנקב קטן כחידו של מחט. שאם לא כן איך הוא נכנס באדם מדרך הגרון ואיך יוצא בכל יום לב"ד של מעלה ללקות שם. ועוד למה הוא צריך להעלות את כל קומתו בגרון והלא הוא יכול להעלות בגרון את ראשו בלבד ולדבר. אלא העיקר הוא כמ"ש בענין הרוח של שבתאי צבי שהוא כדי שלא יכירוהו ולא יתבזה בין החיים יעו"ש. וע"ש בסמוך שאמרה רוחו עצמה מעם אחר שהוא כי בהיותם בחיים מדתם היא למעט בדיבורים יעו"ש).

גם מטבע הרוח שלא ינית לנפגע לעשות דבר שהרוח היה מואם בו בחייו או אינו רגיל בו. כגון שהרוח שאינו שותה שכר או אינו שותה סיגארא או אינו מניח לנפגע לעשן סיגארא או לשותה שכר כי י"מ שכר לשותו ואם נכנס באשה אינה מניחה לתפור ולכבס כ"א בקושי כי תקוין ותבחל נפשו בדבר שאינו רגיל בו. גם ב"ח השבת תוכל ליחד לנפגע אם הוא נצרך לזה. ואם בני אדם ישתדלו לתקן את הרוחות יגרמו ביאת המשיח.

ודע כי אין הרוחות מכירים בעבירות בני אדם כ"א בעבירות שגם הרוחות היו עוברים עליהם בהיותם בחיים. ולפי שהם מכירים את מומי נפשם לכן הם מכירים גם במומי נפשות החיים הדומים למומיהם. גם נדע כמה פעמים חטאו באותו העון. כגון אם היה הרוח ההוא מנאף בהיותו בחיים הנה עתה כשיסתכל באדם ידע אם נאף או לא. ואת מי נאף בתולה

או בעולה, אלמנה או גרושה ארוסה או נשואה. שומרת יבם - אי חלוצה. כדרכה או שלא כדרכה. יהודית או נכרית. וכמה פעמים קלקל. וכן הבא על הזכור שוכב או נשכב וכמה פעמים חטא בחטא זה. כי כל זון ועון הוא עושה פגם בנשמתו ומעלה עליה חלודה וכתמים. או עושה בה גמבים נקבים כבגד אכלו עש. רק אם זכו לחזור בתשובה ולעשות תיקון על חטאם אז מתחילין הנקבים להסתם והכתמים להמהר. ועל ידי עסק התורה והתפלה תחזור נשמתם להתרפא מחולי שבה ותבריא לגמרי ותהיה בריה חרשה כילד קטן. ואז אין אנחנו רואים בהם שום חסרון.

גם אנחנו יודעים ומכירים שמות הנואף והנואפת ושם אביהם ואמם ומשפחתם ועירם וחצר שלהם וחדר שנאפו שם והזמן שנאפו בו אם הוא ביום או בלילה ובאיזה חורש ובאיזה שנה ואם היתה הנואפת נדה או מהורה או מעוברת הכל אנחנו יודעים בין אם הם חיים בין אם הם מתים. אמנם כאשר יתחקן הרוח המתלבש באדם ע"י היתורים ויטהר מן החלודה שבו יוכל להכיר גם בעונות אחרים אעפ"י שלא חטא בהם אותו הרוח. ואפילו אם אין אותם האנשים עומדים לפניו. והכל הוא לפי שיעור תיקונו כי כל מה שיוסיף להתחקן כמו כן יוסיף דעת להכיר בכל ענין וענין. ובעוה"ז בזמן הזה חצי הנשים מזונות תחת בעליהן. מלבד הפתולות ומשכב זכור שאין אני מדברת בהם. לולי רחמי יי' בהביטו בצדיקי הדור הדרים בעיר זו שישכמו חמשים צדיקים שעברו יותר מחצי ימיהם ולא פגמו בריתם כל עיקר. וגם לימוד התורה והמעשים טובים הם הם המגנים על הרור שכל צדיק וצדיק בהם תלויים בזכותו כמה רשעים והרשעים שגזונים בזכותו הם מחרפים ומבזים לאותו צדיק.

ומלבד זה יש ביניהם עון חמור. שהנשים מקמרים לשדים ועושים להם תקרובת מים ומלח וכו'. נתמלא האויר של עיר בגדאד שדין ומזיקין והם הם הלוקחים השפע והחובה והברכה של העיר ואין משאירים להם כ"א התמצית אוי ואבוי להם כשאננם שומעים לדברי החכמים המזהירים אותם על ככה. ובזמן שדרשו בציבור והזהירום מלעשות עוד מים ומלח. נודע הדבר אצלינו ושמתנו מאד מאד כי נפשינו היא גועלת מאד במי המלח. ומה גם שלא נסבול להביט בשדים והמזיקים כי הם מאוסים ומשוקצים ונתעבים מאד. כי אעפ"י שאנחנו רעים וחמאים ונפשנו פגומה וממאה עכ"פ עיקרה היא חלק אלוה ממעל חצובה מתחת כסא הכבוד רק שע"י העונות עלה עליה חלודה ואינה מן הפסולת כמו השדים. והטמא היותר גדול שבכל הרוחות יוכל לסבול לדבר באיזה פעם עם הו"ך והמעולה שבכל השדים כי קרובים הם במדרגתם זה לזה. (ועי' בוי' תזריע דמ"ג ע"א שהרבה לדבר בענין הקסמים והנחשים שאיך הקלי' הם מתלבשים בצלם האדם עצמו יעושיב ונלעיד שהוא הדין שמתלבשין בצלם מי שעושים מי המלח ומאבדין את נשמתו מן עוה"ב רח"ל).

גם כאשר נכים באיזה אדם שנכנס בו רוח, תכף ומיד נדע שיש בו רוח של איש או אשה וכמה שני חייו וכמה שנים היה לו משנפטר ושמו ושם עירו ושם אביו ואמו וכמה שנים היה לו משנכנס באדם זה, ומאיזה אבר נכנס ביום או בלילה ובאיזה אבר הוא יושב ועל איזה סיבה היה לו שליטה ליכנס, ועל איזה חמא נעשה רוח, ומה מבע שלו אם הוא קשה או רך ואם הוא ת"ת או ע"ה וכיצא בזה, ולא עוד אלא אפי' אם כבר יצא הרוח מן האדם ההוא עכ"ז מקומו הוא ניכר.

ואני הכותב כבר סיפר לי איש א' כי פעם נודמן לידו מצוה גדולה ואמרו לו בחלום כי כבר היה מלובש בו רוח והיה שוכן בין ירך ימינו לבין הגיד היום י"ד שנה ולא היה יכול להזיקו מסיבת שהוא עוסק בתורה ובגמילות חסדים ולכן לא הרגיש ברוח ההוא כי לא היה הרוח ההוא יכול להגביה ראשו ולפרכם ולכן היה נחבא בין הירך לגיד אשר שם מקום המנופת ויכול לסבול לעמוד שם, וע"י שעשה אותה המצוה הגדולה לא היה עוד בת ברוח לסבול ריבוי הקדושה וברח ויצא לו משם לגמרי. ע"כ סיפר לי אותו האיש.

וכדי לנסות את רווח הנז' חליתי פני אותו האיש לבוא ולעמוד לפני רווחי כדי לראות אם כנים דבריה שהיא יודעת את מקום הרוח שהיה עומד שם קודם יציאתו, וכאשר נסתכלה רווח באיש ההוא תכף ומיד אמרה לאותו האיש כמו שאיל בחלום ממשי.

עוד אמרה רווח כי כל רוח הנכנס באדם מסיבת שאותו אדם עבר איזה עבירות הוא נכנס ברשות הממונים שעליו כדי ליסרו, וחואיל והוא נכנס ברשות לכן תהיה הכנסתו בנקל שלא יהיה שום צער לרוח בעת הכנסו בו, ובעת יציאתו צריך יגיעה רבה להוציאו משם, אכן אם הוא נכנס שלא ברשות וכ"ש אם הוא נכנס באדם שלא עבר איזה עבירה כמו שנכנסתי אני רווח בכתון הנז' הוא נכנס כנגב וצריך לו מורח גדול ליכנס, ולהפך בעת יציאתו אין צריך לו מורח גדול, גם דע כי אין הרוחות מכירים בדבר שעדיין לא הגיעו אליו כגון אם תשאל אותם על גיהנם היאך הם המדורים שלו או על ג"ע וכל שכן על עוה"ב, ואפי' על חנועת גלגל חמא ולבנה ועל מהלכם אינם מכירים בזה כלל כי לא יוכלו לעוף ולהגביה למעלה לרום הרקיעים רק עד שיעור ארבעים שנה ולא יותר כי הם נשרפים מוזכך האויר, ומה גם שהם תמיד שרוים בצער והמשחיתים רופים אחריהם וטכים אותם ולכן אינם נותנים לב להתכונן ולהסתכל במעשה בראשית שהוא דבר שלא יהנה להם מזוהר.

ודע כי יש מין רוחות שיש להם כנפים שזורחין בהם אבל רובם אין להם כנפים (כמבואר בש' הגלגולים הקדמה ל"ה דל"ח ע"ב כי יש נשמות שיש להם כנפים והם מעולם האצ"י ויש שאין להם כנפים והם מג' עולמות

בריאה יצירה ועשיה יעריש) וכולם הם פורחין מעומד כדרך הילוכם בעוה"ז. גם כל הרוחות אינם אוכלים ומועמים מאומה כלל לא רוחני ולא נשמי. רק הממונים אשר עלינו הם אוכלים מין מאכל הדומה לעדשים האדומים והוא נבלע באיברייהם. ולא ידעתי את מעם המאכל ההוא כי אין מפילים ממנו אפי' עדשה א' כדי שנטעים אותם (פשוט) הוא המן שהיו ישראל אוכלים במדבר וממנו נזונים הצדיקים. שבגי' וגם המלאכים כמי'ש באדרא רבא. וזומא והוא מנא דמחנין לצדיקייא לעלמא דאתי ואתחוי סומק בנויה דכתיב ועינו כעין הברזל. והפוסלת של אותו המן אוכלים המשתיתים כי בירידתו למטה הוא מתעבה ומתגשם יותר ונעשה סומק כמו העדשים) גם בכל מוצאי שב"ק מתירין אותנו מן השלשלאות אשר אסרונו בהם ביום השבת. ונותנים לנו רשות לשוטט ולפרות כרצונינו זמן ג' שעות, ואחר ג' שעות יעמוד כל רוח ורוח תחת ממשלת הממונים שעליו. ולכן רוב הרוחות אינם נכנסין בבני אדם ובבעלי חיים כ"א במוצאי שב"ק כי יכולים ליכנס אפי' שלא ברשות. ומעם מן המעט הם הנכנסין בשאר ימות החול ברשות הממונים שעליו.

גם דע כי יש רוחות שכאשר נכנסין באדם אינם עושים מאומה רע בעת הכנסם בו, רק אחר ששקמו ונחו וקנו את מקומם אז הם מתחילין להרעיד את גוף האדם ולעקוץ אותו ולכפות אותו וכיוצא בזה, ומינים אלו כאשר תיחד עליהם תוכל להכריחם לדבר אתך כי לא יוכלו השקט. ויש רוחות שאינם מרעידים את גוף האדם. רק גורמין לו כאב ראש או חולי עינים או חולי אחר ונלאים ממנו הרופאים, ולא יועיל לו שום מזור ותרופה. ויש רוחות אחרים שיושבים בלב האדם ומביאים לו מחשבות רעות וכפרנות או מחשבת ניאופים ודיאבון וקוצר רוח. ורוחות אלו אפי' אם תיחד עליהם כמה יחודים אינם מדברים, וצריך יגיעה רבה וזמן ארוך כמו ב' שנים כדי להכריחם לדבר אתך. באופן שלא תדע שיש בתוכם רוח כי אינם רוצים לגלות את עצמם כי מרתם בהיותם בחיים למעט בדיבורם ולעשות מעשיהם בהצנע גדול והם מדברים שלום עם ריעיהם ובקרבת ישימו ארבם כדי להפיל ריעיהם לבאר שחת. ואחרי מפלת ריעיהם הם באים ומגירים עליהם ועושים את עצמם כאלו הם מצמצעים על צערם כדי שלא ירגישו בהם, כן הם עושים גם עתה בהיותם רוח כי לעיני בני אדם אין מראין בו שום חולי או רעדה או עילוף, וכל אדם שיש לו מחשבות כאלה ידוע תדע כי רוח עברה בו בלא ספק כלל. אבל רוח שתיתה מדתו בהיותו בחיים להרבות דברים או שאינו יכול לכמוס הדברים בלבו, גם עתה אחרי פטירתו לא יוכל להתאפק מלדבר עם המיחד ולא יוכל להתעלב, ע"כ היו תשובות רוזה על שאלותי.

בליל א' ו' סבת לנה הנערה כתון היא ואמה בחדר שלנו. וצויתי לרוזה שלא תלך לביד עליון כ"א בשעה י"א מהלילה וכן עשתה, ובשעה י"א

מהלילה היתה הנערה כתינ נדרמה כשינה יאני באתי אצלה לראות האם עלתה רוזה לביד או אם עדינה תוך הנערה וקראתי (רוזה רוזה רוזה) ואין קול ואין עונה. אכן שמעתי קול מצד אחד כמו קול שומר הפתח הנקרא בלשון ערבי (אנוואני) משיב לי בלשון ערבי ואומר, ראת רוזה, ראת רוזה. ראת רוזה, ר"ל הלכה לה רוזה, ואח"כ דיבר אתי בקול נמוך מאד ואמר כמה פעמים "יצחק רימה" "יצחק רימה" יצחק רימה ואני שמעתי ולא אבין את כונתו, כי מה יש קישור ליצחק רימה על קראתי לרוזה, ואמרתי לקול מי אתה המדבר, אמר לי אני הפקיד העומד לשמור את מקום רוזה עד שובה מביד, כי עתה לא נשאר עם רוזה רק פקיד אי העומד בשמאלה הנקרא צאלח בן רחמא, והוא אשר הלך עמה לביד העליון וכדי שלא ישאר מקום רוזה בלא שומר קרא אותי לשמור את מקומי עדי שובי מביד, כי אנחנו ג' חברים אוהבים זה את זה ונמלים הסד זה עם זה. אני יצחק בן רימה, וצלאח בן רחמא וששון בן רבקה. ובתחלה הייתי אני וצלאח וששון ממונים על רוזה זה בימין וזה בשמאל וזה לפניו וזה הלל בן סרח שכבר נפטר אחרי שהגידה לך רוזה את שמה בחמשה ימים הוא היה פקיד עלינו ובעת שהגידה רוזה את שמה תכף הלך ששון בן רבקה ונעשה ממונה על איש אחד הנקרא צאלח בן יוסף אע"פ דיכרו בחולי העינים ששה חודשים ואחר שתקנו הביד בגדים להלביש לרוזה (כמ"ש בסמוך) גם אני הלכתי אצל ששון ושנינו היינו עומדים על צאלח יוסף אע"פ ובתשלום הששה חודשים נלך לנו מעליו ויביא מלאך רפואה לרפא אותו. (ואני הכותב לא ידעתי אם יש איש בבגדאד הנקרא צאלח יוסף אע"פ. וביום ההוא שאלתי את פי ח"ר שמעון אגסי ז"ל שהיה עודינו בחיים וא"ל כי יש אדם זה וזה לו ד' חודשים ככאב עינים. ואני ספרתי לו הענין) והפקיד אשר היה עלינו מכבר הנקרא הלל בן סרח כבר מת ונתבטל מן העולם כי מליל ו' כ' כסליו אשר הגידה רוזה את שמה (ובא להפחידני בחלום והכתיו מבה רבה) הוסר מפקדתי ונפל בחולי גדול ואחר עבור ה' ימים בב"ה בכסליו מת ונצטו לו המשחיתים מספר גדול כי הוא היה נכבד אצלם. גם אנחנו שלא נתבטלנו מן העולם נתמתקנו מעט מעט וסרה מעלינו רוח הרעה שהיא מות האכזריות ונעשינו כאנשים צריקים. ואנחנו לא נדע סיבת הדבר למה הלל נתבטל ואנחנו לא נתבטלנו. והן עתה נקראו נקראתי מן צאלח לעמוד לימין מקום רוזה לשמור את מקומה.

אמרתי לו מפני מה כאשר קראתי על רוזה אתה השיבותה לי דבר מעצמך שאיננה פה. אמר לי כי אמרתי אין מן המוסר להתייך קרא ולא

אשיב לך דבר. כי לא יכולתי לסבול יען כי גם אני נתמתקתי על ידך תבורך מפי עליון ונשק אותי בפני ע"י הנערה הנרדמת בשינה.
אמרתי לו היאך אתה מדבר עמי ומנענע את פי הנערה האם אתה נכנס בתוכה כמו הרוח ומדבר מתוך גרונה. אמר לי אין זאת. אלא אני דוחק ומדבק את עצמי כגוף הנערה ומכניס את כחי באבריה ומנענעה כי אין לנו רשות ליכנס בתוכה.

כל אלה הדברים דברתי עם יצחק הפקיד במרם שוב רוזה מב"ר.
ובתוך כך חזרה רוזה מב"ר. ואני הרגשתי בחזרתה כי נענעה הנערה את ראשה שתי תניעות דקות תכופות זה לזה ושאפה רוח ופתחה את עיניה. וא"ל רוזה עתה חזרתי מב"ר. וא"ל הב"ר לא נשאר עליך מהק' שנה כלום. ובשבת הבאה י"ב סבת בשעה י"ב וחצי מהלילה שהוא נקורת השחר תשובי אלינו להלבישך בנדים. אכן לא ראיתי את הבגדים.

שאלתי לרוזה האם יש הפרש למעלה בין היום ובין הלילה והלא למעלה הלילה כיום יאיר כחשיכה כאורה ואיך יוכר עלות השחר. אמרה לי עם שהלילה כיום יאיר עכ"ז יש הפרש בצבע האור כי אור הלילה הוא תכלת ואור היום הוא לבן. גם שיעור השעות הם כשיעור שעות עוה"ז באין הפרש.

אמר הכותב כי בחזרת רוזה מב"ר תכף ומיד הלך לו יצחק הפקיד למקומו הראשון ובא צאלח לעמוד אצל רוזה ואני שאלתי את פי צאלח האם גם הוא לא ראה את בנדי רוזה. ואמר שראה אותם והם מכנסים. וכתונת ומעיל וכובע. גם א"ל כי יצחק הפקיד הוא יותר טוב ממני ואני יותר טוב מן ששון חברינו. ולא אדע מה יהיה בסופי אחר שתלך רוזה לגיהנם ולגיע. האם גם אני אלך עמה לגיהנם ולגיע ואהיה שמש אליה. או אם אלך ואהיה ממונה על איש אחר.

שאלתי לצאלח האם יודע ללמוד. אמרה רוזה אפילו אבג"ד אינו יודע ואין נפשו מתאוה לשמוע בלימודים (ומה שאמרו רז"ל כי מיום שחרב בהמ"ק נמסרו רזי תורה לחיצונים. חיצונים הנ"ל הם הסמ"א הנקראים קליפות ואינם אלו המשתיתים) עוד שאלתי לצאלח האם יש לכל א' וא' מהם אשה מיוחדת. אמר לאו כי הנקבות שלנו הם מועמים מאד מאד אי משמונה באנשים רוב האנשים אינם נושאים כלל. גם אני ויצחק וששון לא נשאנו אשה עם שכבר שטיבה זרקה בנו. כי אין למשתיתים תאות אשה. רק כל תאותינו וחשקינו לרדוף אחרי רוחות בני האדם ולררות וללקות אותם ולא נראה נחת רוח כיא בדבר הזה. גם אין לנו איסור ערוה ויכולים לישא איש את אמו ואחותו ולכן מספיקין לנו נשים מועמות. גם אין האב והאם אוהבים את בניהם ובנותיהם וגם הבנים אינם אוהבים את אביהם ואמם ואין להם קירוב דעת זה

עם זה כי תכף שנולדים הם פורחים באויר והם חושקים ומשתדלים להשיג איזה פקודה על הרוחות. אבל מ"מ אנחנו מכירים את אבינו ואמנו רק שאין לנו שום קשר עמם.

שאלתי לרווח כמה אורך ורוחב חצר הכ"ד. א"ל כי גודל שיעור החצר הוא כגודל עיר כגדאד. כולו מלא חדרים בכל ד' רוחות חדר אצל חדר וגודל החדר היא כגודל החדר שלנו. והם ג' סדרים זה על זה תחתים שניים ושלישים. ובכל חדר וחדר יש בו ג' דיינים בפ"ע ובתחלה נידון האדם בחדרים התחתונים על עבירות התמורות שבידו. ואחר שנפסק דינו וקבל עונשו ונגמר. חוזר ונידון על עבירות הקלות שבידו בחדרים האמצעיים שעל גבי חדרים התחתונים. ואחר שנפסק דינו שם וקבל את העונש שפסקו עליו ונגמר. חוזר ונידון על קלות שבקלות בחדרים העליונים שעל גבי חדרים האמצעיים. ואחר שנגמר דינו וקבל את העונש הראוי לו ונגמר. אז מגישים אותו לפני סופר הכ"ד שהוא למעלה מכולם (הנקרא ספריאל) והוא חוזר ובודק את הנשמה כמו האתרוג וגזר מה שגזר (אפשר שגזר עליה להתגלגל בדצחים או לילך לגיהנום) כי אם לא יחתום עליה סופר הכית דין לא יגמר שום דבר. ולא עוד אלא כל דבר שיהיה בעולם הוא יוצא מתחת ידו הן טוב והן רע.

גם דע כי כאשר האדם נידון באחד מג' סדרי חדרים הנו'. הוא נידון בכל החדרים של אותו הסדר כולו ואין די לו להיות נידון בחדר א' בלבד. כיצד כגון שהדליק את הנר בשבת הנה בתחלה הוא נידון בחדר הראשון של חדרים התחתונים ואח"כ חוזר ונידון על אותו עון עצמו גם בחדר הב' וגם בחדר הג' וכן בכל החדרים התחתונים כולם. ובחדר האחרון שם יגמר דינו וימסר ביד המשחיתים לעשית בו דין.

עוד שאלתי לרווח האם התבוננת במתכונת מלבושי ב"ד העליון היאך הוא. א"ל לא ראיתי דומתו בעוה"ז. כי בראשם לובשים מגבעות לבנים צנופים כפל למעלה מכפל עד שמכסה כל ראשם מבלי שום כוכע כלל. ולפי הסימנים שנתנה לי רווח הוא ממש כמלבושי הכהנים הלוברים בבהמ"ק בשעת העבודה.

עוד אסרה רווח שהרוחות אינם ישינים כלל לא ביום ולא בלילה. אכן אחר שהתחלתי להתתקן התחלתי להתנמנם מעט מעט. גם קודם פטירת ח"ר יוסף חיים בן ח"ר אליהו ז"ל בשלושים יום יצא כרוז והכריז ואמר כי הרב של בבל בקרוב יבוא. וכל הרוחות שמעו והומינו את עצמם לראות בעת ביאתו. אמנם לראבון נפשינו לא הלכה נשמתו דרך אויר מקומינו. ולא זכינו לראותו. רק שמוע שמענו מרחוק את קול ההלולא והשמחה שעשו לו מלאכי השרת.

ביום ו' י"א מבת אמרה רוזה כי אתמול בשעה ב' מהלילה בא אלי רוח א' הנקרא רפאל ממשפחת יצחק צאלח והוא נפטר בעיר במבא"י זה לו כ"ב שנים ונפטר אחרי ג' שנים לנשואיו והניח אחריו בן א' והוא רע מאד. ויאמר אלי צאי וראי בפמירת צדיק א' הנקרא ח"ר שמעון אהרן אגסי (כ"חש לת' בדבר זה. אך בעוה"ז הלך הוא למנוחות באותה השנה עצמה היא שנת התרע"ד בסדר דברים בליל ו' שעה ב' ח' לחודש אב תנצב"ה.

ליל שבת י"ב מבת עלתה רוזה לרקיע לבד ואחרי חזרתה מהרקיע אמרה לי שהביד קראו להמלאך הנקרא סאלם הממונה על הלבשת ערומים ולעיני הביד הלבשיני מכנסים לבנים וכתונת ארוכה ולבנה ומעיל ארוך כשיעור קומתי לבן נוסה לצבע הירקות. וכיפת צמר כירק עשב מגעת עד המצח. וכל אלו הבגדים אינם רחבים כבגדי עוה"ז אלא הם אדוקים ומדובקים על גוף האדם. רק שעדין אני יחפה שלא נתנו לי אנפילאות ומנעלים. וצווי עלי הביד כי אמתין עד ליל ה' י"ז מבת ואצא בשעה שביעית וחצי מהלילה לביד שברקיע עם הפקיד יצחק ושם ידונו אותי על שאר מעשי ולא אשוב עוד ליכנס בגוף כחון הנז' ואמרו לי הוזהרי פן תזיקי אותה בצאתך ממנה והשביעוני הביד שלא אויך אותה. גם ברכו אותך על מרחק הגדול וקראוך בשם אחר ולא בשם יהודה ולהיות שם זה הוא זר לכן לא יכילתי לשמור אותו בזכרוני כי הוא קשה מאד על הלשון. ואחר שלבשתי את בגדי הוסר צאלח הפקיד מפקודתו אשר עלי ומינו הב"ד את יצחק עלי במקומו ועמד לימיני כדי להוליכני בליל ה' לביד שברקיע.

ליל ה' י"ז מבת הלכתי עם הבחולת כחון לבית המדרש ששם היה ישיבת א' של ת"ח הלומדים בלילה ואחר חצות לילה למדנו כולנו על נשמת רוזה והתפללנו עליה שתצא מן הנעדרה. וכל יגיענו נשאר מעל כי לא יצאה בשום אופן. ואח"כ חזרתי לעסוק עמה ביחודים עד יום ד' ר"ח שבט וביום ד' ר"ח שבט אמרה רוזה כי לא אכפת לי עוד מביד כלל כי מה יוכלו לעשות לי מאחר שאין להם עוד שום חיוב להעניש אותי. גם לביד הגדול שברקיע אין אני מחוייבת לילך עכשיו עד תשלום מאה שנה. ואין אני רוצה לצאת מהנערה כי אם בליל חופתה בזמן הביאה. והביד הכריזו עליה ברקיע כי היא מותרת. כיו אמרה לי רוזה ולא בושה. והייתי עוסק עמה ביחודים עד יום ה' כ"א אדר. ואח"כ הלכה היא ואמה לעיר פרס אצל יוסף אחיה ושם נשאת. ושמתני מן האנשים אשר באו משם שעי הנשואים יצא הרוח ממנה לגמרי.

ח. מעשה כתון בת יונה

בשנת תרע"ח בחוזה"ט של פסח באה אלי אשה אחת ושמה כתון בת יונה יוסף. וא"ל כי זה שנתים ימים עוקין אותה לבת כמחט ולפעמים היא נופלת לארץ בעל כרחיה. ואחותה חולי קשה ומגלגלה בקרקע פנים ואחור כשיעיר ד' אמות ויותר בחולבה וחובאה כמה פעמים תכופים זה לזה בגלגול נמרץ וחזק עד שמתפרקין אבריה. והיא צועקת למען ה' תפשוני כדי שלא אתגלגל כי נתפרקי אברי ואינה ניהת מהגלגול עד שיתפסיה בבח גדול והן עכשו היא מעוברת והיא יראה שמה ימית העובר במעיה מרוב הגלגול והיא גם כן אפשר שתסתכן. גם רואה בחלום בכל לילה ולילה שאיש שוכב עמה.

ואני בדקתי אותה ומצאתי בה רוח. ואחר כמה יגיעות דבר עמי ואמר שהיא יהודה בן יונה הנביא אחי האשה הזאת כתון. וזו עמאם היא אמי. והוא כי בעת מלחמת מלכי הברית שהתחילה ביום עשירי לאב של שנת התרע"ד שלקחי התוגרמים את כחורי בני ישראל שכל המקומות לצבא לא נלקח הוא עממם יען כי הוא היה יפ"ת ויפה מראה יאהוב לכל שרי הצבא. רק בשנת תרע"ז נשתוקק גם הוא ללך למלחמה והלך לו בחירש שבט ובהגיעו לירושלים היה עיכב שם באוירון. וכלא מתכוין נסגר פתח האוירון בעוד היות רגלו אחת מחוץ לדלת. וברגע חתך הדלת את רגלו בעת הסגרו למעלה מן הארבעה ימיו למרחוק. ומרוב הכאב היה מתגלגל בארץ פנים ואחור וכל רפואה לא הועיל לו עד שלבסוף הבאיש מקום החתך וידום תולעים. וימית מיתה משינה רח"ל. ולא חסה עין בני ישראל עלי לקברו יען כי קרקע הקבורה מכירים אותה הציבור בירושלים בדמים יקרים עד שראו שיש באצבעו טבעת זהב ולקחו אותה וקברוה. והוא היה בן כ"ד שנה קמון בשנים וגדול בעינות ובפשעים כבן מאה שנה. כי הוא היה יפ"ת ויפ"מ ולכן היו שרי הצבא אוהבים אותו כי הוא היה ממלא רצונם ורצון נשותיהם. והיה לוקח שבר מרחי מבי הצדדים ים כמה נשים זונות אוהבות אותו ומשחדים אותו שיעשה רצונם כרצונו מכל צד שירצה ובכל זמן שירצה אפי' בעת הוסת. גם איסור נלוה עמם כי כל איסורי התורה כהיתר נחשבו לו. ובזמן מועט לא כביר הציבור לו כעפר איסורים ועינות ופשעים עד אשר נלכד ברובי עוונותיו ופשעיו וימת באותה מיתה משינה רח"ל. ואחרי מותו שב חלק הנפש של רגלו הנחתכת למקומה ועשה רוח. ונכנס באחותו כתון בעת שנבחרה על בתה שנפלה מן הגג. ולכן הוא מגלגלה בקרקע כמו שהיה הוא מתגלגל בעת שנחתכה רגלו. ולפי שהוא מלומד לזנות ולנאוף תמיד. לכן גם

עתה לא יוכל השקם ושוכב עם אחותי בכל עת שירצה והיא מרגשת שאיש זר מתעלל בה ומצטערת הרבה מאד וכו' וכו' ע"כ היו דבריו עמי. ואמו ואחותי הנזיל היו סמים אזניהם ושומעים את כל דברי הרוח.

ותאמר לו אמו שקר אתה אומר על יהודה בני כי איננו מת ח"ו אלא עורנו בחיים ואני מצפה שבזמן קרוב יבוא לי אגרת משלומי. ואם אתה בני באמת תנה לי סימן על זמן שהיית קמין. והשיב לה כי בהיותי קמין היינו ישינים בחורף בחדר פלוני ואת היית שוכבת על הרצפה בצד פלוני ואבי יונה שוכב על המטה בצד השני וכאשר הייתי מתעורר בלילה ובוכה את היית משוררת לי שיר הערס שהוא כך וכך. ופעם א' הייתי בוכה ולקחה אותי אחותי כתון הזאת והשכיבה אותי על זרועה והיתה מספרת לי סיפור פלוני עד שחמפתי השינה. כל זה אמר הרוח. וכתון ועמאם הורו לדבריו.

שאלתי לרוח האם היא עירום. א"ל שהוא עירום כיום הודנו. ולא עוד אלא שכל גופו מלא שערות ארוכים כדמיון העז. ושם המשחית העומד על ימינו נקרא נחמן.

וכדי שלא להאריך אני כותב בקיצור כי יגעתי עמו ביהורים ובתיקון גפשו כמו שתי שנים עד שנת התרפ"א עד שנעשה חלק מהשערות שבו. יען כי כל מה שהייתי מורה עמו ביום היה חוזר ומאבדם בלילה בשכבו עם אחותו. ולבסוף כאשר עזר ה' את אחותי ולא היה יכול לשכוב אותה כי תקף היתה מתעוררת מהשינה ומקללת ומנדה אותו. היה יוצא ממנה והולך ושוכב עם חתול או עם כלבתא וכיוצא. ועליו ועל כיוצא בו אמר שלמה הע"ה נפש רשע אותה רע (משלי כ"א).

ואחר שתי שנים שהתחיל להתתקן ופסקה ממנו הזוהמה מעם וגם תאוות המשגל התחילה להקל. אז נתחלף המשחית העומד לימינו במשחית אחר שהוא יותר מוב מן הראשון. וכן היה גם אח"כ שכאשר היה הרוח נתקן יותר היו הביד מחליפין את הממונה בממונה אחר היותר מוב, ושכחתי את שמות הממונים המתחלפין רק שאחרון שבהן הוא היה נקרא בשם יוסף ואחר שתי שנים הנז' זכה ללבוש מכנסים, ובשבוע שלאחריו לבש גם כתונת עד שלבוף לבש גם כובע ומעיל ואנפילאות ומנעלים ופניו השחורים נתלבנו ונעשה מכובד.

אח"כ גזרתי עליו ללכת למקום הרוחות ולהכריז שמה שכל מי מהרוחות שרוצה להנצל מהצער שהוא בו ולהתתקן כדי שיזכה ליכנס לניהנם, בא יבוא אצל יהודה בתלים חלילה ויגיד לו את שמו ושם אמו ואת פשעו וחמאתו ויהודה הנז' הוא ימרח בעבורו ויתקנהו כפי אשר תשיג ידו, והרוח מ"אן ללכת שמה ולהכריז עד אשר הכרתיו, וכאשר חזר הרוח מן התכרות

רוחות מספרות

בא אלי בעצבון לב ובדאגה. ואמר לי שאין די שלא הועילו דברי כלום. אלא הייתי כמשוגע בעיניהם וישחקו וירקדו ויטפחו כף אל כף. ויאמרו. זה נעשה חכם. זה נעשה חכם. זה נעשה חכם. ער שנחפזת ללכת ולהמלט מהם.

אמרתי לרוח מה שם הפקיד שעתה הוא ממונה עליך. א"ל יוסף שמו. אמרתי לרוח עתה אתה עמוד מהצר ואל תדבר מאומה כי רצוני לדבר עם יוסף פקידך. ותכף נתעלפה כתון כמו רביע דק בעת שנדבק בה הפקיד כדי לדבר עמי ע"י לשונה. ויען ויאמר הנני.

אמרתי לו מי אתה המדבר. אמר לי אני יוסף הפקיד מה לך כי קראת לי. אין אני יודע אותך מתמול שלשום כי זה לי שלשה ימים מעת בואי ועדיין לא ראיתך. ואין אני מדבר עמך כי לא היתה כזאת שידבר החכם עם הפקיד רק עם הרוח בלבד ואין לך עסק עמי. אמרתי לו ואם יתנו לך רשות הב"ה. אמר לי אם יש יכולת בידך טוב.

אז נשאתי עיני למרום והתפללתי תפלה קצרה ואמרתי רבש"ע יהר"ם שתתן רשות ליוסף הפקיד לדבר עמי. ובדברתי את הדבר הזה ראיתי את יוסף שהמה את אזנו בלפי מעלה וענה ואמר בלחש הן. ואח"כ אמר לי ימחול כבודו כי לא ידעתך מקודם זה ומעתה אני מוכן להשיב על שאלותיך. אמרתי לו האם נתנו לך רשות. א"ל הן כי אמרו לי אל תמנע ממנו דבר.

ומכאן ואילך אני כותב את תשובות יוסף על שאלותי ולא אכתוב את השאלות כי מן התשובות יובנו השאלות וכל השאלות והתשובות הם היו בלשון ערבי הנהוג בין היהודים וכן כל הפקידים היו מדברים בלשון ערבי צח וברור ואני כותב אותם בלשון עברית:

ואלו הם התשובות.

אין אנחנו ישינים כלל לא ביום ולא בלילה. ואנחנו עומדים יומם ולילה כי אין לנו ארכובות רק רגל ישרה. וכף רגלינו כמו כף רגל החמור ואין אנחנו יגעים מן העמידה. ואנחנו אוכלים ב' סעודות בכל יום אחת בבקר ואחת בערב. והסעודה היא מעצמה באה ונגשת לפני כל א' וא' ועומדת באויר כנגד חזה שלו מונחת בתוך קערה. והם כמין ערשים אדומים מתוקים ושיעורם כמלא כף איש. ונאכל את כל הסעודה כולה ולא נשייר אפ"י ערשה אחת והוא כשיעור ספוקינו. ואח"כ נעלמים הקערות מכנגד עינינו ולא נדע מי אוספם. אבל הרוחות אינם טועמים מאומה רק שואפים רוח ועל ידו הם מתמיימים. ובעת שאנחנו מלקין לרוחות יתהווה בידנו מקל או רצועה וידינו היא מעצמה מכה את הרוח שהוא אם בחזק ואם בנחת אם מעט ואם הרבה ואח"כ תתעלם המקל או הרצועה מדינו.

אמרתי ליוסף רצוני שתגלה את עצמך לנגד עיני ואראה אותך פנים

בפנים ואבימה בתמונת גופך. אמר לי זה לא יתכן כי חושש אני מן תפחד ותבהל. אמרתי לו אל תחוש לזה אין אני נבהל מראיית פניך כי רגיל אני בעניינים האלה. אמר לי אני בוש ונכלם לגלות את עצמי כי תואר פנינו הוא משונה מתואר בני אדם העשויים בצלם ודמות. אמרתי לו איך הודיעני נא את תואר פניך, ונאנח ואמר כי פנינו הוא מצד הכתף, והחוסם שלנו הוא ארוך מאד מגיע עד החזה וגם הוא עקום מאד.

ט. מעשה במסעודה בנת אל סיואדי

אמרתי לו הנידה נא לי את החדשות אשר אירע בימך בהיותך פקיד על רוחות אחרים. אמר לי אני תמיה על דבר אחד אשר אירע בימי כי פעם אי נכנס רוח אי בהגבירה מסעודה בנת אל סיואדי ואני הייתי פקיד עליו, ואותו הרוח קבע את מקום מושבו בגרון כי שם אוה למושב לו כדי לצער אותה מאד, והיה מצער אותה בשאיפת הנשימה ובדיבור ובאכילה ובשתיה, והיתה סוברת שזה הוא חולי וכן עלה על דעת בעלה וקרוביה והוליכוה לבית החולים, וכל עמל הרופאים היה לריק, פעם אי נתאו ג' בניה הקטנים לבוא לבית החולים לראות את אמם, וכראותם אותה בכו מאד, והיא גם היא בכתה עליהם מאד. כי היו בניה יפית ויפה מראה ושערי ראשם ירוק כזהב מסודרים בסדר נכון, וכאשר יצאו בניה ואישה מבית החולים קצתה בתייה ולקחה סם המות יותר מהשיעור ובלעה אותה, וכשראה הרוח כן תכף קפץ ויצא והרגישה בעצמה שנתרפאה ונתחרמה על בליעת סם המות. אבל כבר נד זלד כי תכף נקרעו בני מעיה והתקדים ומתה.

וכאשר באה לפני הבריד אמרו לה איך שלחת יד בנפשך ותרגת את עצמך. ותכף הפילה מסעודה את עצמה לארץ לפני הבריד ובכתה בדמעות שליש ואמרה לפנייה מודה אני לפני הקביה ולפני בית דין הצדק כי חטאתי ושלחתי יד בנפשי ושפכתי את דמי ארצה. ואני ראויה לכל ענש אשר תגזרו עלי ויותר עוד ממה שתגזרו עלי. ומקבלת עלי דין שמים באהבה וברצון. אבל גלוי וידוע לפני הקביה כי מרוב הצער שהיה לי על עצמי ועל עוללי לא יכולתי לסבול ועשיתי דבר זה. ואין מי שמכיר בשיעור צערי כיא המקום ביה. ועם כל זה אני מזומנת ומוכנת לקבל עלי דין שמים. ע"כ היו דבריה. ונצמערו הבריד עליה ועל דבריה ונראה בעיניהם רמיבות של דמעה. אמנם מה יש בידם לעשות כי אינם יכולים לתקן מן העונש הראוי לה אפי' כמלא נימא. ויצא קול מעולם העליון מחול לה על אותו עון בלבד. ועל זה אני תמיה כי לא נהיה כדבר הזה שהבריד עצמם יצמערו ותרטיב עיניהם מרמעה.

או אמרתי ליוסף די בזה, מעתה נש הלאה כי רצוני לחזור ולדבר עם

הרוח. ותבך נתעלפה מעט כתון הנז' וחזר הרוח של יהודה בין יונה למקומו.

שאלות מב"ד של מעלה

אמרתי לרוח הן עבשיו זכית תהלות לאל ללבוש מחלצות ונעשית אדם מכובד. בא ואשלחך לב"ד הגדול שברקיע השאול מב"ד דברים שאני מסתפק בהם. אמר לי מתירא אני שמא יענישו אותי. אמרתי לו בודאי לא יענישו אותך כי אתה הילך בשליחותי. אמר לי אי אפשר לי ללכת שמה כי שומר הפתח לא יניח אותי ליכנס. אמרתי לו בוא לפני השומר ואמור לו אני שלוח מאת יהודה לשאול דברים מפי הב"ד האם ישרשות ליכנס. אמר הרוח זה אפשר להיות. ואני נתתי את כדו הכניסה ואת השאלות שמתו בפיו כמו שנבאר בסמוך. יעלה הרוח בתחלת הליכה לב"ד יגיש אצל שומר הפתח לשאול רשות ליכנס. והשומר אמר לו הבה פה עך שארץ ואשאל את פי ב"ד האם אויחך ליכנס. והשומר שאל לב"ד והב"ד אסרו לו ייכנס. ונכנס הרוח והשתחוה מלא קימתו לארץ. וחזר ועמד ואמר הנה עתה אני משתחוה לפני מלכי המלכים הקב"ה במקום יהודה כי בן היא ציה עלי וכאשר אמר שהוא משתחוה לקב"ה ואי קמו יעמדו הב"ד על עומד בעת השתחוות הרוח לפני הקב"ה. וירד אור מלמעלה עד מקום הב"ד להורות כי נתקבלה אותה ההשתחויה. ואח"כ חזר הרוח והשתחוה למשיח במקומו. וחזר והשתחוה פעם ג' לסופר ב"ד במקומו. וסופר הב"ד הוא הנקרא ספריא"ל והוא ממונה על כל הבתי דינים והוא ההותם על כל פסקי דינים ועל כל הדברים הנעשים בעולם. וכל זמן שלא חתם אין אותו דבר יוצא לפועל. ונזר חזר והשתחוה להב"ד עצמם במקומו.

ואח"כ קראו הב"ד לרוח ונגש אצל השלחן ושאל שאלות אלו (א) אם גורו הב"ד על הרוח להיות בכף הקלע כך וכך שנים. ואני מתקן את הרוח ע"י היתורים וע"כ מתכסלות גורת הב"ד מעליו. האם ירע בעיני הב"ד כי חייתי גורם לבטל את מה שגורו.

תשובה. אין כוונת הב"ד להנמק מעושה רע רק כוונתם לנקות את הכתמים שנעשו מסיבת העונות בהנהיגן שלי כדי להכניסו לג"ה. והם יודעים את הכתמים כמה שנים צריך ובאיזה מין עונש יתנקו ויטהרו. ואם אתה ממחר ומנקה אותם בזמן מועט מה אפשר להם לב"ד. אח"כ ראיתי שכן היה בזוהר בראשית דמ"ה רע"ב וז"ל הב"ה גזיר ואיהי מבטל סלקא דעתך דאיהו מקמרגא במאריה לאז הכי וכו' יעו"ש

שאלה ב' אם אדם נכנס בו רוח וכיום השבת הוא מזער אותו האם

מותר לי ליחד לו יתורים ואין בזה משום צורך את הקלי' מן הרוח שהיא חלק אלוה ממעל.

תשובה, אם הוא מצמצם מותר.

שאלה ג' בענין התענית של ל"ו שעות של שנת העיבור הנוכרת באמת ליעקב דק"ו ע"ב האם אמת הוא שיעלה לו במקום ת' תעניות.

תשובה, אין רשות להודיע, אבל תאמר לציבור שישארו בתעניתם עד עבור חצי שעה וחמשה דקים מזמן המולד (נ"ל לפי שעיקר המולד הוא על חשבון ארץ ישראל ולא על עיר בבל ויש הפרש בין בבל לא"י חצי שעה וה' דקים ולכן אמרו הב"ד שישארו בני בבל בתעניתם עד זמן המולד של ארץ ישראל.

שאלה ד' היא עמ"ש בספר עץ חיים בפרק א' דשער כ"ה וז"ל אם כן יהיה הסדר מצ"ל שהם חכמה דעת בינה וכו' יעריש. שאיך יהיה הסדר מצ"ל היפך אותיות צ"ל.

תשובה, דברים אלו אינם נמסרים ביד שליח ואנחנו ניתן דעת בלב יהודה להבין אותם.

ושליחות זה היתה ביום א' כ"ד אדר ב' של שנת התרפ"א. ובליל ב' כ"ה אדר הנז' בעוד שהיה הרוח עומד ושואל לפני הבית דין אני הייתי מעיין באותה הסוגיית ונמחר עליה כמה פעמים עד שעה הרביעית מן הלילה. ובשעה ד' פתאום עלה במחשבתי פירוש הגון וישר והוא הפירוש שכתבתי בענייני בספרי הנקרא בית לחם יהודה יעריש בד"ת וכבר נתבאר לעיל וכו'.

ואחר כך בבוא הרוח ביום אצלי להתחזיר לי תשובת השאלות כאשר כתבתם למעלה. שאלתי אותו באיזה שעה מן הלילה היו שאלות ותשובות הנז' וא"ל שחזי בשעה רביעית מן הלילה. ואיך לפיז נמצא כי בשעה שאמר הכיד אנחנו ניתן דעת ליהודה להבין אותם. באותה שעה עצמה הם נתנו לי בינה להבין כוונת הרב ז"ל.

אחרי הדברים האלה אשר נשתדלתי עם הרוח לתקנו וקרוב היה לצאת מאחותו לא עצר את עצמו מלמלא אותה. והלך בלילה ושכב עם כלבתא ופרחו ממנו כל המלבושים והתחיל שער ראשו לצמח כאשר גולה. והתחיל ביום לדבר אתו קשות ושאלתי את פי יוסף פקידו שעל מה חזר הרוח לסורו הרע. ואמר לי כי שכב לו אתמול עם כלבתא. ומבלתי והתחלתי ליחד לו יתורים כמו חמשים פעמים תכופים זה אחר זה עד שלא נשאר בי כח ליחד עוד. וגם הרוח נצמער הרבה עד שלא היה יכול לסבול עוד והיה צועק מרוב הקצב ולא הייתי משגיח עליו.

י. מעשה יונה אבי יהודה

אחר שפסקתי מליחד אמר הרוח אלך לי לקבר אבי יונה ואקבול עליך לפניו. ותכף הלך לו על קבר אביו ונתעכב שם כשיעור רביע שעה ובחזרתו אמר לי כי לא ידע אביו מפטירתו וסבר שעדינו בחיים וכאשר סיפר לו אופן מיתתו. נצטער אביו מאד ונתנלגל לארץ פנים ואחור וצעק וביכה על בנו. ואח"כ אמר לו אביו אבל עכ"ז עכשיו אתה מתוקן יותר ממני כי זה לי ס"ו שנה מעת פקודתי ועדין לא זכיתי להיות מתוקן כמוד. שאלתי לרוח היאך ראתה את אביך אם הוא עירוב או לובש בגדים. אמר לי לא רצה לגלות את עצמו לעיני כי יכולים הרוחות להעלים את עצמם זה מזה.

ואני הכותב הבינותי מזה כי גם אביו חיה עירום ומפני הבושה העלים עצמו מבנו. וזכן שאלתי את פי בתון אחות הרוח האם תרצה להרשות את אביך שיבוא ויתלבש בה כדי לזכות בו לתקנו. אמרה רוצה אני. אמרתי לרוח לך נא קרא את אביך. שיבוא ויתלבש בנוף בתון בתו כדי לתקנו. והרוח שמח מאד בזה כדי שעי"כ אמשוך את ידי ממנו בהיותי עוסק עם אביו הוא ימצא מעט נחת מן צער היחודים.

ותכף הלך וקרא לאביו ונתלבש בכתון ובהכנסו בתוכה נתעלפה כתון מעם. ואמרתי לרוח מי אתה. ואמר אני הוא יונה. אמרתי לו אני רוצה ליחד עליך כדי לתקנך. אמנם כאשר אפסוק מן היחודים תכף תצא מבתך כתון ואל תבגוד בה להשאיר מתלבש בה. ואח"כ כאשר ארצה עוד ליחד עליך פעם אחרת אני אקרא עליך יונה ואתה תהיה מוכן ומזומן לקול הקריאה ותבוא להתלבש בבתך עד גמר היחודים ואחר כך תחזור ותצא ממנה. וכן עז"ד תעשה תמיד עד אשר תתקן לגמרי בעז"ה.

אמר כן אעשה מבלי מצותיך כי איך אהיה מצעור את בתי. וכי קסון אני כמו יהודה בני. בבקשה ממך התנהג עם בני בנחת כי ילד שובב הוא ולא ידע בושת. והגדיל נא חסדך עמדי להניד לי את שם כבודך האם אין אתה יהודה בן משה פתיא אחיו של ראובן. אמרתי לו הן. אמר לי ה' יגמלך טובה בעד מפעלך וחסדך הגדול הזה שאין לו ערך כלל והוא יקר מכל הון שבעולם. אמרתי לו גם אתם ה' יתברך יגמול לכם חסד על החסד שאתם עושים עמדי. ויונה היה תמיה על דברי ואמר לו היאך אנחנו גומלים לך חסד. אמרתי לו אמשול לך משל לתינוק היונק חלב משדי אמו והרי היא עושה עמו חסד גדול להניק אותו שאם אינה מניקה אותו הרי הוא מת. אמנם גם התינוק הוא גומל חסד לאמו להריק החלב מדדיה שאלמלא כן היה החלב מתייבש בדדיה ויהיו דדיה נפוחים וקשים כעץ וצריך הרופא לחתכם. כן

הדבר בענייננו כי אני יגעתי זמן מרובה עד שזכני ה' להתלמד יהודים אלו ואם לא ימצא להם קונה איכ נמצא שכל יגיעי היה לריק חיי. אבל עתה שמצאתי להם קונה נחה דעתי עלי שלא היה יגיעי לריק.

אמרת. ליונה קודם כל דבר הגד נא לי ואל תכחד ממני מאומה במה היתה המאתך כי נשאת היום מיו שנים בכף הקלע. ומי יודע שכמה שנים תהיה עוד בכף הקלע על אותו העון. אמר לי המאתי מימי רק פעם אי בלבד. וכה נפל הענין כי אני הייתי מסרסר בין הסוחרים המוכרים גלומי משי ותכלת וארגמן להיות אמצעי בן המוכרים והקונים ומה היתה פרנסתי ופרנסת ביתי. ולפעמים יודמן איזה דבר, נחוץ וצריך להשכים לבית הסוחרים עצמם ולדבר עמהם. ופעם אי אירע שלא היה הסוחר בביתו ואמרה לי אשתו שב מעט עד שאשלח אחריי לקראו. והיא שלחה את אמתה לקרוא את בעלה. ובשלחה את אמתה באה ונשקה את מנעלי ואמרה לי בבקשה תנה לי את אהבתך כי אין אתנו מי בבית. והושימה ידה לחיקה והוציאה עשרים שקל כסף והניחה בחיקי. ואני לא יכולתי לכופ את יצרי ועשיתי בקשתה. וזה היה עוני וזה לי מיו שנה בכף הקלע ולא אדע עד מתי אהיה בצער הזה כי לא הודיעו לי הבריד. (אולי לפי שגרם לאסור אותה על בעלה לכן בכל פעם שמתחבר עמה בעלה נחשב ליונה עון בפעם ומוסיפין ליונה עוד כמה שנים להיות בכף הקלע כי עוון זה הוא עושה פירות ולכן לא הודיעו הבריד ליונה כמה שנים יהיה בכף הקלע) ומפני זה העון לבד אני לוקה. אמרתי לו לא עשית תשובה בחיך על עון זה. איל לא כי בושתי ונכלמתי להגיד פשעי וחמאתי לחכם ולא עשיתי שום תיקון. והתחלתי ליחד עליו והיה כואב לו היחוד מאד מאד והיה סובל הכל בדומיה. ואחר גמר היחודים תכף יצא והלך לו.

וביום הב' קראתי ליונה ותכף בא ונכנס בבתי ואמר לי כי אתמול אחר גמר היחודים קראוני הבריד ואמרו לי כי נשאר עליך שש שנים. אמרתי לו איכ איחד לך היום יותר מאתמול אולי ירחם ה' עליך וימחול לך את שש שנים הנשארות ותוכה ליכנס לגיהנם. ואותו היום חזרתי על היחוד כמה פעמים ואח"כ יצא והלך.

ביום ג' קראתי ליונה ותכף בא ונכנס בבתי ואמר לי כי אמרו לו הבריד שנשאר עליו שנה אי בלבד. אמרתי לו בעוה"י ביום הדי ילבישוהו הבריד כתונת תכלת כפי מדת אורח קומתו וילך לו לגיהנם שזהו מלבוש חמיווד לרשעים יורדי גיהנם.

אמר לי יונה בבקשה מכך הודיעני נא מה יש בגיהנם ובמה אני נידון שם. אמרתי לו יש ז' מדורין בגיהנם זה למטה מזה. ומדור העליון הוא של אש והוא נחלים כל אחר היא גדולת כתר גדול ומשיבין

רוחות מספרות

עליה את הרשעים וזה המדור הוא קל ונח מכל המדורים. כי מדור הב' הוא קשה ממנו והג' הוא קשה מן השני. עד שמדור הו' הוא קשה מכולם. אבל הנלע"ד שאתה נידון במדור העליון.

אמר לי בבקשה ממך שתאמר קדיש עלי. אמרתי לו כן אעשה כדברך אח"כ יחדתי עליו כמה פעמים ואחר גמר היחודים יצא מכתו והלך לו. ואני אמרתי קדיש בביהב למנוחתו ולא קראתי אותו ביום ד' וביום ה' ליחד לו כי לפי דעתי כבר הוא נכנס לגיהנם ואין לו רשות לבוא אלי.

וביום הששי הומנתי את עצמי קודם שעה חמישית לרחוץ וללבוש בגדי שבת כדי שאהיה פנוי לעסוק עם יונה הנז. גם ציית לכתן בתו שתמהר ותחיש להכין את צרכי שבת כדי שתהיה פנויה לעסק אביה. ובבואי לבית יונה באה כתון וישבה לפני. ואני התפללתי לפני ה' תפלה קצרה בנוסח זה יהר"ם ה' שתשלח לי את יונה כדי לתקנו. ועוד לא גמרתי תיבת לתקנו הנה יונה בא ונכנס בביתו והוא יגיע ומושך נשימות תכופות זו אחר זו. ואמרתי לו יונה, והוא הוריד ראשו למטה. כלומר כן. ורמז לי בידו שאמתין מלדבר עמו עד שינוח ממורה הדרך שהיה לו ואחר רביע שעה אמר לי דבר. אמרתי לו האם הלכת לגיהנם. אמר כן. באיזה מדור הורידוך. במדור של אש אבל לא כמו שאמרת כבודך שהם גחלים גדולים אלא הוא ים של אש וגליו הם עולים ויורדים כמו גלי הים וגם המלאכים אינם יכולים לגשת אליו רק מקלעים אותנו בקלע מרחוק וזורקין אותנו שמה אחר שנפשוט את הכתונת שעלינו ונניח אותה על שפת ים האש. אמרתי לו אי"כ איך יצאתם משם מאחר שאפי' המלאכים אינם יכולים לגשת שמה. א"ל רוח יצאה מאת ה' ורחפה ע"פ המים והפריחה משם בפעם אחת את כל הנשמות והשליכה אותם על חוף הים כל אחד אצל הכתונת שלו. ובעת עלותי ועודני לובש את הכתונת בא אלי שליח מביד וא"ל קוראים אותך הביד. ואני זחלתי ואירא ואחזני חיל ורתת ורעדה כיולדה והלכתי לביד. ואמרו לי מי מכירך בעולם התחתון. אמרתי להם יהודה משה אפתיא. אמרו לי לך אצלו כי הוא קוראך ואחר גמר עסקו עמך תחזור לבוא לפנינו.

אמרתי ליונה כמה יש מרחק מפה עד מקום הביד ומביד עד גיהנם. אמר לי יש מרחק עד הביד ארבעים שנה ומביד עד גיהנם ארבעים שנה. ואני הכותב הייתי תמיה מאד מאד ונשאתי תהלה ורנה לאל ית' שמו לעד שאיך בשעור תפלה קצרה זו שהתפללתי לפניו ואמרתי שישלח לי את יונה לתקנו נתקפל זמן מאה וששים שנה שהם של עליית התפלה עד הביד ושליחות השליח על יונה עד גיהנם וביאת יונה עד הביד ומביד עד עויהו. וזה מלבד המשך זמן דיבור הביד עם השליח ודיבור השליח עם יונה ודיבור הביד עם יונה וידידיו לא ימרתו את תפילתי. וייל זה נאמר והיה מרת יקראו וכו'.

אמרתי לו כמה חודשים גזרו עליך להשאר בגיהנם אמר לי מי חודשים. אהה עלי ואוי ואבוי על נפשי. כי בשני ימים אלו לא יכולתי לסבול הצער ההוא שהוא קשה מהמות. ואיך איך אני צריך להשאר שם מי חודשים. אמרתי לו האם לא מצאת נחת רוח מצער גיהנם בעת שאמרתי קדיש על נשמתך שבגיהנם. אמר לי לא. אח"כ חזר ואמר כן כן זכרתי כי בהיותי בתוך ים האש היה כל גופי נצלל בתוך האש. והייתי מפרנס בידי וברגלי כאדם הנמכר בים עד היותו קרוב למות ואח"כ יעלה ראשי לבדו כדי למשוך נשימה וחזור ונצלל בתוך האש. ולפעמים ראיתי שיש בי יכולת להציף את כל גופי על פני האש שיעור קמן ואח"כ אחזור ואצלול. והייתי תמיה על עצמי איך היה לי כח לשום על פני האש אבל יתכן שזה היה בעת אמירת הקדיש.

אמרתי לו איזה הוא קשה כף הקלע או דינה של גיהנם. אמר לי יש בזה מה שאין בזה. כי כף הקלע הוא קשה מגיהנם אבל אינו נמשך כל כיד שעות של היום כי יש בו איזה שעות של מנוחה אך דינה של גיהנם אעפ"י שהוא קל. מכף הקלע אין בהם שעות של מנוחה. ותתחלתי לעסוק עמו ביחודים עד מנחת קמנה. ואח"כ שלחתי מעלי ולא קראתי אותו עוד כי אם בע"ש הבאה ובערב שבת הבאה התפללתי לפני הקבי"ה שישלח לי יונה ותכף ומיד בא יונה כנזיל.

אמרתי לו שנים היום חרדה גדולה נפלה עליך בעת בא שליח ביד אליך.

אמר לא נבחלתי כי ידעתי שהמסר הזה הוא מהעב שלנו.

אמרתי לו האם שליח ביד בא עמך עד הלום. אמר הן והוא עומד פה. האם ידעת את שמו. הן, ישועה שמו. אמרתי לו מעית לא ישועה שמו אלא יחושע שמו, א"ל אתה יודע יותר. אמרתי לו תבט נא וראה מה יש בידו. אין בידו מאומה. לא המבת לראות כי יש ביד ימינו שעות. וחוק יונה והביט בכוונה ואמר כן הוא האמת והוא מחבא אותה תחת כנפי והעלימה ממני. אבל היאך ידעת את כל זה. אמרתי לו שכן כתב חזק יוסף חיים ז"ל באדרת אליהו בפי קורח משם רבי שמשון האסמפולי ז"ל. ולמה העלימה ממני. לפי שאינה צריכה רק לצדיקים כדי שלא יזקו בזמן הליכתם עיר גיהנם. מה אָמרו אליך הכיד באותו ערב שבת העבר בעת חורתך אצלם. אמרו לי נשאר עליך ג' חודשים בגיהנם.

אמרתי לו שמח יונה ותן תודאה להשי"ת שמחל לך ששה חודשים מדינה של גיהנם. אמר לי אדוני יודע לך כי ג' חודשים שנשארו הם הקשים שבתם. והם שקולים כצער ששה חודשים ממש. א"ל אל תדאג כי עיי היתודים גם אלה יעברו מעליך בעה"ז. בא ואיחר עליך אולי יחנן ה' ויעבירם מעליך. ותתחלתי ליחד עליו כמה פעמים זה אחר זה. ובעת היותי עסוק ביחודים נרתע לאחוריו וחרד ונתעלף, ושאלתי אותו על מה זה חרד ונתעלף ולא היה

בו בח להשיב לי, ואחר ג' דקים אמר לי כי באו ב' מלאכים וכל אחד תלש ושמם ביצה א' מביציו ותכף ומיד חזרו וחיברו אותם במקומם ומרוב כאב התלישה פרתה נשמתו ונתעלף עד אשר עבר הכאב מעט מעט, ואני עסקתי עמו ביחודים בע"ש ההוא עד שעה עשירית ומחצה מהיום ואח"כ פמרתיו ויצא והלך למקומו, וביום השבת קראתי שוב ליונה ותכף בא אלי, אמרתי לו מה אמרו לך הביד, אמר כי אמרו לי שנשארו עליו להיות ג' ימים בניהנם, והבינותי מדבריהם כי תקנו לי מלבושים אחרים המיוחדים ללבשם בעת הליכתי לג'ע, ושם אשב מחוץ לג'ע זמן מוגבל לא ידעתי כמה, ואח"כ חוזרים ונותנים לי מלבוש אחר אשר אכנס בו לג'ע, ואמרתי ליונה עד כאן תחום שבת אין לי עוד עסק עמך, וקראתי עליו מקרא זה וישלח את היונה ולא יספה שוב אליו עוד.

ונחזור על ענין הרוח הנקרא יהודה בן יונה הנז' כי כבר כתבנו למעלה שחזר לסמא את עצמו ולהקשות את ערפו, ועסקתי עמו זמן רב, וכאשר יהיה קרוב להתתקן ולצאת הוא חוזר ומסמא את עצמו עד שנלאתי נשוא, ומרוב צערי התפללתי לפני ה' ואמרתי לפני רבש"ע יהר"מ שאם הנשמה של יהודה זה היא כלולה משני ניצוצות של ששים רביא ניצוצות ואפשר לחלק אותה לשני נשמות של בני אדם (כנז' בשאר הגלגולים הקדמה י"א) נא ייטב נא חסדך שתפריד את חלק הטוב מחלק הרע שבה ותעשה אותו לשני נשמות כדי שלא יתקלקל חלק הטוב עם חלק הרע ויבא חלק הטוב בגלגול באדם בפ"ע כדי שיתקן לגמרי, וחלק הרע ישאר ליהודה ואני מוכן לסרוח בלי נדר עם חלק הרע שבו כדי לתקנו בעזה"י.

ואמרתי לרוח הזאיל ואתה מסמא את עצמך, התפללתי לפני הקב"ה לחלוק אותך בלילה הזה לבי' חלקים חלק א' מסבור ולמעלה וחלק ב' מסבור ולמטה, ומעתה אינך אדם שלם כי לא ישאר לך כ"א שתי רגלים וראש הגוויה, ואמרתי לו כן כדי לצער אותו אולי יכנע לפני, ועכ"ז עדיין הוא עומד במרדו ומחציף פניו ואינו חושש לדברי.

ואמרתי אני אל לבי אם הביד יסכימו לחלוק את נשמתו מי יגיד לי כי בודאי הרוח אינו רוצה להגיד פן אשמה לאידו, לכן צויתי את יוסף הפקיד ליכנס עמו לב"ד לראות את הנעשה בו ולבוא ולהגיד לי, וכשגלה הרוח בלילה ליתן דין וחשבון נכנס הפקיד עמו, והבי"ד הכניס את הרוח בחדר א' והוציאו את הפקיד מב"ד ולא ראה הפקיד מאומה, ובעת בואי היום אל הרוח ראיתי את פניו והנם זועפים ולא רצה להשיב על שאלתי האם התכו אותו הבי"ד לשנים, ולבסוף דיבר בכעס גדול ואמר שמח על שחתכו את אברי' לחתיכות דקות וחלקו אותי לשני נשמות והרי אנו חצי נשמות, אבל לא נשמעה תפלתך כמו שאמרת שאין מניחין בי רק שתי הרגלים

רוחות מספרו .

וראש הנוויה, אבל גם את זה לא רציתי להגיד לך אך מה אעשה כי כן צוו עלי ביד שאם לא אניד לך יענישו אותי ואני מתירא מן העונש.
אח"כ אמרתי ליהודה גשה נא אלי ליחד עליך ויגש והתחלתי ליחד עליו כדי לתקן את שארית חלק הפגום של הנפש, והייתי עוסק עמי ביחודים כמו שנה א'.

בתוך כך דפקו עלי הדלת בלילה ואמרו לי כי ילד יולד לנו ולמחר היא המילה ואבי הבן נתקומם עם היולדת על כי הוא רצה להזמין בנות הערלים לרקד ולשורר במסעודת המילה ואשתו כיאנה בדבר המכוער הזה והוא נשבע שלא ישוב על כסא אליהו וכעס ונכנס לחדר וסגר הדלת בעדו ואנחנו באנו להזמין אותך לישוב על הכסא במקום אביו, ואני כשהלכתי ביום לבית היולדת אשר שם היו מלין התינוק דברתי על לב אבי הבן להתיר לו שבועתו ולישוב על הכסא והוא למ את פניו בשמלה ולא רצה לראות את פני ולא השיגה על דברי, וישבתי אני על הכסא והייתי סנדק ובעת המילה נתפללתי לפני הקביה שלא יפגום תינוק זה את בריתו ולא יהיה נשכב או שוכב עם הזכור כמו יהודה בן יונה ותכף עלה במחשבתי שזה הילד הוא חלק הטוב הנברר מן נשמת יהודה בן יונה, ולכן נעשה קמטה בין אבי הבן ובין אשתו כדי שע"כ אוכל להיות סנדק ביום מילתו, ומי כחכם ומי יודע משר דבר כמותו יתברך ששלח חולי האבעבועות על הילד הזה ונשחת תואר פניו כי כולו נעשה גומות, גם נתעוורו שתי עיניו היפיפיות ולא נשאר מאור בבת עינו כ"א מעט מזער שע"י הדחק יוכל להכיר צורת האותיות כדי שלא יצלה לא למשכב זכור ולא לניאוף ועדין הוא חי ועתה בשנת התרצ"ג הוא בן עשר שנים.

ואני בכל אותם הימים וגם אח"כ לא משכתי את ידי מליחד על יהודה הנז', וכמה פעמים א"ל יוסף פקידו למה ימריח כבודו עוד עם יהודה הנז' כי הוא קליפה גדולה לא תוכל למחר אותו אבל אני לא חששתי לדברי הפקיד והייתי משתדל בכל כחי בכל יום ויום אולי אוכל לתקנו ולא הועיל בו מאומה ומשכתי את ידי ממנו ועד היום הזה עודני הוא עצור באחותו רק שפירש לו מן הבעילות לפי דבריו.

יא. מעשה עזרא בן אשר

ראיתי בחלום ביום השבת של שנת התרע"ג בחודש שבט בהיותי ישן שנת הצהרים שאני הולך בשוק המוכרים בו תבואה הנקרא שוק אל שורנא והנה שם ב' כלבים עומדים זה נוכח זה והם רוחקים זה מזה כמו ד' אמות. והיו הכלבים נובחים זה על זה, והתבוננתי בכלבים וראיתי שבכל א' מהם מגולגל איש א', בכלב הגדול מגולגל אופה א' בן חמשים שנה ושער

זקנו מחורך מאש התנור, ובכלב ה' הקמן ממנו מגולגל אופה ב' בן מ"ה שנים וגם שער זקנו מחורך מאש התנור. והם מרגישים בעצמם שהם בני אדם היושבים בתוך הכלבים. וכאשר רוצים לדבר זה עם זה אינם יכולים לדבר כי אם ע"י תנועת אברי הפה והלשון של הכלב ולכן הם נובחים. וכאשר הביטו אלי ידעו בבירור כי אני ראיתם והכרתים ולכן בושו ונכלמו מאד וכבשו את פניהם בקרקע והלכו כל א' מהם למקומו, אמנם לא ידעתי במה היה עונם שנתחייבו להתגלגל בכלב ואח"כ ראיתי בש' רוח"ק תיקון כי ד"ח ע"ב שכתב שם ז"ל דע כי אמרו רבותינו ז"ל הבא על הגויה קשורה בו ככלב וכוונת רבותינו ז"ל היא כי הבא על הגויה יתגלגל אחרי מותו בכלב וכו' יעו"ש.

ובעודי ישן חזרתי וראיתי איש אחד אופה הנקרא עזרא בן אשר. אשר הוא היה חבר אלי בהיותינו תינוקות של בית רבן בשנת התרכ"ה כל א' כבן שש שנים ומן אותו הזמן עד שנת התרע"ג נתפרדה החבילה ולא ראיתיו עד הנה. ובאותו שבת ראיתיו בחלום הוא ועשרה אנשים עמו כולם לובשים כתונת תכלת כמדת קומתם ועזרא אשר הנו' בא והתנפל עלי ואמר לי הנה היום כולנו מזומנים לילך למחר לגיהנם כי כבר נספר לנו עונש כף הקלע מעלינו ואלו הכתונות שאנו לובשים הם מלבושים המיוחדים ליורדי גיהנם. ואנחנו יראים וחרדים מדינה של גיהנם. בבקשה מכבודך אולי תוכל להצילנו מגיהנם או לפחות יקל מעלינו הצער אשר הוא שם. אח"כ ראיתי את עצמי שאני במרתף שבו בית המבילה ואני יושב על מפה מוצעת ובסמוך לי מצד ימיני הוא בית המבילה והוא עמוק מן המרתף כמו עשרה מדרגות ובכולם אין מים רק בסופם שם היו המים של המבילה. וראיתי שבא: אותן הייוד אנשים כדי למבול. ובהגיעם אצל הבאר עלו המים לקראתם ומלאו את כל המדרגות ועוד שמעו בקרקע המרתף בגובה חצי אמה וברגע טבלו כולם ולבשו כתונות לבנים ונתעוררתי. וכ"ז היה בשבת בשעת המנחה והלכתי לבתכ"נ ואחר התפלה שאלתי על בית עזרא אשר הנו' ומצאתי את אחיו ואמר לי כי היום ששה חרשים משנפמר עזרא הנו'. ואני הכותב עשיתי להם תיקון אחר השבת כפי מה שהשיגה ידי לפי שעה.

יב. מעשה מנשה בן משה שאשא הכהן

בשנת התרע"ט ביום ו' בה' באב נסעתי ברכבת אל כפר בעקובה הסמוכה לעיר בבל ובבואי שמה נתארחתי בבית הר' ראובן נסים דור קצאב הי"ו וביום השבת א"ל בעל הבית הנו' ימחול כבודו לבוא עמי לבית משה שאשא הכהן הי"ו לנחמו על הריגת בנו יחידו מני"ה שנהרג ע"י הארמל הערלים אשר באו לגנוב את ממונו בשבוע שעבר. ולבסוף לא השיגה ידם לגנוב

רוחות מספּו ה'.

מאומה, ולמשה שאשא הנו' אין לו עוד בן או בת, גם מנשה הנהרג לא הניח אחריו בן או בת.

ובבואי לבית מֶשֶׁה שאשא הנו' התחילו הוא ואשתו לבכות כי זקנים המה לימים כמו בני ע' שנה, ואמרו לי אולי כבודו יכול להניד לנו סיבת הריגת מנשה על מה נהיתה, ואם הוא מגולגל ומחוייב בגלגול הא' הרג, אנחנו מה פשענו שאנחנו סבלנו את כל צער הגדול הזה, וכדי להפגין את צערם ויוגונם אמרתי להם בשובי בשלום לעיר בבל שם אבינה בספרים ואחזיר להם תשובה על זה, וביום ב' בשבת בח' לחודש אב חזרתי לבבל.

וביום מ' באב, שחרית כאשר היינו אומרים קינות בבה"כ נתנמנמתי בעת אמירת הקינות וראיתי כי נער א' הלך מעיר בבל עד כפר בעקיבה ועמו מאה דינרי זהב לישא וליתן בהם שם כדי לפרנס אביו ואמו הזקנים שהניח בעיר בבל, ובבואו לבעקיבה שכר חדר א' בפונדק, ואיש אחד זקן הרגיש שיש להנער ההוא ק' דינרי זהב ורצה לגנוב אותם ממנו, אבל לפי שהוא זקן ותש כח לא יוכל לעשות דבר זה לכן הלך וגלה סוד זה לגנב אחר יהודי בחור ותתנו ביניהם שהבחור יגנוב והזקן יעמוד לו למשמר והזקן יקח לו חלק מן הגניבה ההיא. והומינו מפתח לפתוח בו את החדר ששכר לו אותו הנער.

ויהי בלילה ההוא והנער היה ישן והדלת סגור עליו מבפנים, ובאו ב' נגבים הנו' ופתח נגב הבחור את החדר בלם, וקודם כל דבר נעץ סכין בלב הישן ושפך את דמו ארצה וכאשר היה מחפש אח"כ על הק' דינרים, באו שיירא גדולה אל הפונדק וייראו הנגבים על נפשם ויברחו. להם ולא נמלו מאומה, וכאור היום נמצא הנער הרוג לא נודע מי הכהו, וסוף דבר קברו את הנער ושלחו את הק' דינרים לאביו ולאמו שבבבל, וזה הנער היה בן יחיד לאביו ולאמו ומכלכל את שיבתם, ואותו החדר שנהרג בו אותו הנער היו יראים בני אדם לשכור אותו ונסגר על מסגר שנים רבות.

ואחר שנקבר עלתה נשמתו לב"ד של מעלה ותחבע את דמה מן הרוצח ומן אותו הזקן ואמר כי כאשר עשה לי כן יעשה לו, שגם הוא יהרג ולא ימלו ממנו וגם יהיה מכלכל את שיבת אביו ואמו וגם לא יניח ורע אחריו.

והב"ד ש"ם שאלו את פי הנהרג האם אינו רוצה למחול להם, והשיב שאינו מוחל להם כל מאומה, והביד עשו כדבריו כי אחרי מיתת נגב הזקן גלגלו אותו במשה שאשא הנו' שהיה דר בבבל ולא נפקד בורע עד היותו בן חמשים שנה, ובהיותו בן חמשים שנה הלך הוא ואשתו לכפר בעקובה הנו', ובא ללון באותו פונדק עצמו, ונודמן כי בלילה ההוא היו אורחים רבים בפונדק ונשכרו כל התדרים ולא נשאר בלתי אם אותו החדר הסגור שבו נרצח הנער

ואותו החדר היה בנין ישן נושן כי לא חששו בעלי הפינדק לבנותו כשאר החדרים מאחר שאין אדם רוצה לשכור אותו. ואמר הפינדקי בלבו עד מתי יהיה החדר הזה סגור. מיטב לפתוח אותו עתה להשכירו למשה שאשא ולאשתו הנ"ל לפי שהם אינם יודעים שנהרג בו אדם ואינם מקפידים ופתח להם את החדר ולנו בו.

ובלילה ההוא קראו הב"ד לנער הנהרג ואמרו לו הגיע העת שתוולד נפש החרוג בעולם. האם אתה מוחל לו או לא. אמר איני מוחל לו כלל. אמרו לו א"כ רד ועמוד בפתח החדר אשר נהרגת בו. וירד הנהרג ועמד שם עד ששמש הזקן ההוא את מטתו ובאה נשמת ההורג ופחדה וחרדה ורגזה מלהכנס בטפת הזיוג ההוא. ועמד הנהרג והכה אותה ואמר לו רשע הכנס במיפה כדי לקבל עונשך. ועל כרחי של אותה הנשמה נכנסה בטפה ההיא וזהו בן משה שאשה אשר נהרג ע"י הארמל ולא נמלו מממונו כלום. ע"כ ראיתי בעת היותי מתנמנם בעת אמירת הקינות. וכל דברים אלו הראו לי בעיני ולא בסיפור לבד וכאלו הייתי עומד ורואה את כל הנעשה מתחלה ועד סוף. וכתבתי דברים אלו לכפר בעקובה לחרי משה שאשה הנז' תשובה על שאלתי הנז' :

יג. מעשה יחזקאל עזרא בן ישראל

בא אלי יחזקאל עזרא בן ישראל הסכונה בשם בכור. וא"ל כי היום כמה שנים באים לי הרהורים רעים בלבי בפתע פתאום בעת היותי בתפלת לחש או בזמן שאומר קדיש או קדושה וכאלו אחד מדבר בלבי ואומר לי המיר את דתך בדת הפורדסמני ח"ו. וכל כך היה ההרהור קשה עד שהיה מפריע אותי ופוסק אותי מלומר קדיש או עמידה וזה לי כמו עשרים שנה מעת שהלכתי אצל ח"ר יוסף חיים בן ח"ר אליהו נר"ו (ו"ל) וספרתי לו ענין זה. וח"ר יוסף חיים נר"ו שלח אגרת לח"ר אליהו סלימאן מני נר"ו (ו"ל) לעיר חברון תובב"א והשיב לו כי קלי' גדולה מלובשת בתוך לב בכור הנז' אין לך עסק בה. ע"כ היתה התשובה. וח"ר יוסף חיים יעין לי לכתוב מזוה ולישא אותה על לבי אבל לא הועילה לי כלום. בבקשה ממך בדוק אותי אם רוח נכנס בקרבי. ולפי שבכור הנז' הוא אדם ישר וירא ה' נענתי לבקשתו והתחלתי ליחד אצל אונן היחוד של הרוח כדי שיכנס הבל היחוד תוך אונן ותוך אבריו כי הבלא של היחוד מפיק הבלא של הרוח.

ובהיותי מיחד לו באונן התחיל בכור לצחק אח"כ אמרתי לו על מה אתה מצחק. א"ל כי כמו בן אדם מדבר בלבי והוא מקלל אותך קללות נמרצות ואומר הלא יוסף חיים רבו של זה האיש יעין עליך לישא מזוה. נוח מזה היה לו להניח את המזוה בבית הבושת (ח"ו). וזה תלמידו

נעשה רב ומחצה מערך רבו יוסף חיים. ועיז התחיל לקללך קללות נמרצות ובזוים רבים.

ואני כשמעי זאת חזרתי ליחד באזנו כמה פעמים תכופים זה אחר זה בלא הסק עד שנלאתי והוא היה מקלל ומחרף ומגדף בלבו של בכור ולא השנחתי עליה. לסוף אמר לי בכור המתן עד שאשמעה מה שידבר בלבי. אמר לו הרוח לבכור אמור ליהודה מה רוצה ממני. אמרתי לו רצוני לדעת מאיזה עיר אתה ומה שמך ולא תהתל ולא תשקר בי כלל. ואם תתרים לנגדי אני אראך את נחת זרועי עד אשר אשביעך מרורים ויסורים קשים השיב הרוח לבכור כי כמה אנשים כמו יהודה זה היו רוצים להגיד להם את שמי ועלו חרם בידם כי אני חזק מצור ואיני ניתת מפני כל.

אמרתי לו א"כ אנסה נא עוד ונראה דבר מי יקום. ואם איש חזק אתה ומלומד ביסורים הכין עצמך מעתה לסבול צער היחודים שהם כמו אש בנעורת והם קשים מצער ניהנם כי לא אעזובך עד אם תגיד לי שמך ושם עירך באמת. וכל צער היחודים אלו אתה תסבול על חנם על שאינך נכנע מלפני ואתה הוא הגורם צער זה לעצמך ולא אני.

והתחלתי ליחד תוך אזנו כבתחלה ולתקע בשופר סמוך לאזנו בכונות הנודעים כמה פעמים תכופים עד שנלאה נשוא. והיה בכור צועק די די כי הוא נכנע ורוצה להגיד שמו ושם עירו ולא הייתי משנית לדבריו כי ידעתי את מנהג הרוחות שהוא כמנהג פרעה כי כאשר יראו הרוחות חוזרים להקשות את ערפם לכן רציתי להראות לו את כח שמות הקדושים ואחר שפסקתי מן היחודים אז היה הרוח עיף ויגיע ושאל זמן מה כדי להנפש מיגיעו.

ואחרי אמר לי למה אתה שואל על שמי ועל שם עירי מה כוונתך בזה. אמרתי לו כדי לתקן נשמתך שחכנס לניע ולא תהיה עוד בכף הקלע. אמר אי אפשר לא כך ולא בתיקונך ואיני רוצה ליכנס לג"ע.

אמרתי לו עדין אתה מתרים כנגדי. והגשתי את פי אצל אוזן בכור כדי לחזור וליחד. וצעק הרוח בלב בכור ואמר שיגיד את שמו ואמר ששמו דוד בן סבתי בן רבקה מעיר אומיר. והוא היה מומר ובא על נשים נכריות ולא הניח דרע אחריו. וזה לו יז שנים משכנס בתוך בכור הזה: ואמר לבכור מה לך כי נועקת והרעשת את העולם עלי. וכי כלום אני מויקך או עושה לך מאומה רע. ואם אתה מקפיד על מעימ מחשבות האלו אני נוהר מכאן ולהבא שלא אביא לך עוד מחשבות רעות. והנח אותי במקומי כי אנה אצא ואלך ואיזה הוא מקום מנוחתי. אמר לו בכור לך לניהנם.

אמר לו עדין אין אני ראוי ליכנס לגיהנם כי אני מחוייב משום נדה וגויה וזונה. ואם תבוא עוד אצל יהודה אמותה הפעם. אך הנח אותי במקומי ולא אויך לך עוד והמות יפריד ביני ובינך וכו' וכו'. כל הדברים

האלה דיבר הרוח בלב בכור ובכור היה מגיד אלי. אך לפי שלא 'היה רצוני להטפל ברוחות לכן עשיתי לו התראה שאם יתוור להביא הרהורים רעים בלב בכור יד אשלח בו.

והנה לא עברו עוד כי אם ימים מועטים וחזר הרוח לסורו הרע והתחיל להביא מחשבות רעות בלב בכור ובא בכור וסיפר אלי. והתחלתי ליחד אצל אונו וגורתי עליו להגיד לי שמו באמת ואמרתי לו כי המלאך הממונה על היחודים הוא הגיד לי את שמך ושם עירך (התלתי ברוח) ולכן אני מיחד אצל אוניך פעמים רבות עד אשר תאמר לי את שמך כמו שאמר לי המלאך. ונבעת הרוח מדבר זה ואמר לי כי שמו צבי ושם אמו רבקה והוא מעיר אומיר.

אמרתי לו אמור באמת כי תתלה אמרת שאתה דוד בן סבתי ועכשיו אתה אומר צבי האם אין אתה שבת צבי הנודע שהיה מעיר אומיר אשר עשה את עצמו משיח אמר לי כן הוא באמת. אמרתי לו איך הלא אתה נפקדת בשנת תכ"ז מעלה מטה. וזה לך רל"ז שנים מפטירתך איך הגידה לי באיזה מקומות היית מתגלגל ובמה היית נידון. ואמר לי בלשון לעג לך קנה לך תכריך א' של ניירות ואגודה אחת של קולמוסים ושם וכתוב את הדברים שעברו על ראשי. וכי אין לך עסק שאתה רוצה לעסוק בדברים כאלו. והלא עבר זמן בית המדרש. והתלמידים מחכים ומצפים על ביאתך ועד מתי אתה מתעכב עמי. וראיתי שהאמת אתה וקמתי לביהמ"ד והנחתי גמר הדבר למחר.

וכאשר באתי לבית המדרש שם מצאתי את ח"ר שמעון אהרן אגסי הי"ו (ו"ל) וספרתי לו על ענין שבתאי צבי איך הוא נתגלגל באיש אחר הנקרא בכור. וח"ר שמעון הנזכר הלך וסיפר הדברים לפני ח"ר יוסף חיים גר"ו (ו"ל) ושניהם הזהירוני שלא אעסוק עוד עם שבתאי צבי פן אנוק ח"ו.

ביום ה' כאשר בא בכור אלי התחלתי ליחד לש"צ וש"צ חזר לקלל אותי קללות נמרצות בלב בכור ובכור היה אומרם אלי. ואני פסקתי מן היחודים והתחלתי לדבר עמו דברים רכים דברים המושכים את הלב. אמרתי לו אשאלך והודיעני על מה תריבני. האם רצוני להנקם ממך על שהריעותה לי בהיותך בחיים או על שזערת את אבא. א"ל לאו וכי האם הייתם בעולם בימים ההם. וגם לא מאנשי עיר אומיר אתם. אמרתי לו אמור לי האם רצוני לצער אותך ביחודים לפי שמקוה ליטול שכר טוב בעמלי מבכור. אמר לי אין זאת. כי הלא בכור הוא איש עני ואפי' פרוסה לא יתן לך. אמרתי לו איך שער בדעתך למה אני מסריח את עצמי ומתבטל מעסקי ומלמודי אם לא שאני חס על נשמתך כי היא חלק אלוה ממעל והיא מזהירה כמרגלית רק שע"י העונות עלה עליה חלודה. והקב"ה שהוא עילת העילות וסיבת הסיבות סיבב את הדבר להכניסך בגוף בכור הנז' כדי שע"כ יהיה קץ וגבול

לתיקון נשמתך על ידי שאמרה לתקנך. א"כ מה פשעי ומה חמאתי לקלל אותי קללות נמרצות

אמר לי מפני שאיני יכול לסבול צער היחודים.

אמרתי לו והלא מנהג העולם אם איש יהיה לו מכה בחלל הגוף והרופא רוצה לקרוע את בני מעיו אפי' אם יש לו צער גדול הוא סובל את כל הצער ההוא כדי שיתרפא ואינו מקלל את הרופא כלל ומה גם אם הרופא הוא עוסק עמו בחנם. ואני אין דרכי להכביר מלין עם הרוחות יען כי רובם ככולם הם עמי הארצות ואינם מבחינים בין הממבי להם לבין המזיק להם. אבל אני ידוע ידעתי כי תיח גדול ורשום אתה וידוע לשקול בדעתך בין הממבי לך לבין המזיק לך לכך אני מצמדק לפניך. ואני אין לי שום תלונה על קללותיך כי ידעתי שאין נשמתך רוצה לקלל אותי בְּרַק הקליפה החופפת עליה הם המכריתים אותה לקלל ולכן אני מוחל וסולח לנשמתך. כה היו דברי עם שבתאי, צבי בדברי ריצוי וכבוד. כי יראוני חיר יוסף חיים וחיר שמעון ז"ל להתנרות בו.

וכאשר נמרתי את דברי הוא השיב לי דברי פי חכם חן שפתים ישק וגם אני לא אכחד ממך כי אעפ"י שאני מצמער מן היחוד כדמיון אדם שיש לו בקעים גדולים בבשרו ובא הרופא ושפסף את הבקעים ההם בחומץ ומלח עד כמה יכאב לאיש ההוא עכ"ז בנמר היחוד אני מרגיש בעצמי כי נתרעד עורי והתחילו הבקעים להסתם ונעשה לי קורת רוח. והן עתה מסכים אני לדברך ואני רוצה ליחד עלי כמה פעמים וגם אם אועק ואשווע אל תתן לבך אל זעקתי כי אני צועק מרוב צער המכאוב. אמרתי לו אין די לי בזה. אמר לי אם כן.

אמרתי לו הלא אם אדם שכור ומעדרו קרסוליו ונפל במים חוצות. והוא צועק וקורא לעוברי דרך להקימו הלא בלא ספק שגם הוא ישתדל להקים את עצמו עם העוברים לו. ולא יניח את כל משאו על העוברים. כדמיון הזה אני שואל ממך שלא תניח את כל משאך עלי רק אני מבער את הקלי' מעל נשמתך מצד חוץ ואתה תתחזק עליה לבערה מבפנים. וה' הוא יעזור לנו. אמר לי טוב טוב עשה והצלח. ואני התחלתי ליחד כמה פעמים והוא היה צועק צעקות גדולות. ולא הייתי משגיח לקול צעקתו. עד אשר נתייגעתי מן היחודים. וגם הוא נעשה עייף ויגיע מרוב הצער. ולא יכלנו לדבר דבר עד עבור זמן מה. אח"כ שאלתיו האם מצא קורת רוח מאלו היחודים. אמר חן חן לכבודך כי אני מרגיש שהוקל משא הקלי' מעלי.

אמרתי לו הגידה נא לי כמה הוא עובי הקלי' שעליך. השיב לי כי בלא גזמא הוא עובי אמה.

אמרתי לו שאלה א' אני שואל ממך הודיעני את כדור חשמש אם היא

רוחות מספרות

מתגלגלת על גבי הרקיע ככדור או אם היא מנסרת ובוקעת את הרקיע או אם היא תלויה תחת הרקיע באויר עוה"ז. אמר לי רצונך להכניס את ראשי בין ההרים (ר"ל בין התנאים) כדי שירצצו את מוחי. מה שתמצא כתוב למור ואין לי עסק בזה.

עוד שאלתי כמה מיני שאלות ואין אני כותב רק את התשובות בלבד כי מן התשובות יובנו השאלות. וכה היו תשובותי. אני הוא שבתאי צבי ומיתתו היתה בחנק. ולא עשה תשובה ונקבר בקברי הנכרים. ובהיותו בחיים היו הקלי' נגלים לעיניו. והסיבה שגרמה לו להרשיע לפי שלא היתה הורתו בקדושה. ונתגלגל בכמה גלגולים לאין מספר. והוא זכה לנפש ורות. וכאשר התחילה להתנוצץ בו הנשמה אירע מה שאירע. ועכשיו הוא מודה שמרע"ה הוא אמת ונבואתו אמת ותורתו אמת. אמנם אין דברי אלה עושים פירות כי כיון שמת האדם נעשה חפשי מן המצות. גם מתן שכרי של המצות כבר זכה בו צדיק אחר. ומה שהוא מדבר בלב ואינו מדבר בפה הוא מטעם שבכור הנו' הוא עוסק בתורה ועי"כ הוא כופה להרוח שבו ומצער. ולכן הרוח הוא משתדל להפריעו מלימודו ומביא לו מחשבות זרות.

כיצד לי בזה כי אע"פ שעסק התורה הוא כופה לרוח הרעה מ"מ אינם גורמים להרוח שידבר בלב ולא בפה. אלא הטעם שאינו מדבר בפה הוא כדי שלא יהא ניכר ויהיה ללעג ולקלס בפי הבריות.

ועי' בשער הגלגולים הקדמה כ"ב דכ"ב ע"א שכתב שם ח"ל ואמנם זה הגלגול המתגלגל באדם הוא בא' משני פנים. הא' הוא ענין אלו הנשמות של הרשעים שלאחר שמתו ולא זכו ליכנס לגיהנם הם נכנסין בגופות בני אדם החיים בעוה"ז ומדברים ומספרים את כל הקורות אותם שם כנודע רח"ל והב' כי מתעברים באדם בסור עיבור כנז"ל בדרושים שקדמו ומתדבקים בו בהסתר גדול ואם האדם ההוא יחמא מתגברת עליו הנפש חתיה המתעברת בו ומחטיו ומסיתו לדרך רע וכו' יעו"ש. ואפשר שמה שכתב הרכ ז"ל שמתדבקים בו בהסתר גדול וכו' הוא מטעם שכתבנו כדי שלא יהיה ניכר מי הוא ויהיה ללעג ולקלס בפי הבריות.

ופה בבכור הנו' הוא מגולגל חלק רוחו אבל גפשו עדין היא בחייתו יער. ורצונו לצאת מכאן ולא יכנס עוד בגוף ישראל וילך ליערים. וכשמת יהיה בן ל"ה שנים.

ועוד שאלתי שאלות אחרות ולא רצה להשיב רק אמר לי שעכשיו הוא מלוכש בסמ"א כעובי אמה. ואחר ה' ימים חזרתי ודברתי עמו בלשון רכה וראיתי כי הוא נכנע מאד והיה מתאונן מאד על חטאתו אשר חטא. והפציר בי מאד להשתדל לעשות לו תיקון ובירך אותי ואת אנשי ביתי ברוב ברכות. ואמר כי לכבודי אינו מדבר רק אמת. ותחלת חטאו הוא נכשל באשת איש.

רוחות מספרות

לח

ואמת היו הדברים אשר שמעת שבא על הזכור מעומף בציצית ותפילין, וגם שלח בחור א' לזנות עם שרה אשתו וצוה עליו במפגיע לאמר כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה, ויב שנים נמשך חיבתם הקבר שלו, ועד עכשיו היה מגולגל בחייתו יער, וזה תחלת גלגולו באדם והוא בבכור הזנו, וסיבת הכנסו בו על שנשק נערה קמנה בהיותו נער קמן והיום שלושים שנה מעת הכנסו בו, וקודם לזה היה מקיף על ראש בכור לפי שהוא משורשו (כמ"ש בספר הלכות ירמיה ס' ח' וז"ל ואתן להם יעבדום ר"ל אתן להם רוחות שיעברו תוך גוף הקרוב אליהם בסוד או דודו או בן דודו יגאלנו וכו' וע"י עילה וסיבה של הנשיקה הזנו נכנס בו, ואני גידון משעה שניה של יום הששי עד שעה רביעית ומחצה אצל הנוצרי בצואה רותחת.

גם עלי אני הכותב אמר שעכשיו אני מגולגל פעם שניה וזה לי מ"ז שנה שכבר זכיתי לרוח והקב"ה הוסיף אותי לידך כדי שתזכה לתקן אותי, ואתה בכור למוד בכל יום וזהר לעילוי נשמת שבתאי צבי בן רבקה באשמורת הבקר וכן אחר הסעודה, ותסבול בכל יום ויום, ואל תירא מהרהורים רעים וכשיעלו איזה הרהורים רעים על לבך אמור פסוק רחש לבי דבר טוב וכו' ותכוין בשם רח"ש ועוד תכוין בשם קרע שטן ויתבטלו המחשבות מלבבך. ומאותו היום והלאה היה שבתאי צבי מתחנן לבכור שילמוד איזה דפים יתרים מזהר שלמד אתמול אעפ"י שעיז הוא מתבטל מעסק המשא ומתן, וכאשר היה יורד לבית המבילה היה מריץ אותו בידידת המדרגות עד שהיה קרוב ליפול במעיין גם היה מעורר אותו באשמורת הבקר לתפלה, גם חילה את פני ליתר לו יהודים בכל יום סמוך לאזנו ולתקוע בשופר וליתן עוד לבכור איזה לימודים אחרים באומרו כי אולי עיז תתקן נפשו ויזכה ליכנס ובניהנם.

אמרתי לו אימתי תהיה זמן יציאתך מבכור אמר לי אל תשאלני על זה, כי כאשר אראה את עצמי ראוי והגון ליכנס לגיהנם אני יוצא מבכור באין אומר ואין דברים, ובאמת כן עשה כי לא עברו ימים מועטים והנה אין מעורר לבכור מן השניה ובא אלי וברקתי אותו ולא מצאתי בו מאומה וכל רוח אין בקרבנו.

יד. מעשה בת"ח שהי' שנוי שומעני.

בשנת תרע"ה באה אלי בתולה א' בת ל"ה שנים והיא סומה משני עיניה והיה מגולגל בה ת"ח א' שהיה בזמני ויודעו ומכירו ועכו' היה מרבר בלבה ולא בפיה אעפ"י שהיא סומה ואינה לומדת דברי תורה ואותו הת"ח היה שנוי שומעניה בהיותו בחיים וגם עתה היה משתדל לפתות את הבתולה הזנו לילך ולזנות עם פלוני ת"ח באומרו אליה שמהם יצא המשיח והיא לא

שמעה לדבריו ואחר כמה יחודים וכמה יגיעות נודע לי שהוא אותו הת"ח שהיה שנוי שומעני ובעת שהיו מרחיצים את נופו ראו הרוחצים כתובת קעקע חקוק על לבו כמין שחי וערב.

טו. מעשה נתן העזתי

ותדשוני אני מגיד כי בשנת תרע"א ליל ב' כ"ה כסליו בהיותי מספר לפני בני ביתי סיפור מעשה הנס של חנוכה הנכתב בספר חמ"י נתנמנמתי מעט באמצע הלימוד וראיתי איש א' כבן מ"ה שנה שמן ובעל בשר ויפה מראה והוא איש חלק ואין לו זקן כ"א כשלושה וד' שערות אחת הנה ואחת הנה בפניו רחוקים זה מזה והוא עומד באחורי צד שמאלי והגיש פניו אצל אזני ולחש לי אני הוא המחבר ספר חמדת ימים ועתה שמע בקולי ונהוג במנהגי (ר"ל שאהיה מאמין בשבתאי צבי שר"י שהיא משיח ה' ח"ו) ואני אלמדך כל ד' חלקי חמדת ימים ברגע א'. אמרתי לו איך אפשר להיות דבר זה שאלמוד ד' חלקי חמ"י ברגע א' (אעפ"י שלא היה דעתי בחלום לנהוג כמנהגו ח"ו) א"ל דע כי כאשר חברתי ספר חמ"י כבר הייתי נצמד לשבתאי צבי ונהוג בצנעה כמנהגו ולפי שהיה רצוני למשוך גם את לבות בני ישראל אחריו דנתי בדעתי שבדואי לא ישמעו לדבריי. ולכן עשיתי תחבולה גדולה וחברתי את ספר חמ"י שכולו מלא מוסר וחסידות ויראת ה' כדי שאם אח"כ אפתה את ישראל שימשכו אחרי שבתאי צבי יקבלו את דבריי באין אומר ודברים באומרם שאין איש חסיד וקדוש בקי בנגלה ובנסתר כזה יעשה ברחוק לישראל ח"ו אם לא דקים ליה ששבתאי צבי הוא משיח ה' באמת ועיי"כ יבטלו דעתם מפני דעתי. וזהו מה שאמרתי אליך שאם תעשה כמנהגי אלמדך ברגע א' כל ד' חלקי חמ"י יען כי כל עיקר חיבור הד' חלקי חמ"י אינם כי אם למען שיסכימו הלומדים בו להמשך אחרי דעתי ורצוני ואם רצונך להסכים א"כ הרי אתה כאלו למדת כל הד' חלקים כי למה לך עוד ללמוד אותם מאחר שנעשית בקשתי בלא לימוד ונמצא כאלו למדת ברגע א' כל סגמתי חיבור חמ"י. ע"כ ראיתי ונתעוררתי ;

אח"כ בליל ד' כ"ז כסליו הגיו ראיתי כאלו זמן מנחת שבת ואני מעומף בגלימה שר צמר מסיבת הקור ויושב על מצעות של צמר בחדר מיוחד ויושב ולומד בספר עץ חיים וכמו עשרים ספרים אחרים כמו שמונה שערים וספרי המפרשים פתוחים ומונחים מלפני ומשני צדדי כדי לעיין בהם על איזה דבר נחוץ קשה ההבנה שנוגד לי באותה סוגיית ולכי היה סרוד מאד ונבוכ בבהגת הענין ההוא. ובתוך כך ראיתי עורב א' גדול מאד כפלים משאר העורבים שהיה סבולבל מאד ומתהפך בעפיפתו כאלו היה מוכה בראשו מן הרודפים אחריו ובא ונחבא לו תחת גלימתי מרוב אפחד. ואני חזרתי את פני

לאחורי כדי להביט מי הוא זה הרוחף אחריו. וארא והנה ג' אנשים ובידם מקלות חובלים שהיו 'מכים בהם את העורב ההוא מכות אכזריות אכן לא ראו אנה נמלט העורב מידם. והיו מביטים בכעס וועם אנה ואנה לדעת את המקום אשר ברח שם העורב כדי לרדוף עוד אחריו ולהכות אותו. והנה נראה לעיני איש א' שהוא פקיד על אותן הג' האנשים ואמר להם בנוסח זה 'לעותים לאמר בא נתן הנה' והראה להם באצבעו על העורב הנחבא תחת גלימתי. (ומזה הבינתי כי עורב זה הוא נתן העזתי) וכאשר שמע העורב שידעו הפקידים מקום מחבואו, קדם ויצא לו מתחת הגלימה וברח לו, והאנשים רדפו מהר אחריו וכולם נעלמו מעיני ואיקץ.

ואישן ואחלום שנית והנה הוא יום חול ואני מתפלל שחרית בבית הכנסת הנקראת 'בית אל מצרי' ומקום ישיבתי הוא במקום שאני רגיל לישב שם שהוא מכון נגד פתח ב'הכ. ונתן העזתי בא ועמד מחוץ לפתח ב'הכ ופרש כפיו אלי והיה מתחנן ואומר ולך תהיה צדקה לפני היא. כלומר תוכה למצות אם בחסדך תעשה תיקון לנפשי להושיעה ולהרגיעה מכף הקלע שאני מעונה בו כמו שראית בעיניך את העורב ההוא. ואני נענעתי לו בראשי לאות שאם יעזור אותי ה' אעשה לו תיקון :

יום א' ר"ח סבת דשנת התרע"א קבצתי מן הישיבה שלי י"ב בחורים אשר הגדול שבהם היה בן י"ח שנים כי אמרתי שהם הכל שאין בו חטא מדאורייתא, והלכנו וישבנו בבתיכ בהיכל הקודש כדי לעשות תיקון לנרין של נתן העזתי. וקודם כל דבר עשינו לו התרה בצירוף השכינה מן הקללות והנדרים והחרמות והשמתות שעשו לו חכמי ורבני דורו זיע"א. ואח"כ התחלנו ללמוד ספר 'ראשון של תהלים מלה במלה עד תומן. ואח"כ הקצנו את ההיכה שבה ס"ח. ובעת ההקפה אמרנו מזמור יושב בסתר עליון וכו' יענך ה' ביום צרה וכו' אנא בכח וכו', ועמדנו נגד ההיכל שגם שם היה סית אחר. ואמרנו הפזמון של אברהם אביה הנוהגים לאומרו כליל הושע"ר. שמע ישראל וכו' ה' הוא האלהים וכו' ה' מלך וכו' רעני לאברהם וכו' ואח"כ אמרנו תפלה זו לתיקון הנרין של נתן העזתי. וזה נוסחה.

יהי רצון מלפניך ה' אבי אב הרחמים והמליחות. המרחם על כל העולמות. שתרחם על עמך ישראל ועל כל נפשות רוחות ונשמות הרשעים הנדרנים בגיהנם והמנוגלים בדומם ובצומח ובחי מדבר ובחי מדבר, ועל כל נפשות רוחות ונפש הערמזאין המשוממים בעולם והולכים מדתי אל דתי ביד מאכזי חבלה ונקלעים בכף הקלע. ובכללם תרחם על נפש ורוח ונשמה של פ"פ אל מלא רחמים יהמו נא רחמך עליהם. והקל את העונש המוטל עליהם. כי אתה הוא בעל הרחמים והסליחות. ואעפ"י שחטאו ועוון ופשעו לפניך וגמנו בעולמות העליונים ובשרשי נפשם רוחם ונשמתם. הלא

אין מעצור לפניך לחקן פנים שלהם ברחמיך הרבים ובחסדיך הפשוטים ותמחק את שמרי חובם מעליהם. ותשליך במצולות ים כל חטאתם.

ובכן יהי רצון מלפניך ה' אביה שתקבל ברחמים וברצון את תפלתנו שאנחנו מתפללים לפניך על נפש ורוח ונשמה של עבדך (ואמתך) פב"פ. נא אב הרחמים והסליחות סלח נא לחטאתו ולעונו ומחה והעבר את כל פשעיו מנגד עיניך בגדל חסדיך. ואעפ"י שיש עדין עליו דין וחשבון להיות מחויב להעניש בעונשים קלים או חמורים. הלא לך ה' החסד לתת עליו חסד של הנם ותקדע את גור דינו מעליו. ויעלה ויבוא ויגיע ויראה וירצה לפניך שית שפתותינו לזכור בזכרון טוב את כל המצות והזכויות והמעשים טובים שעשה פב"פ בהיותי בחיים ולצרפם עם תפלתנו שאנחנו מתפללים לפניך להחשיך ולהשפיע חסד וחמלה וחנינה לנפשו ורוחו ונשמתו להושיעם ולהרניעם מכל מחבלים ומשחתים ומקסרגים הממונים עליו לדונו כפי העונשים אשר הושתו עליו ולא יזכרו לו עוד חטאתיו ועונותיו ופשעיו אשר חטא ופשע לפניך.

ושא נא לחטאים ולעונוות ולפשעים שעשה הן על יד עצמו והן שגרם לאחרים לחטוא. ותתקן לו חליק ומלבוש להתלבש ולהתכסות בו נפשו ורוחו ונשמתו ולא יהיה עוד עירום ועריה ויהיה לו מנוחה ושלוה והשקט יבוא שלום ינותו על משכבותם לאור באור פני מלך עולם ותהיה מנוחתו כבוד בעולם העליון עם הצדיקים והחסידים שבגן עדן. ותהיה חשובה ורצויה ומקובלת לפניך תפלתנו כרית קטורת הסמים הנקטרת בהיכלך על מזבח הזהב ומלפניך מלכינו ריקם אל תשיבנו. חנינו מלכינו וענינו למען שמך הקדוש (יכוין בשם אראריתא) הרמוז ברית אנה רחמיך את רונך יכבושו תעביר אשמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה. ויגולו רחמיך על מדותיך בזכרנו לפניך ויג מרית הכתובים על ידי משה עבדך כאמור וירד ה' בענן ויתיצב עמו שם ויקרא בשם ה' ויעביר די' על פניו ויקרא וגו' ושמע תפלתנו כי אתה שומע תפלת כל פה ברוך שומע תפלת עמו ישראל ברחמים ותקענו ג"פ תשרית. ואח"כ אמרו כל הציונים ביהד מי אל כמוך וכו'. ואח"כ הפרשנו צדקה על הנרין של נתן העזתי. והדלקנו נר אי' לכבוד אברהם אע"ה וא"כ חזרנו לישוב בהיכל הקודש ואמרנו ספר ב' של תהלים. וכאשר נמרנו ספר ב' חזרנו להקריא את התיבה ועשינו כסדר הנז"ל וכן עשינו עד תשלום התהלים בולו עם ז' הקפות ז"ל ברית ברית ז"ל פעמים יהי רצון וכו'. וז' צדקות. וז' נרות. וא"כ אמרנו רבי חנניא בן עקשיא וכו' יקדיש על ישראל.

ובליל ב' שבט הנז' ראיתי בחלום איש אי' שבא אלי בשליחות נתן העזתי. ואמר לי פסוק זה שרופה באש כס חה ע"כ והבינותי כוונתו כאלו אומר אלי שכבר נכנס נתן לגיהנם ולא היה אפשר לו לבוא להחיות לכם טובה ופנע בי בדרך בעת הליכתו לגיהנם וחיכה פני לבוא ולהגיד לכם כדי

שלא יהיה כפוי מובה. ואני ראיתי את פני השליח כאלו מצטער על שזכה נתן העזתי ליכנס לגיהנם וכאלו אומר אלי ברמו שאין זה הנבל ראוי ליכנס לגיהנם. גם הראה לי השליח בעיני את נתן העזתי כשהיה הולך לגיהנם שהיה הולך לצד דרום העולם והיה הולך בשמחה רבה ומתפתל בהליכות לבדו במרבר הגדול והנורא שהוא כמלך בכיפה עד הגיעו סמוך לשער גיהנם ובהגיעו לשם יצאו כמו חמשים אנשים מניהנם כדי למרדו שלא יכנס לגיהנם וכשהבימו בפניו וראו שברשותו הוא נכנס אעפ"י שאינו ראוי לגיהנם תמחו ואמרו לו כמה קשה ורב מעללים אתה שגם פה מצאת עילה ליכנס לגיהנם. והוא צחק ושמה בלבו על עילה זו שהמציא בחכמתו ולא חש להשיבם כלום. ואמר לי אותו השליח כי מרוב הפצרתכם במקום ב"ה לא השיב פניכם ריקם.

שאלתי לרות אפרים בן שמרי' האם שמע או ראה או ידע מענין נתן העזתי האם נכנס לגיהנם או עודנו בכף הקלע. אמר לי לא ראיתי בעיני, רק זה מ' חרשים בהיותי בתוך הבור שמעתי קול המולה גדולה כמו שמחת חתן וכלה ושאלתי את פי הממונים עלי מה קול זה ההמולה. וא"ל כי נתן העזתי היום נגמר דינו מכף הקלע ועכשיו הולך לגיהנם.

ואני הצעיר הכותב הנה באותה שנה שעשינו תיקון הנז' מצאוני צרות רבות ורעות עד כי קצתי בחיי. אכן תהלות לאל ית' שמו לעד שנבה ממני ממון ויכורים ולא גבה נפשות. הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו ;

ענין תיקוני תשובה

וממה שכתבתי פה בענין חבום הקבר ובענין נתינת האדם דין וחשבון על מעשיו לפני ב"ד העליון ובענין הרוחות והמשחיתים, הממונים עליהם ודינם אותם בכמה דינם משונים זה מזה וכן ענין הגלגולים שמתגלגל האדם בדומם ובצימח ובחי בלתי מדבר ובחי מדבר שכל דינים אלו כללם ספר הזוהר, בקיצור וקראם בשם כף הקלע כנוסח שאמרה אביגיל לדוד ואת נפש אויבך יקלענה בתוך כף הקלע וזהו מלבר דינה של נהינזם הבא אחרון לכולם.

מזה יבין האדם את הנעשה בו אחר פטירתו מן העוה"ז. ויחדר האדם וילפת מאימת יום הדין הגדול והנורא ההוא. ויחוס ויחמול וירחם על נפשו יתקן את חמאו מאשר חמא על הנפש כמיש בפרקי אבות ויפה שעה א' בתשובה ומעשים טובים בעוה"ז מכל חיי העוה"ב, וישאל את פי החכמים להורות לו דרכי התשובה על כל עון ועון אשר עשה כפי מה שהוא יודע את חמאתו אשר חמא בה.

ואם הוא בוש ונכלם לגלות את מסתרי עונו למעלת הרבנים הי"ו. יאמר להם שאיש א' עשה עון פלוני והוא איש בושט לשאול דרכי תשובה ויחלה את פני לשאול בעבורו על תיקון עון זה, או יעשה באופן אחר שיאמר

להם בא אלי אגרת מעיר פלוגית מאיש רעי ומוודעי והוא מצוה עלי לשאול ממעלהכם להורות לו סדר התיקון על עון פלוני ופלוגי. או יעשה באופן אחר שיכתוב את כל עונותיו באגרת בלי חתימה ויניח את האגרת בתכריך א' וישלח אותו להחכם ביד אשה או ילד ויצוה עליהם במפניע להביא לו מהחכם תשובה על דבריו.

י אם כל אופנים הנז' הם קשים עליו, יוכל לעשות באופן אחר והוא שלכל עון ועון אשר חטא יטבול במקוה או במעיין ז' טבילות מבעור יום ולא יכרך על הטבילה ואחר שיוצא מבית הטבילה יאמר בפיו הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום כיום הכפורים והוא על אשר חטאתי ועשיתי עון פלוני, ואם לא יכולתי להתענות כשאפריש פרוסה לצדקה או אוכל לאכול ולשתות, ואח"כ יאכל סעודה המפסקת ופרוסה האחרונה. יטבילה בזעם אפר ויאכלנה, וכן יעשה בגמר התענית כשיבוא לסעוד יטבול פרוסה הראשונה באפר ויאכלנה, ובליל התענית כשישכב על מנתו יניח אבן קטנה תחת ראשו בין המצע להכר, ויזמין לו אזור של שק העשוי מעור של עזים ויחגור אותו על מתניו מתחת בגדיו בלילה וביום של התענית ההוא, וביום התענית מותר בכל מלאכה ויוכל לשתות סיגראא וכיוצא בזה, וביום התענית באיזה שעה מהיום שירצה יכנס לתדר ויסגור החדר בעדו וילך יחף ארבע אמות ובעודו יחף יעמוד כנגד המערב כמו העומד בתפלה ויאמר נוסח זה הודוי.

עניני אבינו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על כי עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו מסני טבעתי ביון מצולה ואין מעמד, באתי במעמקי מים ושכולת שמפתי יראה ורעד יבא בי, בעת עמדי לתתפלל לפניך על רוע מעשי אשר עשיתי, בושתי וגם נכלמתי להרים אלהי פני אליך כי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים, לך ה' הצדקה ואלי בושתי הפנים, מה אענה ומה אומר מה אדבר ומה אצטדק, כבן סורר ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושים ולדברייך לא היתתי אזני, ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על כריתות ומיתות בית דין, עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צינורות השפע וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדושה במעמקי הקליפות, ונתתי כח בקליפות להתחזק ולעלות למעלה להתאחז ולניק מן הקדושה, וגרמתי בעונותי לעקור ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העריון מארץ החיים ולהורידה אל ירכתי בור, בורות נשברים אשר לא יכילו המים, אוי ואבוי עלי, אהה על נפשי, אל מי אנוס לעורה ואנה אפנה לישועה, בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי, אבל גלוי וידוע לפניך ה' אלהי ואלהי אבותי כי לא במרד ובמעל עשיתי ולא להכעיסך נתכוונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שמן הצליח כי הוא מאש ואני מבשר ודם, והוא אשר הסיתני

ופתני לעבור על מצותיך, ונסכלתי ועשיתי עון זה אשר (בהגיעו) פה יתוודה בלחש על עון אשר הוא צם ומתענה בשבילי) ועתה אני בוש ממעשי ומוכלם אני מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה, עזובתי את דרכי הרעים ואת אורחותי המקודקלים דכתיב יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל ה' וירחמהו ואל אלהינו כי ירכה לסלות. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפוק על שערי רחמך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים, אנא ה' סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי, כי אתה ה' טוב וסלח ורב חסד לכל קוראך, ואל נא תבוז ענות עני אשר עניתי בצום נפשי ברכי כשלו מצום ובשרי כחש משמן ויהיה חשוב ומקובל ומרוצה לפניך מיעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש, וברוב רחמך וחסדיך הודעתנו ע"י עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם, וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תיקון זה בכל לב, אך אין בי כח וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו, ותהיה חשובה ומקובלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התענית, וכל התיקונים ובידורי ניצוצות הקדושה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות ואתה ברחמך הרבים תסחר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי רוחי ונשמת, וכל ניצוצות הקדושה שנפלו בקליפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משתיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם הקליפות ויחזרו כל ניצוצות הקדושה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חבד) הרמוז ברית חיל בליע ויקאניו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק חלקים בחיים וצפוניך חמלא בטנם, ולמען שמך הקדוש (ביט) הרמוז ברית בורעיו יקביץ מלאיים ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (אראריתא) כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה יהיו לרצון אמרי פי וכו'.

והנה זה התיקון של תענית יום א' כיום הכפורים הוא דבר קל מאד וכל אדם יוכל עשוהו בין בחור בין זקן בין איש בין אשה, והוא יקר הערך מאד כי מציל את האדם מכף הקלע. והקביה הוא מתקן את הפגם שלו ואינו נמסר עוד בידי המשתיתים, ואפי' אם יהיה העון שהוא כלול משתי עונות, כגון שבא על אשת איש בימי נדותה שאו הוא מתחייב שתיים משום אשת איש ומשום נדה כגוי בכריתות פי' ד' יד ע"ב והוא לא עשה תיקון רק לאיסור אשת איש בלבד, ועדין נשאר עליו עון נדה, עכ"ז הואיל ושני האיסורים הם נעשו בנזף

א' ביחד בפעם א'. הנה הוא ית' לא ימסור אותו ביד המשתיתים בכף הקלע אלא הביד שלמעלה מתקנים אחרי פטירתו את הפגם של עון הנדה באופן אחר והוא כי מכניסין אותו בחדר מיוחד ושם מחתכין את ברית מילה שלו ומציאין ממנו את כתמי פגם הנדה שנשאר בו ואח"כ מרפאין אותו.

מעשה זקן שבא על כלתו

וזה למדתי ממעשה שבא לידי בשנת התרפ"ג שבא אלי זקן א' וא"ל שהוא בא על כלתו בחיי בנו ואינו יכול לעשות תעניות וסיגופים (כגון ללבוש שק ולישן על האפר וכיוצא בזה שכל אלו נקראים סיגופים) אמרתי לו האם אינך יכול להתענות לפחות יום א' לילה ויום כיו"ב. א"ל הן. אמרתי לו לך ופבול ז' מבילות קודם סעודה המפסקת (כי ז' מבילות הם מסוגלים לטהרת הנשמה מן הצרעת שבה כמ"ש אלישע הנביא לנעמן שר צבא מלך ארם) וקבל עליך תענית כ"ד שעות על עון הנז' כיום הכפורים (רק שאתה מותר בכל עשיית מלאכה) וביום התענית בוא אצלי עם מעות פדיון שכ"ה תעניות ואעשה לך תיקון, וכן עשה, וכאשר בא אלי נכנסנו לחדר וסגרתי את החדר והלך ד' אמות יתף ויעמוד ויתוודה את דודי הנז'ל, ואחר גמר הדודי, מסר בידי את פדיון השכ"ה תעניות, ואמר לי הא לך את אלו הסעות והם פדיון של השכ"ה תעניות ואתה מורשה להלקם לכל מי שתרצה. וכאשר קבלתי את המעות מידו אמרתי הריני מקבל את אלו המעות מיד פב"פ שנתנם לצדקה בעד פדיון התעניות שנתחייב להתענות מפני ששכב עם כלתו, ויהי רצון מלפניך ה' אדני שתהיה חשוכה ומקובלת לפניך פדיון אלו התעניות כאלו התענה פב"פ על עונותיו ממש וכל ניצוצות הקדושה הראוים להתברר ע"י התעניות יתבררו ע"י מצות הצדקה למען שמך הקדוש היוצא מפסוק חיל בלע ויקיאנו (חבר) מכאן יורישנו אל ושמע את תפלתנו למען שמך הקדוש אר"ריתא כי אתה שומע תפלת כל פה ברוך שומע תפלה, ולפי שהבינותי מן הזקן שהוא איש עני ולזה סעות הנז' מאחרים, לכן החירתי לו את כל מעות הנז' בתורת צדקה ולא נמלתי מהם כיא ב' פרוצות בלבד.

והנה אחר ב' שנים נפטר אותו זקן, וראיתי אותו בחלום שעומד בב"ד של מעלה ונסתכלו בו וראו אותו שהוא בעל תשובה רק שלא עשה תשובה כיא על אשת איש לבד ולא גם על איסור כלתו. לא דברו עמו דבר על איסור זה. והוא בעצמו באין אומר ודברים נכנס בחדר אחד שבצר הצר הביד והחדר ההוא חושך ואפלה ואין בו אפי' מחצלת ליטב עליה והוא נכנס לשם וישב לו על ברכיו בזווית החדר ההוא, והביד הנביא עיניהם למעלה ותכף ומיד ירדו ג' מלאכים מהרקיע שלמעלה מהביד, ואותן המלאכים הם נקראים רופאים גדולים הבקאים בחכמת הניתוח ונכנסו לחדר אצל הזקן

וספרו הדלת ועשו לו נתוח בהגיד שלו והסירו משם את החולדה והפגם הנעשה בגיד ורפאו אותו לגמרי ויצאו, ע"כ ראיתי.

ומזה ידע האדם את יקר תפארת התשובה כמה היא גדולה כי הצילה וקן מכמה מאות שנים שהיה ראוי להיות נידון בכף הקלע, ומכמה שנים שהיה ראוי להיות מגולגל בדצח"ם, ואחר גלגולו בדצח"ם היה נכנס לגיהנם, כי דין גיהנם הוא בא אחר גלגולי הדצח"ם כמ"ש בשי' הגלגולים הקדמה כיב דכ"ב ע"ב וכמו שנעתיק דבריו בסמוך. ולכן אמרו רז"ל שיפה שעה אי בתשובה ובמעשים טובים בעוה"ז מכל חיי העוה"ב.

והואיל ואתא לידן ענין תיקוני העונות נימא בהו מלתא חרא, והוא כי הנה בשי' רז"ה"ק נתבאר שם כמה מיני תיקוני עונות. ובכולם כתב שצריך בעל התשובה להתענות על כל חטא וחטא ימים קצובים, כי להבא על אשת איש כתב שצריך להתענות שכיב ימים, ולהבא על הזכור צריך להתענות רגיל ימים, ולמוציא זרע לבטלה צריך מיב או פ"ד תעניות, ולבועל נדה צריך נימ או פ"ב תעניות, ולבועל בהמה חיה ועוף תיקונו הוא שיתענה ר"י תעניות, ולהבא על הנכרית או משתמש בקבלה מעשית כתב מהר"ח ז"ל שלא קבל מספר התעניות, ולתיקון שבועת שקר צריך כ"ח או ל"ז תעניות, ולגאון גיה תעניות, ולחטא בכבוד איזא מ"ה תעניות יעושי"ב.

דלכאורה כל אדם יפלא על חיוב תעניות אלו דהיכא הוזכרו בשי' ובגדולי הפוסקים הראשונים והא בד' חלוקי כפרה הנזכרים בפרק בתרא דיומא (דפ"ו ע"א) לא נזכר שם חיוב תענית כלל דאמרינן התם שאל רבי מתיא בן חרש את רבי אלעזר בן עזריה ברומי שמעת ד' חלוקי כפרה שהיה רבי ישמעאל דורש אמר לו שלשה הן ותשובה עם כל א' וא' עבר על עשה ושב אינו זו משם עד שמוחלים לו שנאמר שובו בנים שובבים, עבר על לא תעשה ועשה תשובה, תשובה תולה ויוה"כ מכפר שנאמר כי ביום הזה יכפר עליכם מכל חטאתיכם, עבר על כריתות ומיתות ב"ד ועשה תשובה ויוה"כ תולין ויסורין מכפרין שנא' ופקדתי בשבט פשעם ובנגעים עונם, אבל מי שיש חילול ה' בידו (אפי' במצות עשה הקלות) אין כח בתשובה לתלות ולא ביום הכפורים לכפר ולא ביסורין למרק אלא כוון תולין ומיתה ממרקת שנא' ונגלה באזני ה' צבאות אם יכופר העון הזה לכם עד תמותון, ע"כ לשון הגמרא ופסקו הרמב"ם ז"ל בפ"א מהלכות תשובה הלכה ד', וכן הביא מאמר זה האריי ז"ל עצמו בשי' הגלגולים ריש הקדמה כ"א יעו"ש, ומאחר שד' חלוקי כפרה הנז' הם מוסמכים מהשי' ומהפוסקים ומהמקובלים ולא נזכר בהם חיוב תענית כלל, איכ צ"ע מה ענין תעניות אלו הנזכרים בשער רז"ה"ק הנז', ונלע"ד שענין תעניות אלו שכתב האריי ז"ל הם חלק ותמורת היסורים הראויים לבוא עליו אחרי שובו בתשובה, ורבינו האריי ז"ל ראה וידע כי כפי

שיעור הפגם הנעשה ע"י החטא כך הוא שיעור היסורין הראויים לבוא עליו אחרי שיבו בתשובה ולכן נתן מספר תעניות כפי שיעור הפגם ההוא. וזה עצה טובה להתחמא שהוא עצמו מביא עליו יסורין ע"ד שעשה רבי אלעזר בן רשב"י ע"ה שאמר ליסורין בואו ריעי כנו' במציעא דפ"א כדי שע"י לא יבואו עליו יסורין מאותם היסורין הכתובים בפרשת בחקותי ויספתי ליסרה אתכם וכו' או מלקיות כמ"ש ולקחו זקני העיר ההיא את האיש ויסרו אותו. ומוכרח לומר שהתעניות הם חלף היסורים דאלת"ה א"כ תקשה על גוף הד' חלוקי כפרה עצמה אמאי לא אמרה שצריך תענית והלא התענית הוא נזכר בדברי קבלה דכתיב (ביואל סי' ב') וגם עתה נאם ה' שובו עדי בכל לבבכם ובצום ובבכי ובמספר, וכן מצינו שהתענו ישראל על חטאתם כנו' בשמואל א' סי' ו' דכתיב ויקבצו המצפתה וישאבו מים וישפכו לפני ה' ויצומו ביום ההוא ויאמרו שם חטאנו לה' וכו', וכן נהגו כל ישראל להתענות על חטאתם כמ"ש בישעיה סי' נ"ח למה צמנו ולא ראית ענינו נפשנו ולא תדע וכו' ושם נאמר הלא זה צום אבחרהו וכו', ובמלכים א' סי' כ"א אמר קראו צום והושיבו את נבות וכו' ויהי כשמוע אחאב את הדברים האלה ויקרע בגדיו וישם שק על בשרו ויצם וישכב בשק וכו' ובאסתר סי' ד' וצומו עלי ואז תאכלו ואל תשתו וכו', וא"כ אמאי לא חשב בד' חלוקי כפרה תענית ויסורין אלא ודאי התעניות והיסורין חדא גינהו וכנראה להדיא מדברי האר"י ז"ל כמ"ש בסמוך רק שהיסורין הם באים עליו בעל כרחו והתעניות הוא מביאם עליו מרצונו כנלע"ר.

ומאחר שכתבנו שהתעניות הם חלף היסורין, מעתה יש לחקיר אם נתחייב האדם להתענות בעבור עונותיו שעשה והוא אינו שואנו יכול להתענות מספר הימים שקצב רבינו אר"י ז"ל האם יועיל לפדותם במעות לצדקה דהיינו שיפדה את כל תענית ותענית בשיעור כסף שראוי לקנות בו ודפתן של סעודה א' העשיר לפי עשרו והדל לפי דלותו או אינו מועיל, ונלע"ד שזה הוא דבר פשוט כי מאחר שכל עיקר חיוב התעניות אינם כ"א חלף היסורין בודאי לא יועיל הון ביום עברה יען שאין פדיון זה כ"א צדקה כשאר הצדקות ואין הצדקה נקראת יסורין, ואין פדיון זה מועיל כ"א לדחות היסורין מעליו מזמן לזמן אבל סוף כל סוף הוא מחוייב ביסורין וראיה לזה ממה שמצינו בנבוכדנצר שגזר ה' עליו שבעה ערנים יתלפון עלוהי עד די ינדע די שלים אלהא במלכות אנשא וכו', וא"ל דניאל להן מלכא מלכי ישפר עלך וחטייך בצדקה פרוך ועויתך במתן ענין וכו' שהם הצדקות ועכ"ז לא הבטיחו שע"י יתבטלו היסורין שהם הו' ערנין מעליו. אלא אמר לו בפירוש הן תהוי ארכא לשלותך ר"ל שיהיה אורך זמן לשלומך ודא ימהרו היסורין לבוא עליו, ובאמת כן היה כי לאחר י"ב חורש נאמר כולא ממא על נבוכדנצר מלכא, וכן הביא רבי ישמעאל

ראה לדבריו מזה הפסוק על מ"ש על הסומה יש זכות תולה עד י"ב חודש כמבואר בסומה ד"כ סעי' יעו"ש.

ומאי דאמרינן בשלהי גמרא שבת ע"פ וצדקה תציל ממות ואפי' ממיתה עצמה וכו' היינו שדוחה את הגזירות ואת היסורין מומן לזמן ומזמן לזמן עד גמר ימי חייו וכמ"ש בפרקי אבות תורה ומע"ס כתרים בפני הפורענות ואין הכי נמי שהוא עתיד ליתן עונש העבירה אחרי מיתתו. וכענין זה כתב מהרצ"ל ז"ל בשער הכוונות קודם דרוש א' דר"ה דצ' ע"ג וז"ל גם נלע"ד אני חיים כי גם אני שמעתי ממורי ז"ל כי העושים ד' פעמים בכל שנה ג' ימים רצופים הם ולילותיהם שהם קודם ר"ה וקודם יוה"כ וקודם עשרה במבט וקודם י"ז בתמוז אף אם לא עשאה רק פ"א בשנה בכל ימיו יספיק ואין צריך לעשותה בכל שנה ושנה, אבל אינו מספיק רק לבטל מעליו מה שנגזר עליו לבוא בעוה"ז לסיבת עונותיו אבל עונש עוה"ב אינו נמחל בזה עכ"ל, ועוד כתב אח"כ שם וז"ל מה שכתוב בספר התשובה שחיבר הרב רבי אליעזר מגרמיה ז"ל הנקרא מורה חמאים המתענה ג"פ בכל שנה בד' זמני התקופות ג' ימים רצופים בכל פעם מהם מתכפרים כל עונותיו כך הוא האמת.

אמנם דברים אלו צריכים ביאור והוא כי אין זה מספיק רק למחול ולכפר להעביר מעליו היסורין שהם עתידים לבוא עליו בעוה"ז לסיבת עונותיו, אבל עיקר עונש עונותיו והוא מה שעתיד ליענש בגיהנם אחר פטירתו אין זה נמחל על ידי תעניות הנז' אמנם צריך לתקונים אחרים כאשר ביארנו בספרינו אלה עכ"ל יעו"ש ותיקונים אחרים דקאמר הם הם סיכום התעניות הנזכרים בשי' רוה"ק שכתבנום למעלה שהם הם המצילים מעונש גיהנם אחרי פטירתו כמבואר בשה"כ בריש דרוש ז' דלילה דנז' רע"ב שכתב שם וז"ל ואעפ"י שכבר נתבאר תיקונו (של המוציא שז"ל) בשי' ה' הנקרא שי' רוה"ק והוא תיקון המוציא שז"ל הנה התיקון ההוא יועיל לנקות לו עונו שלא יכנס לגיהנם ושימחלו לו עונותיו אלו וכו' יעו"ש, (והנה מאחר שעונש גיהנם הוא חלק היסורים כמבואר בשה"ג הקדמה ד' דז' ע"כ וז"ל כי על כל עון ועון אשר לו (להצדיק) שלא נתכפרו לו ע"י יסורין בחייו וגם לא נכנס לגיהנם לקבל עונשו עליהם צריך גלגול א' לכל עון בהם לתקנו וכו' יעו"ש, אי"כ מ"ש בשה"כ הנה התיקון ההוא יועיל לנקות לו עונו שלא יכנס לגיהנם וכו' שהכוונה הוא על התעניות כדאמרן, אי"כ מבואר מזה שהתעניות הם חלק היסורין כי גיהנם ותיסורין חדא ניהו. באופן שפרוין התעניות במעות אינו בר סמכא להיות נחשב ליסורין ולא רבינו הארי' ז"ל חתום עליה אבל יתכן שהרבנים האחרונים ז"ל הם אמרו שפרוין הצדקה יועיל במקום התעניות כדי שלא תנעול דלת בפני השבים.

ואחרי כתבי כיו א"ל ירידי כמחיר יעקב אהרן קמן היינו כי שאלה זו

של פדיון התעניות במעות נשללה להרהיג ח"ר יוסף חיים זצ"ל בספרו רב פעלים אורח ח"ג סי' ל"ה ושם הביא מהרב חס"ל שכתב במעיין ד' עין יעקב נהר מ"ה ז"ל כי הריצה לחזור בתשובה ואינו יכול להתענות מ' יום או ג' ימים לילה ויום יכול לפדותם במ' איסרי כסף מזוקק לצדקה ע"כ לשון הרב חס"ל ועוד הביא הרב פעלים שם מהרב נאמן שמואל סוף סי' ח' שכתב שיש פדיון לתענית שנתחייב בו האדם וסיים שם הרב נאמן שמואל כך למדתי מדברי אדורי בבירי גאוני עולם ואשמע בקולם עכ"ל ועוד הביא רב פעלים הגו' ממ"ש מור"ם באורח סי' של"ד שהביא מן הגאון מהרא"י ז"ל שיש פדיון לתענית. ועוד הביא סמיכות לדבר זה מהגאון היד"א ז"ל ממ"ש בספר יוסף בסדר סי' ג' שקבע בתוך הבקשה בזה הלשון וברוב רחמין הודעתני ע"י עבדיך לתקן נפשינו על צום מה במספר ומפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם (התענות מ' יום בזה הזמן במספר ד' יוד"ן דשם ע"כ וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תיקון זה בכל לב. אך אין בי כח וכשל כחי להתענות מ' יום רצויים ולכן אני מפרש לצדקה ד' פרוטות כסף כי כן יסדו עבדך לפדות בהסף כל תענית וכו' יעו"ש ושם צ"ן על דברי חס"ל ונאמן שמואל הגו' ז"ל והרב הגאון ח"ר יוסף חיים ז"ל גם היא נצמו ברוחב בינתו עשה עוד סמוכות לקיום פדיון התענית במעות לצדקה יעו"ש.

אמנם בכל מה שהביא ח"ר יוסף חיים ז"ל בספר רב פעלים הגו' לא נתקררה דעתי יען שלא ראיתי שהביאו רבנים הגו' שום ראיה ושום הכרח שעולה פדיון התענית בצדקה כמו היסורים ואני הנלע"ד כתבתי.

ובענין אם חטא האדם בחטא א' וחזר וחטא באיתו החטא עצמו כמה פעמים אם הוא צריך לעשות תיקון על כל פעם ופעם ואפי' עד ק' פעמים. או אם די לו בג"פ או אפי' בפעם א' בלבד. כתב הרב הגאון ח"ר יוסף חיים ז"ל ברב פעלים אורח ח"ג סי' ל"ה והניח כי ספק זה הביאו הגאון בעל חום השני סי' מ"ז בשם הרוקח דיש לחקק בפעם א' על כל הפעמים כדי שלא לנעול דלת וכן דייק מדברי רבינו ירוחם. אך הגאון המחבר הסכים שיעשה התיקון ב"פ וכו' ולבסוף העלה ח"ר יוסף חיים ז"ל דסני ליה בתיקון פעם א' על כמה פעמים יעו"ש, ועיי' בספר ח"י חלק ד' בענין עשרת ימי תשובה פ"ה דמ"ח ע"א שכתב שם ז"ל וכבר נשאלה שאלה זו לפני חכמים על כמה אנשים אשר נגע אלהים בלבם ונתחרטו על חטאת נעוריהם ורצו לנהוג סדר הסיגופים והתעניות כמ"ש הרוקח והארי' ז"ל. ומענה בפייהם לאמר שאם יעשו כפי אשר מסודר לאותם החטאים על כל פעם ופעם לא יתכן אחר שרבו פשעיהם לאין מספר מכמה מיני פשעים שנו וישנו שלשו וישלשו והסכימו להם כי אף אם חטאו חטא א' אפי' ק' פעמים אין צריך לקיים הסיגופים

והתעניות המסודרים לאותו חמא יותר מניפ והוכיחו דבריהם מכמה מאמרי
הזו כמבואר בספרי האחרונים ז"ל.

וגדולה מזו הקילו לבעלי תשובה שאם חמא באבר א' כמה עבירות
תלויות קלות וחמורות כגון בברית המעור באשת איש ובנזירות ובנדה ובפניות
ורבות כהנה בביאות אסורות חייבי כריתות ומיתות ביד והוצאת שו"ל, וכן
אם חמא בברית הלשון בליצנות ולשון הרע ונבלות הפה ורכילות ושקרים
ושבועות ודברים בטלים, וכן אם חמא בגרונו שאכל חלב ונבלות ומריפות
ובשר בחלב וכיוצא בזה, אם אחר החרטה ועזיבת החמא יקיים סיגופים
ותעניות המסודר לחמא החמור שחמא באותו אבר אין צריך לקיים הסיגופים
השייכים למה שחמא בהקלים מהם שבאותו האבר, ואם חמא פעם א' בחמורה
מהם ובקלות מהם כמה פעמים יקיים הסיגופים והתעניות פעם א' על החמורה
ומחמורה שבקלים ב"פ ודיו, והוא פשוט כדן מי שנתחייב ב' מיתות ביד
שנידון בחמורה, אכן עבירות שחמא באברים הרבה צריך לקיים הסיגופים
והתעניות לכל חמא שבכל אבר ג"פ דהיינו בחמא החמור שבאותו אבר וכן
הורו לכמה מבעלי תשובה מפני תקנת השבים אף כי רבו החולקים להחמיר
ולא נראו דבריהם עכ"ל יעו"ש, אמנם לפי הנראה לעניד שצריך תיקון על כל
פעם ופעם אשר חמא בחמא ההוא עצמו ואפי' עד מאה פעמים וכמו
שכתבתי לעיל דמ"ח ע"ב יעו"ש.

וממוצא דבר אתה למד כי כאשר האדם חוזר בתשובה ואינו עושה
התעניות שכתב רבינו הארי"ל ז"ל (לפי סברת הנאונים הנזיל כל א' לפי
סברתו) או היסורין מתחילין למשמש ולבוא עליו וכמ"ש דוד הע"ה בתוכחות
על עון יסרת איש וכמה מיני יסורין סובבים ובאים מכל עבר ופינה ואין
רגע בלא פגע ואין שעה בלא רעה, ובני אדם תמהים ואימרים וְכִי זו היא
פרי התשובה שעשה, והלא בהיותו רשע נמור היה שליו ושקט ורואה מוב
בעמלו בעושר ונכסים וכבוד ובריא אולם ואיך עתה שחזר בתשובה נהפך
עליו הגלגל ואבד העושר ההוא בענין רע, וגם הוא צולע על ירכו איש
מכאובות וירוע חולי, והם לא ידעו ולא יבינו את נפלאות תמים דעים כי
קודם שחזר בתשובה היה הקביה נותן לו שכר המצות בעוה"ז וכל עונותיו הם
שמורים לו לעוה"ב כמ"ש ומשלם לשונאיו אל פניו להאבירו לא יאחר לשונא
אל פניו ישלם לו כי אין הקביה מקפה שכר כל בריה.

וכאותה מעשה דמוכס שהביא רש"י ז"ל בסנהדרין דמ"ד ע"ב וז"ל מעשה
במוכס א' ישראל רשע א' שמת וכו' ביום מת אדם גדול בעיר וכו' כל בני
העיר ונתעסקו בממתו, וקרובי אותו מוכס הוציאו גם את ממת המוכס אחריו
וקפצו עליהם אויבים והניחו את הממות וברחו והיה שם תלמיד א' שישב לו
עם ממת רבו, לאחר זמן חזרו גדולי העיר לקבור את החכם ונתחלפה להם

מטתו בשל מוכס. והיה אותו תלמיד צועק ולא הועיל וקרובי המוכס קברו את החכם ונצטער אותו תלמיד מאד מה חטא גרם ליקבר זה בבזיון ובמה זכה אותו רשע ליקבר בכבוד גדול כזה, נראה לו רבו בחלים ואמר לו אל תצטער. בא ואראך בכבודי בג'ע בכבוד גדול. ובא ואראך אותו האיש בניהגם וציר של גיהנם סובב באונן אבל פעם אי שמעתי בגנות ת"ח ולא מחיתי ולכך נענשתי. וזה פעם אי הכין סעודה לשר העיר ולא בא שר העיר וחילקה לעניים וזה היה שברו וכו' יעו"ש.

הראת לדעת שאיך הקב"ה נותן שכר הרשע בעוה"ז ואינו מקפח שכר כל בריה ולצדיק נפרע מעונותיו בעוה"ז כמ"ש הן צדיק בארץ ישולם. והכי נמי אמרין במסכת קדושין דל"ט ע"ב ה"ל כל שיכויותו מרובין מעונותיו מריעין לו (ופי' רש"י ז"ל מריעין לו בעוה"ז ננקותו מעונותיו שיטול שברו שלם) ודומה כמי ששרף כל התורה כולה ולא שייר ממנה אפי' אות אחת, וכל שעונותיו מרובין מזכותיו מטיבין לו (ופי' רש"י ז"ל מטיבין לו לשלם לו שכר מצותיו בחייו כדי למרדו) ודומה כמי שקיים כל התורה כולה ולא חסר אות אחת ממנה עכ"ל הבריתא יעו"ש, הרי מבואר מזה שהרשע הוא מקבל שברו בעוה"ז והצדיק מקבל עונש שלו כלו ביעוה"ז ולכן אחר שעזוב הרשע דרכו הרעה ועושה תשובה אז מתמעטין העונות ומתרכבין הזכויות, ואם לא עשה תיקונים ותעניות שכתב האר"י ז"ל ממילא מתחילין לבוא עליו היסורין כנז' ברי' חלוקי כפרה ויהיה דומה כמו ששרף את כל התורה כולה כמ"ש בנמרא. וענין זה הוא דומה לרופא אי שבא לבקר את החולה ואחר שבדקו מצא שיש לו מכה בחלל הנוף ומעוה"ז הוא למות על ידה, וכדי שלא להבעית את החולה הוא נותן לו סמים מתיקים לחיך ומתיר לו לאכול כל מיני מאכל אשר תאוה נפשו, כי למה לו לצער את החולה על חנם, אמנם אם אחר כמה ימים חזר הרופא ובדק את החולה והוא וראה אותו שיצא מן הסכנה ואפשר שיתרפא מחליו, אז הוא נותן לו סמים אחרים חריפין מרים כלענה ואוסר לו כל מיני מאכל כדי שימלט נפשו מרדת שחת עד שיכריא גופו לגמרי כמו כן מתנהג הקב"ה עם הרשע שכל זמן שהוא רשע אז דרך רשעים צלחה שלו כל בוגדי בגד, וכאשר הוא חוזר בתשובה אז שולח הקב"ה את ירו ומחזיק בו ויהי למטה בכפו ליסרו על הרעות אשר עשה כדי שימלט את נפשו מרדת שחת ולשמור את שברו לעוה"ב.

והנה כתבתי לפני בעל התשובה איך יתנהג בתעניות על חטאיו, והוא כי דרך המוכחר והמעולה מכולם להתענות על כל מין עון ועון אשר חטא בו סיכום התעניות שקצב האר"י ז"ל. ואם חטא בחטא אי כמה פעמים יעשה סדר התיקון הזה כמה פעמים אפי' עד ק' פעמים וזה התיקון הוא מדרגה אי המעולה שבכולם ואם אינו יכול להתענות כ"כ ימים רבים יוכל להתענות על

כל חמא ועון תענית א' בלבד כיום הכפורים ושאר התעניות הקצובים לאותו העון פדה יפדה איתם בצדקה וכן יעשה סדר התיקון חוזה על כל פעם ופעם אשר כפל ועשה את החמא ההוא עצמו אפי' עד ק' פעמים, ואם אין ידו משגת לפדות את קצב התעניות של אותו החמא בפעם אחת יכול לפדות אותם דבר יום ביומו קודם שיסעוד, וזה התיקון הוא מדרגה ב'.

ואם אינו יכול לכפול ולעשות את תיקון החמא ההוא כל פעם ופעם אשר כפל וחמא בו, יעשה התיקון ההוא בין בתעניות ובין בפדיון שבו שלשה פעמים בלבד, וזו מדרגה ד', או פעם א' בלבד, וזו מדרגה ה', וכסברת הפוסקים ז"ל שכתבתי למר כדאית ליה גיפ, ולמר כדאית ליה פעם א' בלבד, ואם גם את זה אינו יכול בעל התשובה לעשות, יש להורות לו שיעשה תיקון גיפ לאותו האבר שחמא בו אפי' אם הם חמאים חלוקים ושונים זו מזו כמש"ל משם ספר חמי' שכתב וגדולה מזו הקילו וכו' יעו"ש, וזו מדרגה ששית.

והחכם עיניו בראשו שיתן תיקון לכל א' וא' כפי ערכו כמ"ש רז"ל עשיר בפרתו יתום בביצתו, ואפי' אם רוצה לעשות תשובה על עונות החמורות בודוי דברים בלבד, אין להחמיר עליו כי מן השמים הם יביאו עליו יסורין כנוי' בדי' חלוקי כפרה הנו"ל והחכם אינו מחייב בזה, ואם לא הספיקו לבוא עליו יסורין ומת יהיה נענש בגיהנם וכמש"ל משם שער הכוונות קודם דרוש א' דריה ד"צ עיג יעו"ש, וכמבואר גיכ בזהר חדש במגלת רות דק"ם ע"א וז"ל רבי יודאי הוא קאים קמיה דרבי עזריה בר סימאי, א"ל צדיקים דאודמן להו חובא מאינן כריתות דאורייתא וחשבי תשובה ומיתו, מיתה מכפרת עלייהו אי לא, אי לא אין, ולזמנין דאתענשו בההוא עלמא ואתכפר להון וכו' ופירש הארי' ז"ל בשער מאמרי רז"ל דס"א ע"ב שהיה מסופק בצדיק שעבר בעת זקנתו בחיובי כריתות ושב בתשובה ומת, אם לא תועיל צדקתו ותשובתו להיות מיתתו כפרתו ויצטרך לבוא בגלגול (כדי לקבל עונשו) ויש מיתה מכפרת עלייהו או לא, ואעפ"י ששנינו עבר על כריתות ומיתות ביד תשובה וייתכ תולין ויסורין ממרקין, מימ כגון שלא היו לו יסורין מבעי ליה אם תשובה ומיתה מכפרין ולא יצטרכו להתגלגל או לא, והשיב לו רבי עזריה בר סימאי שהמיתה מכפרת עלייהו (כמו היסורין) ואינם צריכים להתגלגל אמנם פעמים שלא עשו הצדיקים תשובה כהוגן לא תספיק להם המיתה לכפר עד שיקבלו קצת עונש אחר המיתה ויתכפר להם ולא יצטרכו לגלגול יעו"ש, והנה אם האדם אינו יכול לכופ את יצרו ולעשות תיקון לעונותיו אפי' באחד מהששה מדרגות של התשובה הנו"ל, יעשה לו באופן אחר, והוא כי תחלה ירגיל את עצמו לרחות את העבירה המתאוה לה משעה לשעה עד שידחה אותה מן היום עד הלילה ומן הלילה עד היום וכן ערו' חזר ודחת ודחת

עד שידחה אותה ממנו לגמרי, וכן יעשה לכל העבירות ולכל האיסורים שהוא נוהג בהם עד שירגיל לעזוב את דרכי הרעה, ואח"כ בנקל יוכל לעשות תשובה ותיקון על עונותיו הראשונים, ובמ"ש הנביא כי תחלה יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו ואח"כ ישוב אל ה' וירחמנו.

ואם גם את זה לא יוכל לעשות, לפחות ילך משבת לשבת לבח"ב לשמוע הדרשה מפי החכם גם ישתדל להתחבר עם אנשים טובים וצדיקים כדי שע"כ ירהר בתשובה ובה ירויה שאם יתגלגל אח"כ בדצח"ם יזמין לו הקב"ה איזה צדיק העובר והולך על דרך גיהנם ויוכל הוא להתלות באותו צדיק וינצל מדינה של גיהנם ע"י הרהור התשובה שעשה בעיה"ו כגודע.

ואל יבטח האדם על היורשים לימר שהם יעשו אח"כ כמה צדקות למנוחתו, כי אולי תפול קטטה ומריבה ביניהם על חילוק הירושה ואבר העושר ההוא בענין רע, והיורשים עצמם הם מקללים את המת ההוא ומביאים עליו קללה ולא ברכה, ואפילו אם לא תפול קטטה ומריבה ביניהם עכ"פ אין אותם הצדקות וההקדשות מועילים להצילו מהעבירות שבירו וצריך ליתן עליהם דין וחשבון, ואם יצא מחוייב בדין יסגר בכף הקלע והמשחיתים סובבים עליו והוא עירום ועריר כיום הוולד, וכאשר יגמר דינו מכף הקלע אח"כ יתגלגל בדצח"ם שנים רבות ואח"כ יורד לגיהנם וישאר שם י"ב חודש אם אין הוא מאותם היורדים לגיהנם ואינם עולים, ואחר שעולה מגיהנם מניבירים את נשמתו בנהר די נור עד שתתמקמק, ואח"כ מכניסין אותו לג"ע אם אינו מחוסר מצות הנצרכים אליו לפחית לפי שורשו שאם לא כן אין מכניסין אותו לג"ע אלא מחזירין אותו בגלגול כמבואר בשער הגלגולים סוף הקדמה ד"ו ע"א בדיבור המתחיל ונלעד חיים וכו' יעו"ש, ואז אח"כ בהיותו בג"ע או בעוה"ב שם יקבל שכר הצדקות וההקדשות שעשו היורשים למנוחתו, ולא עדיפי הצדקות וההקדשות שעושין היורשים יותר מהמצות והצדקות שעשה הוא עצמו מממונו בהיותו בחיים.

ומאחר שאפי' המצות והצדקות אשר הוא עשה אינם מצילים אותו מכף הקלע ומגלגולי הצדח"ם ומדינה של גיהנם, אלא שחרם הוא שמור לו אח"כ כשישחר ויתנקה מכל עבירות שבירו, א"כ מב"ש הצדקות ולימוד התורה שעושים היורשים בעבורו שאינם מכיסו ומממונו כי כבר זכו בהם היורשים מדין תורה שאין מצילין אותו מעבירות שעשה, וענין הרוחות הנוכחים בדברינו למעלה הם יבואו ויעידו על זה, כי בלא ספק שגם להם אחרי פטירתם עשו להם היורשים או הקרובים כמנהג שעושים לכל המתים ועכ"ז לא נמלט מי מהם שניצול מכף הקלע.

מעשה הגביר בנימן ארסולי

ומי לנו גדול מהגביר הנריב הנקרא בנימין ארסולי ז"ל חדר בעיר בצרה שהיה איש נדיב ורודף צדקה וחסד ופיתו מצויה לאורחים. ולא מנע את עצמו מכל צדקות בין לצורך יחיד ובין לצורך רבים כנודע בכל סיר בצרה ובכל עיר בגדאד ואגפיה, וגם מבלי ספק שאחרי פטירתו עשו לו הורשים כמה צדקות ולימודים והקדשות למנוחת נשמתו יותר ממה שהאחרים עושים. ועכ"ז נתגלגל אחרי פטירתו ונעשה רוח ונכנס באיש א' הנקרא ציון כהן הי"ו והיה כופה אותו ומתעלף ונופל מהכפיה ואינו מרגיש. והוצרך לבוא אלי לעיר בגדאד. וע"י רבוי היחודים אשר יחדתי על הרוח קצרה נפשו והתחיל לדבר עמי וא"ל לא די לך בכמה פעמים שקראת אותי בשם רשע. האם אתה יש לך מצות וצדקות רבות כמוני היום. ואיך מלאך לבד לקרוא אותי רשע. אמרתי לו ואיך אתה מתפאר במצות וצדקות שעשית האם נעשת בנימין ארסולי. אז חדר הרוח ואמר אוי וכי מאחר שאתה יודע כי אני איך קורא אותי רשע אמרתי לו שאלמלא רשע אתה מי הביאך עד הלום להיות רוח רעה ולכנס בבני אדם ולגרום להם כפיה.

א"ל על עון קל וקטן נתגלגלתי פה וכאשר אקבל את העונש הראוי לי אוי אני יוצא ממנו. וכן היה כי אחרי ששה חודשים יצא לו מנוף ציון הנוי וחלך לו.

הא למדת שאין עומדים לו לאדם אפי' מצות ומע"ט שעשה אפי' בחיי חיותו להצילו מכף הקלע ומגלגול הדצח"ם ומרינה של גיהנם מעבירות שבדיו אלא צריך שבתחלה יתן דין וחשבון על עונותיו ואח"כ יכנס לעוה"ב ליטול שכרו כי אין הקב"ה נפרע מצות נגד העבירות שעשה. שאם יהיה מחליף מצות כנגד העבירות לפעמים לא יספיקו לו כל מצות שעשה וישאר עליו כמה עבירות וצריך להתגלגל בדצח"ם ולהיות נענש בגיהנם על שאר העבירות ואחר שיגמר עונשו ודינו גם בגיהנם הנה סוף דבר אין מכניסין אותו בג"ע ואינו זוכה לחיי העוה"ב. כי במה הוא זוכה מאחר שלא נשאר לו שום מצוה ושום חלק כי כל מעשיו המזכים היו חלף העבירות שעשה א"כ נשאר הוא ערום מבלי לבוש ונודר בדי' רוחות העולם ובמדברות ברשות עצמו כי לא נשאר לו לא מצוה ולא עון. ונמצא שכל עונש כף הקלע וגלגול דצח"ם ועונש גיהנם ולא זכה ליכנס לג"ע. ויהיה כדוגמת אלישע אחר דאמרין עליה בחגיגה דמ"ו ע"ב לא מירון לדייניה ולא לעלמא דאתי ליתי וכו' יעריש.

וכל דברינו אלה כתבם הארי' ז"ל ב"ש הגלגולים ריש הקדמה כ"ב ז"ל ועתה אכתוב מעט בענין עונש הנשמות של הרשעים בעוה"ז שמתגלגלים ובאים בכמה גלגולים לכפר עונם. ודע כי כמעט אין אדם בארץ אשר ימלם

מגלגולים אלו, ידע כי הנה הרשעים אחרי מיתתם נכנסין בגיהנם ומקבלים שם עינשם ואתכפר להם ומשפטם י"ב חודש, ויש רשעים שכתוב בהם זאת נפש אויביך יקלענה בתוך כף הקלע ואינם זוכים ליכנס בגיהנם אחר פטירתם למרס עונם, אמנם נפשם הולכת מדחי אל דחי בגלגולים שונים עד שיתמרק עונם קצת ויוכלו ליכנס אח"כ בגיהנם י"ב חודש להתכפר וגמרי ולא לו אין זמן קצוב כי לפעמים ילכו בגלגולים ההם עשרים שנה או מאה או אלף והכל תלוי בפי ערך העונות שעשה בתחילה בעוה"ז וכו'.

ונחזור אל הדרוש שלנו כי הנה אחר פטירת האדם נפרעין ממנו על חטאתיו קודם שיכניסוהו בגיהנם, בהרבה מציאות של עונש וכולם נקראים גלגולים ר"ל כי יתגלגל או ברומם או בצומח או בחי או במדבר (וסימנם דצח"ם) וכמעט רוב בני אדם לא ימלטו מלהתגלגל בגלגולים אלו וכו' ואעפ"י שהיא צדיק גמור לא יקבל ממנו שום שוחד על העבירה את המצוה כמ"ש ו"ל וכו' יעו"ש.

וכן כתב במדרש תהלים ע"פ ולך ה' חסד וכו' וז"ל יש לך אדם יש לו עשרה עונות ועשרה מצות והוא אומר אינו מבקש לא עונש ולא שבר אלא יצאו אלו באלו, אין הקב"ה עושה כן אלא בתחלה הוא גובה ממנו עונותיו ואח"כ הוא נותן לו שבר מצותיו יעו"ש למדנו מזה ב' דברים חדא שאין הקב"ה מחליף המצות בעבירות והשנית כי בתחילה גובה ממנו את עונש העבירות ואח"כ נותן לו שבר המצות, וא"כ איך יועילו מצות הירשים להצילו מן העבירות ואין מצילין לו לאדם כ"א התשובה ועזיבת החטא בעוה"ז בעוה"ז וכמ"ש התנא ויפה שעה אח' בתשובה ובמע"ט בעוה"ז מכל חיי העוה"ב, שאם אין אני לי מי לי.

ולכן אם הירשים רצונם לעשות נחת רוח למת להושיעו ולהצילו מכף הקלע ומגלגולי הרצח"ם ומדינה של גיהנם שהוא נידון בהם, אין שום אופן כ"א לשפוך שיחה ולדרוש טליחה ממלכו של עולם בעד המת ההוא והוא כי יקבצו עשרה אנשים בשרים יודעי ספר ויעשו למת סדר התיקון שכתבנו לעיל דל"ה ע"א בדי"ח יום א' ר"ח מבת וכו' יעו"ש, ואם המת ההוא אינו מוחזק לאדם כשר יעשו התיקון ההוא ג"פ או ד"פ, עד שיראו אותו בחלום שגובש בגדים ואינו חולה ואינו עצב.

ופעם א' אירע שעשינו תיקון זה למת א' י"ג פעמים עד שראוהו בחלום שקם מחיו ונתרפא ולבש בגדים, וכל הוריו להקדים ולעשות את תיקון הגו' שעה א' קודם הרי זה משובח.

ואם אפשר לעשותו בתוך ו' ימי האבלית הנה מה טוב ומה נעים כי יוכלו להצילו גם מחיובי הקבר יען כי הרבה פעמים ידמן כי המת ההוא הוא ביש ונכלם להראות עצמו בחלום שהוא עיוות ויחף ואנשי צבא סובבים אותו כמו

עושים לשופכי דמים. עד זמן שתקצר נפשו מן הצער שהוא בו ויצטרך לבוא בחלום לאי ממודעיו ומסכריו ומראה לו ברמו דק שהוא בצער. ואם לא נתפעלו קרוביו מזה חזר ובא בחלום לאחר מבני משפחתו הקרובים אליו ואם לא נתפעלו גם מזה יצטרך לבוא בחלום להיות קרובים אליו ולהראות להם שהוא חולה או עירום או רעב וכיוצא בזה. כי אין המת נראה לבניו ולירשיו בתחלת הכל מפני שהוא בוש ונכלם מהם יותר מן הרחוקים ואם לא השניחו היורשים גם בזה אז הוא מקבל עליו דין שמים ואינו חוזר לבוא עוד בחלום.

ויכול האדם לעשות תיקון אחד לדי' מתים או יותר בפעם אחת ואין צריך לכל א' וא' תיקון בפני. גם יכול האב עצמו להצטרף עם הצעור העושים תיקון לבנו ואין זה דומה למאי דאמרינן בפרק חלק דקיד ע"א ברא מזכי אבא אבא לא מזכי ברא וכו'. כי אין ענין התיקון משום זכות האב שתועיל לבנו אלא הוא ענין תפלה ותחנונים שמתפלל ומתחנן לפני הקב"ה להציל את בנו מכף הקלע. ובוראי אין תפלת האב גרועה בזה מתפלת אנשים הזרים העושים את התיקון, וכמ"ש התוספות בסוטה ד"י ע"ב על דוד הע"ה שהועילה תפלתו שהתפלל על אבשלום בנו יעריש.

ונלע"ד שכוונת התוספות היא על מה שהכניסו לג'ע' וכמו שמצוין בראש דבריהם דאייתיה לעלמא דאתי וכו'. אבל למאי דאסקיה מו' מדורין דניהנם אין צריך לזה תפלה לרוד אלא די במחילה בלבד שימחול לאבשלום כמה שחמא לנגדו וציער אותו, כי אבשלום חמא למקום ביה ולאביו, ובחמא שבינו לבין המקום כבר קבל את עונשו בעה"ז שנהרג במיתה משונה כמ"ש התוספות ו"ל שם ותקעו בו עשרה חניות וג' שבמים וחתכו את ראשו ואח"כ השליכותו ביער אל הפחת הנדול ויצרכו עליו גל אבנים גדול מאד כמ"ש בשמואל ב' ס"י י"ח וא"כ לא נשאר עליו כ"א מה שחמא לאביו שהוא חמא שבין אדם לחבירו, ולכן כאשר בכה עליו והספידו גילה דעתו שמחל את שלו, וע"ז יצא מו' מדורין דניהנם.

ואעפ"י דק"ל מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול, שאני הכא שאבשלום היה בנו של דוד כי משהו הוצרך דוד לומר בני בני אבשלום כדי ללמד סניגוריא על אבשלום שיהיה כבודו מחול, ועל מה שרצה להכניסו לג'ע' על זה אמרו התוספות שהועילה תפלתו של דוד הע"ה והכניסו לג'ע'.

ואם אין היורשים ידם משנת לעשות תיקון למת ההוא, לפחות בעת נאמם ע"י קבר המת יאמרו הרי אנחנו לומדים לתיקון נפש ורוח ונשמה הם

רוחות מספרות

וסדר הלימוד היא בתחלה אומרים פרשת הקמורת ומתחילין מן אתה הוא ה' אלהינו שהקמירו אבותינו לפניך וכו' עד וערבה לה' מנחת יהודה וכו' ואח"כ אומרים ויהי נועם ה' אלהינו עלינו וכו' עד ואראהו בישועתי ואח"כ אנא בכח וכו' עד סופו ואח"כ פתיחת אליהו הנביא וכו' ואח"כ אומרים יהי רצון וכו' הנז"ל בדף ס"ט עד ברוך שומע תפלת עמו ישראל ברחמים וזה הוא תיקון קצר המועיל למת, ויוכלו לעשותו בשלושה אנשים בלי תקיעת שופר, ואפילו ביחיד יוכל לעשותו, ום אותו האיש המקבל הנאה על נפש המת כשיתפלל בעד נפש המת, יותר טוב שיאמר נוסח התפלה הנזכרת בספר חסידים סי' רמ"ב וזה נוסחה.

והוא רחום יכפר עון בזאת ההנאה שאני נהנה על אודות פב"פ חטאתו תכופר ונפשו בטוב תלין ותננה עם גורל הצדיקים ורוחו תרגיע עם חלק הטובים. בטוב המטיבים היוושים בעדו אמן.

ומציא דבר בין יבין האדם כי מי שניולד לו בן או בת והוא קורא את שמותם בשם אותם המתים הרי הוא מכניס לאיתם הילדים בסכנה עצומה, יען כי יתגלגל אותו המת בהוולד ההוא הנקרא על שמו, ואם אותו המת הוא מחוייב סקילה או שריפה או הרג וכיוצא בזה יגרם שאותו הילד ימות באותה מיתה בקצרות שנים, ואם נתחייב כמה מיתות הוא מתגלגל בכמה ילדים הנקראים בשמו, וכולם הם מתים רח"ל, וכל ילד הקרוב יותר ממשפחתו הוא מקודם להתגלגל בו יותר משאר בני משפחתו כמ"ש או דודו או בן דודו וגאלנו וכו' וכמבואר בדברי האר"י ז"ל בספר הקלוקים בירמיה סי' ח' יע"ש.

ובדידי הוה עובדא שקראתי את שב בני בשם מת אי' ממשפחת אמי בעוד שלא הייתי יודע דבר זה ונפטר הילד ההוא בעודו יונק משדי אמו, גם כל בני משפחת אמי קראו את בניהם בשם ההוא והם היו עשרה בנים ורובם מתו, מהם מהו בזמן היניקה ומהם מתו בהיותם בהורים בני י"ח שנה או יותר ומהם מתו בשנת חופתם וגם נשאר מהם כ"א שנים בלבד.

ואחר שמת לי אותו הילד בא אלי אותו המת בחלום וחילה את פני לחזור ולקרוא את שמו פעם שנית באומרו כי מה שמת הילד ההוא הטעם הוא לפי שעדין לא היה נגמר דינו מכף הקלע, אבל עכשיו הרי הוא נגמר דינו ולא תירא עוד שמה ימות הוולד, אמרתי לו אין מחוייב אני להכניס את בני בספק סכנה לכבודך, אמר לי איך לא תתעבר אשתך בבן אלא ילצת, ואמרתי לו אפילו אם יוולדו לי ז' בנות זה אחר זה איני רוצה לקרוא עוד את הולד בשמן, וילך לו המת מאתי בכעס.

גם פעם אחרת בשנת התרס"ו אירע מעשה אחרת שהלכתי ביום המילה אצל יולדת א' מבני משפחתי והילד הנימול קראו אותו בשם אביו אביו אשר נפטר בשנת תרס"ה. ובהיותי יושב אצל הנימול נתנמנמתי מעט כמו חצי דק וראיתי דא"ר בא אותו המת וישב לו אצל הנימול ותכף ומיד הקמין המת את עצמו ועשאוהו כמדת גוף הנימול ועלה ושכב על הנימול אחוריו כנגד פני הנימול וכיון את אבריו כנגד אברי התינוק ונבלע כולו בתוך התינוק דוגמת המים הנבלעים בכלי חרש שהיה עומד בחמה בחורש אב. ונתעוררתי מקול צעקת התינוק שצעק ובכה מהכאב וקראו לרופא לבקרו ולא הועיל ואחר כיד שעות נפטר התינוק והוא רחיל.

ולכן אין אני מזכיר אלא מזהיר ומצווה לכל א' וא' מישראל שלא יקרא את שם בנו בשם המת אם לא דקים ליה בנויה שהיה איש צדיק הולך בדרך תמים וכולי האי ואולי יען כי רוב אדם אינם נמלטים מהגלגולים כמש"ל בדרך ס"ז ע"ב משם האריז"ל יעו"ש ואל יחוש לבני אדם המלעיגים עליו על שלא קרא לתינוק בשם המת.

ובשנה זו שהיא שנת התרצ"ג בא אלי איש א' אשר נולד לו בן אחריו פמירת אביו בשבוע א' וראה בחלום שבא אביו ועמד לנגדו באין אומר ואין דברים. ולא ידע אבי הבן מה לעשות אם לקרוא את בנו בשם אביו או לא. ואמרתי לו שקודם המילה יעשה תיקון לנשמת אביו הנפטר והוא התיקון הנזיל בדרך מים ובעזרי לא יאונה לתינוק שום רעה ח"ו.

עד כאן הגיעו מעשה הרוחות הם והדברים המסתעפים מהם:

מעשה נורא מס' מנחת אליהו מבעל שבת מוסר

בשנת התמ"ח ליצירה בחודש אב נכנס רוח א' באשה אחת ומקודם שגודע שהיה הרוח בקרבה שמונה חדשים היתה הולכת חולנית במיני כפיות עד שנלאו הרופאים למצוא פתח רפואתה.

ויהי היום שנכנסתי אני בחצר שהאשה זאת יושבת שם וכראות אותי נפלה בכפיה גדולה והתחילה לגמגם בלי חיתוך דברים וכראותי כן הייתי כמחריש שידעתי שנתלכש בה רוח רעה

ויהי בעבור המנחה הלכתי אצלה בחברת אנשים כשרים וכראותה אותנו נפלה כפעם הא' וגורתי עליו חרם שידבר מי הוא זה ואיזה הוא אשר מלאו לבו לצער לבת ישראל בצער כזה כמה זמן. ומכת החרם התחיל לגמגם בקול אמנם לא הייתי מבין דבר גורתי שישוב למקומו וחזר למקום הרגיל להיות מוצנע שם שהוא בצד ימין בהיות שם מקום מרווח כמו שסיפר כשדבר.

שאלתי לאשה אחר שקמה אם היתה מרגשת עצמה בעת הכפיה ואמרה לא. אך עתה בפעם הזאת שמעתי קול מדבר בתוך גופי ואמר מה מפציר מעיב שאדבר כי איני יכול שאני במקום צר במצור ובמצוק. כששמעתי כן הפצרתי בחרמות שיחזור לעלות וישים עצמו בגרונה שיכול לדבר. כמו מקודם שהי' משים עצמו בתוך לשונה. וכן עשה שעמר בגרונה.

שאלתי לו מי הוא ואמר אני אברהם שניאור די קורוניאל שחנקתי את עצמו בעבור החסרון שהי' קרוב לחופתי ולא הי' בידי להוצאות החופה ובחרתי מות מחיים מפני הבושה ואע"פ שידעתי שהייתי עתיד לבוא בעונש זה אך ידוע למעכת שאני הייתי בעל תשובה וכמה שנים שהייתי בלבוש שק ואפר ותענית אין מספר וקידם שנחנקתי צמתי ג' ימים וגי' לילות ועשיתי צדקה ווידויים אולי יהי' מועיל לי להצילני מעונש ממה שאעשה ולא הועיל לי כלום אדרבה מכבידים עלי הסכה באומרם איך אבדת כל מה שמרחת בכמה עיניים ותעניות שעשית על עונותיך וכבר היית מושלם ורצוי לפני המקום והחלוקה הנעשית מתשובה כבר מושלמת ועכשיו נשחר במים ועוברים אותי אצל קברי ורואה אני תלוי באויר בדמות לבוש כתוב תשובה אך הוא מגוון הענן החשך.

וכשדבר כן התחיל לבכות בכי גדול אמרתי לו למה אתה בוכה ואמר מרוב הצער. ועוד שכנתי נשאת לאחר ואומרים לי השומרים אצלי אם לא היית עושה המעשה הרע הזה הי' עתיד להיות לך ולר' ואח"כ היית עתיד למות ולילך למנוחות שאננות והולד הזה שנולד למי שנשא כלתי ימות מיד וכן הי'. שאלתי לו כיצד נכנס לאשה הזאת וחשיב שהי' בקיטון מים ועשו

לאשה הזאת תרופה ע"פ הרופאים והשליכו מאותן המים ונכנס בה במקום התורף, ושאלתי לו הרפואה נעשה ע"י האש שכך הודיעו לי ואיך הי' בתוך הקרירה והשיב שאין הרוחות נכון מזה האש, ואמר שתי חדשים שאני יושב בקרבה.

ושאלתי מה עשו לו במותו, ואמר שמיד שיצא נפשו מהגוף לא ידעתי צ"מ פתע פתאום בבהלה גדולה ושמו אותי בכף הקלע והשליכוהו סמוך לפתח גיהנם ששפאת ירושלים ומיד יצאו רכבות של רשעים מגיהנם במקלות של אש ודחפוני ואמרו סורו ממא והפצרתי לסבול המכות אולי הייתי יכול לכנוס ולא יכולתי מכה המכות של רשעי גיהנם והמחבלים אשר נתנו עלי לשמרני גם הם מכים אחרי בחזקה ותתי המכה גדולה עד מאוד שלא יכולתי לסבול שנתפרקו כל החוליות שבנפשי וברחתי לפרות באויר ורדפו אחרי המחבלים והיו מכים בכת גדול בלי שום ריוח בין מכה למכה בלי חמלה וצרות וכאיכות אשר אין פה יכול להבין הדברים למי שהוא לבוש בחומר, ולא הייתי יכול לנוח רגע א' לא ביבשה ולא בים לא בהרים ולא בנבעות לבד ביום השבת שמניחים אותי בחור אחד ומיד במוצאי ש"ק מתחילים לרדפני.

והפצרתי עמו להכריחו להוציאו ושאל זמן ונתתי לו שבועה בתפילין ועשיתי בערמה שיביאו בנד כפול ויאמרו הנה בנד שהתפילין בתוכו, וכשבא לפני האיש שהביאו אמר בכאן אין תפילין ואני רוצה לשבע בתפילין איך אני מקיים דברי וכן עשיתי להשביעו.

וכשבא הזמן אשר קיבל לצאת דיבר בתוך הגוף של האשה באופן שתשמע ואמר לה הרי אני מקיים שבועתי לצאת ואני יוצא עכשיו מעצמי כי אני מתבייש לצאת בפני ריבוי עם, והרגישה האשה לעצמה שיצא במקום התורף ולא שב עוד לדעתה.

ואני המחבר ידעתי במוב מבכו של האיש הזה שהיה בעל תשובה נמור ופיא שאל ממני תשובה על עון סי' מה סגופים מתייבים הספרים הכתובים בענייני תקוני העונות, ואמרתי לו אב רחמן ירחם עליו כי בשגגה עשה מה שעשה כי קוצר ידיעתו גרם לעשות לו כן.

מעשה מוכר עופות

אחר הדברים האלה נכנסו שני רוחות בבי' אחים אח ואחות וגורתי על א' בחרם שיאמר מי הוא ולא דיבר כלל כדרכו כל י"א חדשים שהי' בקרבו והי' הבחור הזה חולה תמיד בכפי' ולא נודע כי באו אל קרבו הרוחות ואמרתי לו דבר ויצא קול נמוך מקרבו ואמר מה אדבר.

אמרתי לו מי אתה, אמר פ' המוכר העופות, והייתי מכיר האיש הזה ואת שיחו שהי' איש כעסן ומעשיו מכוערין שאלתי לו מה סבעך אמר הי' לי חובות ולא יכולתי לסבול ויראתי שמא הייתי בא להצטרפות אחרים ובחרתי מות מחיים ואכלתי סם המות רעל.

ושאלתי לו מענין יציאת נפשו מהגוף אם ראה מלאך המות ואיך נרמה לו, ואמר שלא ראה כלום רק נצטער הרבה ביציאת הנפש מהגוף ומיד דחפוהו עד פתח גיהנם שםפאת ירושלים ולא ידע מי דחפוהו.

שאלתי לו למה כל הרוחות דוחפים אותם שם שכך אמר ג"כ הרוח אחר שדחפוהו משם כמדובר לעיל, והשיב משום ששם הפתח הגדול והקשה יותר משאר הפתחים שיש לגיהנם, ואמר שיצאו לקראתו כמו שלושים מגהינם ולא הניחוהו לכנס בתוכו.

ושאלתי לו אם הי' הרבה רשעים בגיהנם, והשיב שלא ראה בתוכו כי כי נפל רחוק כמטחוי קשת אך ראה מרחוק חשך עבה כי אין דבר בהעולם הזה לדמותה, אך ראיתי צדיקים שעולים מהעזה"ו ועוברים בפתח של גהינם ונאחזים בכנפיהם מנפשות שבגיהנם שהי' יוצאים מתוך אותו החושך והי' הולכים עמהם והצדיקים העוברים דרך שם הי' כנפי בגדיהם נשרפים מעם.

ושאלתי לו וכי בגד יש להם, ואמר שאין אני יכול להדמות הדבר כי הוא דבר רוחני.

ושאלתי לו אם הי' מכים אותו בעוד שהי' רואה שם, והשיב כי נתלוח עם רוח א' מהאשכנזים אחד שנחנק בעיר סטאמבול והביאו לשם להענישו בעונש זה שיתאווה לכנס לגהנם ולא יכול ואמר שהרוח שהי' בתוך אחותו הוא זה והוא רשע גמור וכופר בעיקר.

ואמת אני מספר למעב"ת מה שאירע לי ברוח הזה ידוע לאדוני שג' רוחות היינו תחת ה' מלאכי חבלה אני והרשע הזה ורוח אברהם שניאור הנ"ל, וכל ימי השבוע לא הי' לנו מנוחה בעולם אך בשבת מניחים אותנו בחור א' והיינו מספרים זה עם זה על מעשינו ועל הרעה הבאה עלינו, והרשע האשכנזי הזה הי' מתגבר עלינו ואוחז בנו והי' מוליכנו בשבת במקום בתי כסאות ובמקומות אשר בי"א משתינן שם והיה מצער אותנו כמעט כצער המזיקין לנו בששת ימי השבוע.

ואמרתי לו למה אין אתם מתגברים עליו כיון שאתם שנים, והשיב לפי שהוא הי' בעל כח ועוד כשלא היינו רוצין לשימועו הי' מחרף ומגדף דברים אשר אין לאומרם כמו שאספר כשדברתי עמו וכו', ובעבור לשתים פ"י שלא יחרף היינו מוכרחים להלך אחריו במקום שלבו חפץ.

שאלתי לו ובשהמזיקים מכין אותו בימי השבוע מה הי' אומר, והשיב לא הי' מדבר להם כלום מפני היראה ועוד שלא הי' לו אז סנאי לחרף משום

שכל מכה ומכה שמכין אותנו הוא צער גדול כאדם החי החתוכים בשרו מעט מעט עד שתצא נפשו.

שאלתי לו הייתם שמחים ביום השבת, אמר לי אדרבה היינו בוכין כל היום מה עתיד לבוא עלינו בימי השבוע אך בבכיה ואנחה היינו מספרים זלזל מעניינינו. ואמר ידוע לאדונינו כי אברהם שניאור הנ"ל סיפר לי שהי בעל תשובה כל ימיו ולא ידע איך בא עליו הרעה הגדולה הזאת, אמרתי לו דע שכל העונש הזה שעובר עכיו עד שיתמרק מה שעשה שאיבד עצמו ואחר קבלת העונש יקבל שכר מצותיו שעשה.

שאלתי לו אם הי' מתאוה דבר אכילה, והשיב לא, אך עכשיו שנכנסו באלו הגופים מתאווים כל מיני מאכל ותענוג ממה שהיינו מלומדים בחיים חיותם ומגיע להם צער גדול בהגיע צער לזה הנוף שבתוכו ואינו מתאווים לדבר עבירה, וחזר ואמר אני איני מתאוה דבר עבירה משום שבחתי לא חשבתי בזה רק כל מחשבותי היה על היין ולא הייתי מתפלל תפלת מנחה וערבית, ומה גם שלא ירעתי כלל מליל פסח ולא הייתי אומר ההגדה רק הייתי קונן כד יין וזה היה במקום הגדה אוי לי, והיה הרוח מכריח לתינוק הזה שלא ילך להתפלל ושלא ילך לבית הספר, ושאלתי לו למה מכריחו לזה, והשיב שכך הי' מלומד בחיים ולא היה יכול גם עתה לשנות מבעו אשר הורגל בה.

שאלתי לו חברך אברהם שניאור להיכן הלך, והשיב וי"א חרשים שנכנסתי בזה הנוף ונשאר הוא ואשכנזי נע ונר, אך כמו ח' חרשים שבא לילה אי דבר באוני חברי גם אני מצאתי מקום לכנוס כאשה פ' שעשו לה תרופה והשליכו מים מהקיתון שהייתי שם, גם האשכנזי יש כמו ששה שבועות שנכנס בגוף התינוק אחות התינוק שאני בקרבו.

שאלתי לו למה נכנסת באח ואחות, והשיב כי הוא לא היה כונתו לכנוס בתחילה בנער הזה אך נכנס בחצר כדי לכנוס לאשה אחת וביום שבת ראיתי להנער שנכנס והשליך דבר ארצה ואז היה לי רשות לכנוס בו ונכנסתי בתוך קיתון של מים ושתה ונכנסתי בו, וי"א חרשים שאני ממון בקרבו ואולי לא היה בא מעכתי לדבר עמי לא הייתי מדבר עם שום בן אדם בעולם עד שימות הנער, והתחיל לדבר פ' יש בידו עבירה פ' ופ' יש בידו עבירה פ', וסיפר לכיא מה שעשה מכמה שנים ודברים שאירעו לו בחייו עם אותם העומדים שם וכולם מורים שכך היה האמת.

שאלתי לו כשהי' פורחים באויר אם היה אויר העולם כמו שהיה בחייו בעיניהם, והשיב לה אלא הכל נדמה לחשך בלהבת אש כגון גפרית ונחלי

אש המבעית לראותו רק בשבת רואים העולם באויר וך כמו בחיים עד זמן צאת ג' כוכבים שהיא העת שמתחילים ללקותם.

שאלתי לו למי מהג' רוחות שהולכים יחד מכין יותר בחזקה. והשיב לאברהם שניאור בעבור שמרח כיכ בתשובה ואבר הכל בידיו.

שאלתי לו על הצורות המכים להם והשיב שמכים אותם מאחוריהם ולא ה"י להם רשות לחזור להסתכל בפניהם.

שאלתי לו איך יכולים הרוחות לדבר כיון שאין להם כלי הדיבור לשון ושפתים. והשיב איני יכול להדמות הדבר.

שאלתי לי כמות שיעור הרוח כמה הוא. והשיב הכל כפי רוחנייתו ורוחו ה"י כשיעור אגיו קמן. ויש רוחות קמנים ממנו ובתיות רוחו גם זהו

המעם שאינו עולה כיכ עד גרונו של הנער לדבר בקול רם משום שיחנק הנער. שאלתי לו כשהיה נח בשבת אם היה רוחו מאיר ביותר מימי השבוע.

והשיב שהיה מאיר שרוח של שבת ה"י מתלבש ברוחו ובכמותו ובקומתו ושיעורי כשיעור הרוח שבימי השבוע.

ושאלתי אם שמע דבר מה באויר העולם כשהיה פורת. ואמר שהייתי שומע כרוז ג' פעמים ביום והיו מתרימים לג' בני אדם ומפורסמים

בשמים ואמר פ' על שמקלל אביו ואמו ולפ' על שבעל ארמית. ולפ' שמסתכל בנשים ותמיד מחשבתו בהן ועושה ערמות ותחבולה. ללכודן ברשת העבירה.

והנה הג' הנוכחים הכרתי והיה הדבר מפורסם ממה שהיו עושים. שאלתי לו עכשיו כיון שהוא בתוך חנוף הזה מהיפך יודע עבירה של

כאורא. והשיב שכל הנכנס לפניו היה רואה בצידו צורה מכוערת בתכלית הכיעור והעבירה כתובה במצח איתה צורה.

ושאלתי לו מה מיכה של צורה הזאת. והשיב העבירה עצמה נעשית שד והולך אצלו תמיד כ"ז שלא שב ממנה ואותה הצורה מכרית אותו לאמור

עבירה שכאורא. ואמר עוד ויש נכנסים בפני אותה צורה ואין הצורה מנחת לי לביישו. ושאלתי לו למה. והשיב משום שבוראי עתיד לחזור בתשובה.

ושאלתי אם שמע באויר אם מכרזים למובה על איוה אנשים. והשיב אני לא שמעתי אמנם ביום שבת א' סיפר לי אברהם שניאור ששמע כרוז

מכרז בקול שמחה וצהלה וקול ערב נשמע מסוף העולם ועד סופו ונכנס קול הכרוז באוני כל בריות שבעולם וכה אמר הזהירו בפ' ופ' שכל הנוגע בהם

כאילו נוגע בבבת עינו. שאלתי לו אם הקול נכנס באוזן כל בריות שבעולם וגם כיון שרוח

אברהם שניאור שמע הקול איך אתה לא שמעת. והשיב שלשמוע הקול הזה צריך זכות אך ניתן רשית לאברהם שניאור ששמע ואדרבה להענישו בזה

ויראה כמה אבר שעם התשובה שעשה היו מכרזין עליו כך ועתה להיפך

ומעם שעושים שכל בריה ישמע את הקול כדי שיפול פחדו על כולם ואין בריה רשאי לשלום עליו.

שאלתי לו אם יודע באיזה עון יש בעיר הזאת צער רעב הוה, והשיב בעון המוכרי מזוזות שמיקרים השער, ועוד שנשבעים לשוא ושקר ומנבלים את פיהם, שאלתי לו כשהי פורח באויר אם היה פורח למעלה למעלה, והשיב לא כיב למעלה אלא כשיעור ג' קומות או יותר מעט.

ואחר שסיים לדבר אמר מי יתניני לשתות לוג יין מוב ומשובח כמו שתייתי למוד בחיי, כי בעוד שאני בגוף הזה אני רוצה להתענג קצת, שאלתי לו מה תועלת יש לו עכשיו מהיין, והשיב שאדים של היין עולים בראש הנער וכיון שהוא מתפשט בכל הגוף יש לו שמחה כשמחת החי השותה משתכר ונתתי לו יין וישת.

אחר כל הדברים יום א' שאלתי לו אם הוא מתאזהר לילך על קברו שגופו קבור שם והשיב מיום שמת עד עתה לא ידע מקום קבורתו כי לא ראה כשהולכיכו לקבר משום שמיד השליכו נפשו עד שער הגהינם.

וחזרתי לשאול לו אם ראה מרחוק לרשעים שבתוך הגהינם, ואמר שכבר אמרתי לאדוני כששאל ביום א' עיני שלא ראיתי משום שהיה חשיכה גדולה צלמות ולא סדרים ותופע כמו אופל, אך נסתכלתי בתוך החושך כלהבת אש נפירת מלח וזפת שהסברה נותנת שניתך על ראש רשעים יחול ואמר עכ"ז מי יתניני לכנוס בתוכו.

שאלתי לו פתח זו של גהינם הוא בין הרים וגבעות או ע"פ השדה אין חור באמצע הקרקע וצורת הפתח כיצד, והשיב לא זה ולא זה ואיני יכול להמשילו.

שאלתי לו שיספר מה ראה באויר העולם בעודו פורח בו, והשיב עברתי בין מוצאות הכסף והזהב והשמש שם מכה כאש, אמנם לנו אין מניע נוק מאותו חסימות אך מצרת המציק אשר אחרינו לא היינו יכולים להתעכב אפי' רגע כמיסרא. גם עברתי בהרי חושך כי עד שם רדפונו אויבינו המציקים אחרינו, ובמקום הזה ראיתי פתח אחרת לנהנם ולא הניחוני לכנוס שם.

גם עברתי במקום נהר סמבטיון והוא נהר חזק ותקיף והוא של מים, אך מתגלה אבנים גדולות והפצצתי ומרחתי לעבור מעבר הנהר לכנוס בתוך הרי ישראל אשר שמעתי בהיותי חי שיש שם ישראל אולי תהיה לי הנחה קצת ולא הניחוני כי אמרו ממא לא יעבור בתוכה. ואמר שראה מיני דירות ואילנות אין חקר לקומתן, ואמר הכוכבים שאתם רואין אותם קמנים אנו רואים אותם גדולים. וגם אמר יש כח בנו להתפשט בכל הגוף ויש כח בנו להתפשט באופן שיתמלא כל הבית הזה, ויש כח גדול מכל זה בנו, ושחק וקם התינוק.

ויהי בערב חזרתי אצלו ושאלתי אותו אם היה חפץ לראות את קברו, ויאמר הן, ויהי בבוקר הלכתי אצלו ושחק ואמר מעבית לקח מורח להזליכני. אצל גופי אך איני לא הולך אם כי קודם אתה מניחני לכנס בים למבול. וכן עשיתי ונכנס אביו של בחור עמו וברח מידו והתחיל לשוט עד שיעור רחוק מאד. כי הרוח הזליכני ולא היה אדם יכול לבוא אצלו להשינוי ונצמערנו הרבה שלא יחניקוהו ותלמי חור לשפת הים אצלינו ומבל ולבש.

כשקרבו אצל קברו כ"א זרק אבן על קברו משום כפרה, גם התינוק רצה להשליך אבן וחור ורועו לאחריו שבי ב"א לא יכלו להתחירו עד שהשליך האבן מידו ארצה.

חזרתי לנסות שישליך אבן על קברו וכן היה כ"פ. והיינו רואים שעני התינוק היו דולקים באש בעת שהיה מרים האבן להשליך בקבר הגוף שהרוח שבקרבו על ראשו ועל זרועותיו יעכבו שלא יזרוק בו אבן, והי' התינוק אומר שמיד בשמרים ידו לזרוק האבן רואה גוף עומד על הקבר ופניו לו ירקקות עד מאד דומות כמים שחור מעורב בירוק והי' נתן סימן מוקני וקומתו וגוון מלבושיו, והוא לא הי' מכיר אותו בחיים ואנו העומדים שם מכירים שם והיינו שימעים הסימנים כמו שהי' בחייו.

אחרי הפצתי עמו להציאנו וקבע זמן, ושאלתי ממנו שישבע שלא יעבור הזמן, ושאל תפילין ולקחם בידו ואמר בזה"ל בשם הגדול והנורא שכתוב באלו התפילין שאני יוצא ביום שקבעתי, ושאלתי לו באיזה מקום אתה יוצא, והשיב בפי הטבעת, ואני יראתי שלא יזיק לתינוק, והפצתי בו שיצא בציפורן הרגל, והשיב שמשים עונש מבריתים איתו המזיקים השומרים אותו שיצא דרך שם ואני אמרתי שאני מתפלל עליו שיתן להם הקב"ה רשות ש"א יוצא דרך שם כ"א בציפורן כדי שלא יוסיף טומאה על טומאתו, כשמעו כן שתק ולא דיבר עוד.

ויהי היום שקבע לצאת קדמתי להלך אצלו בלילה לראות מה שבלבו, ושלחתי אחר בי ת"ח שיבואו וכאו לשם מיד התחיל התינוק במיני התולים ודברי צחוק ושאל שישימו לאבול וישב עמנו ואכל כשיעור שאוכלים ג' אנשים, ואמר אני יוצא לכן אני אוכל כך ואני רוצה לשמות בזה הלילה כיון שמחר אני חוזר לכמה עונשים.

וכשמעי כך נתך לבי שהיא תחבולה וערמה, אמרתי לו אתה עומד בשבועתך לצאת כאשר נשבעת, השיב וכי עברין אני, ושאלתי לו באיזה מקום, אמר א"א לעבור כ"א במקום שאמרתי, ואני יראתי שלא יזיק להתינוק חזרתי להפציר בו שלא יצא דרך שם ומיד כעס והתחיל לצחק מהעומדים שם ולהכות אותם עד שנערתי בו בנויפה גדולה וישב יצחק, ואמר בלשון רכה איני יודע מה לעשות מהצער שאני יוצא למחר, והתחיל לבכות

ושאל שרוצה קודם יציאתו למכול ולהלך על קברו וכן עשיתי עמו.
 בחזירתי עמו לבית הלכתי עם מנין אנשים כשרים אשר בחרתי,
 וכראותי שחזרתי להצציר עמו להוציא מצפורן, אמר עכשיו אני מצניע עצמי
 באבן א' ששם איני שומע החרמות שמעכית גזר עלי, וכן עשה, מיד גזרתי
 עליו חרם גדול בכמה גרות שידליקו אותם ויכבו אותם ותינוקות יענו אמר
 ואין קול ואין עונה אך התינוק היה שומע קול בקרבו שהיה אומר כל
 החרמות האלו ובואו לאוה'ע שמצירים ודוחקים לישראל.

חזרתי וקריתי לפניו קללות שבת"כ ושבמשנה תורה ולא הועיל עמו.
 דברתי באזניו מה שדברתי והתחיל לצער לתינוק. כתבתי כתיבה אחת בקערה
 ומחיתי הכתיבה במים להשקותו ודחק שיניו אלו עם אלו עד שהכניסו ברזל
 בפיו, התחיל לבכות בקול מר ומתמרמר ואמר תניח לי ריווח חצי שעה.
 חזר דעלות בגרונו של תינוק והשליכו כפעם בפעם וקמו עליו אביו ואמו של
 התינוק והכותו מכה רבה ואמרו לו רשע כמה זמן שאתה מצער לכנינו ואין
 אנו יכולים לסבול עוד, ושתק ולא דיבר כלום ולא עשה כשם שהיה עושה
 מקודם זה, כשמכין התינוק היה מגיע לו צער גדול.

ובעוד שהיינו יושבין בחצר כל העומדים שם קם התינוק על רגליו
 ונכנס יחידי בבית ושמע התינוק קול בקרבו אמר לחכם איני עובר על
 השבעה שהשביעני לצאת היום, אך לא רציתי לצאת בפניו משום שהביא
 אנשים אשר לא ציויתי, ועוד שהיה מפציר בי לצאת מצפורן ולא יכולתי אף
 שלמובתי נתכוון כדי שלא ידבק בי טומאה יותר, אבל איא בלא זה כי כן
 גורמים עלי השומרים אותי, והרי אני יוצא, וכדי שתאמין שאיני נכנס
 בשום אבר מאברך הרי אני עושה, הסימנים ששאל ממני, מיד הרגיש הנער
 רוח חזק יוצא מלמטה בכאב גדול מאד והרעיש את הבית ובצאתו נתלבש
 בקערה שמצא שם והוליכה אנה ואנה למטה ולמעלה כמה פעמים.

בין זהוה נכנס אבי הנער לראות מה ששהה בתוך הבית כמו חצי שעה
 מה היה סיבו ונראה קערה יוצא מפתח הבית בתווק גדול ונפל על כר מים
 ושברו חתיכות חתיכות, והתינוק נפל בקרקע כי נרפס מהכאב הגדול שהרגיש,
 ונתנו לו מים ושב רוחו בקרבו ואמר כבר יצא ממני הרוח רע שבקרבי ונהפכתי
 לאיש אחת וראו שקרע הבגד שיצא דרך שם, ואז סיפר הנער כל מה שדיבר
 לו הרוח ושמחו אביו ואמו וכל העומדים שם שמחה גדולה אך היו מצירים
 על הרוח האחר של האשכנזי שהיה בביתם התינוקת בת ששה שנים והיה
 מצער אותה מאד שהיה רשע גמור וכופר בעיקר ומתרף ומגדף, וכל דבריו
 שקר והוכר כזב.

אך הרוח של הנער הגיד לנו שבעודם שם בבית היו יוצאים ומדברים

זה עם זה ואמר לו אינם יכולים עמי להוציאני מכאן בשום אופן לבד מדבר אחד אני מתיירא שלא יחרימו אותי בעשרה, והשבתי לו כיון שהוא מנדף למה מתיירא מזה, ואמר הכח החרם הזה מוזק ומיצר לו ואינו מתיירא משום חרם הזה רק מהנוק הנמשך מהחרם, ובהיותו יודעים מזה היינו עושים כמה ערמות להחרימו בעשרה ולא יכולנו כי בעוד שהיה רואה פחות מעשרה היה עולה בגרונה ומדבר ומצחק ומחרף אשר אין להעלות על הכתב, והיה שואל מיני מתיקה ומיני הוצאות של אכילה ואם מאחרים לתת לו היה מפתיד להמית לתינוקת הזאת עד שהקב"ה למען רחמיו המרובים עשה מה שבפתע פתאום נכנסו אנשים לראות לתינוקת הזאת בצרתה והתחרמתי עליו בחרם שיצא.

מיד התחיל לככות ואמר ששמו אברהם ובעבור שלא היה לו מנוחה בעוה"ז מצרת עוונות נחנק ועכשיו מבקש מחילה מאדון הכל על כל מה שחירף וגידף, וכיון שיצא חבירו גם הוא רוצה לצאת, וקבע זמן ונשבע שבעוד הזמן הזה לא יצער לתינוקת, וכן היה כשבא הזמן שקבע לא נראה עוד שהלך מעצמו.

מעשה הפרנס

ובימים ההם שלחו לי כתב מעיר מוריא על ענין רוח א' שנכנס בנערה אחת הלך דיין העיר לדבר עמו והחרימו שידבר ולא דיבר. עד שיום אחד דיבר מעצמו, והלך החכם אצלו ואמר לו למה לא השגחת בהחרם שהחרמתי שתדבר והשיב מפני שאין אני רוח רעה כי אני פ' פרנס העיר איש זקן וחסיד כמו שהיית מכיר אותי, ומעכ"ת בא אצלי לגזור עלי חרם הימב בעיני ה' להחרים לאיש כמוני, ואני לא באתי על שום עון רק לכשהייתי פרנס היה בעיר איש רע ובליעל פ' שמו שהצר לחבירו ודחקו עד שגירש את אשתו ולקח אותה לאשה ואע"פ שלא היה ספק בידי למחות משום שהאיש רע ובליעל ובידו כח עם אוה"ע, מיהו היה לי לעמוד בפרץ ויהיה מה שיהיה ובעון זה קנסו עלי לבוא לפרסם עוני ברבים להגיד לכם שאיש פ' שוכב עם אשת פ' וכך וכך עבירות יש בעיר, ובדקו ומצאו כדבריו, וגם שאל על בני משפחתו ובניו וב"ב שיבואו אצלו ובא, וקרא לכל אורא בשמו וגם קרא בשמם לכל הנולדים אחר מותו והיה מגלה מעשיו של כאורא ומגיד מאורעות כגון שיירא פלונית שיבא היום לעיר ושיירא פ' לקחת לסמים וכל דבריו בצדק ובמשפט.

אח"כ הפצירו בו שיצא, ואמר עליכם שלום כבר עשיתי שליחתי ואני הולך אל מקומי, ומתחת הנערה את פיה ואמר כבר יצאתי וקמה הנערה

בבריאאתה, ואחר נ' ימים חזר ונתעורר הרוח בקרבה ואמרו לו למה רמיתנו, ואמר חורתי בה לדבר דבר אחר.

ויהי בראותם כי צחק מהם, שלחו לי כתב לאמור איך יעשו לחכריהן לצאת ולהציל הנערה העניה מצער אשר יושבת בה. ונתתי להם סימנים להבחין אם הוא האיש שאמר שהי' זקן וחסיד שאם הוא זה ידברו בו בכבוד ורכות ואם לא ימצאו בו הסמנים שנתתי להם בוודאי שרוח אחר רע הוא ועשה בערמה לומר שהוא הזקן והחסיד, וכתבתי להם נוסח החרם שיחרימו אותו ויכריחו לצאת, ובערב שבת הניע כתבי ליד חכם העיר ואז לא הי' יכול להלך אצלו כי קידש היום והוא לא פתח האיגרת לראות מה כתוב בתוכה ובלי סוד מוצאי ש"ק הלך אצלה עם האיגרת סתומה וחתומה.

ויהי בראות הרוח שנכנס אמר וכי נעלם ממני דבר דעו שזאת האיגרת שלח פ' מעיר אומיר וכה כתוב בה וקרא לפניהם כל מה שהי' כתוב בתוכה ופתחו האיגרת ומצאו כדבריו ותמהו כל העומדים שם. וחזר לפרסום עון כאויא ויגדל הבכי וכיא הרהר בתשובה בלבו כי כיא ראה שגילה מה שבקירות לבו, ושאל לו למה דיבר שקר שאמר לצאת ולא יצא, והשיב בפעם הזאת אין אני יוצא בפני שום אדם וכן הי' שיום אחד היתה הנערה יחידה בבית ולא הי' שם כיא נער שנכנס בפתע פתאום וראה לנערה נופלת ארצה ורגלה מכה בקרקע עד שמחוזק ההכאה יצא הציפורן ויצא בו הרוח וקמה על רגלי' ולא יספה לראותו עוד עד היום הזה.

מעשה אברהם צרפתי

שמעתי מפי איש נאמן חכם וחשוב שנמצא בעיר פירארא והכיר אדם א' ששמו אברהם צרפתי והי' בחור כמו שלשים שנה וזבחור הוה הי' רך ויחיד לאביו ואמו ורע מעללים כל ימיו בעידונים ותמיד דירתו בגינות אחר אחת בתוך רועה זונות, וביום מהימים מצא תייב א' בחור כמותו ויוערו יחדו לאכול ולשתות במקום הנמצא להם.

ופי' נמצא להם איש סוחר ערל וראה אותם בלבושים נאים וחשובים ואמר הסוחר בלבו נראה אלו מבני הסוחרים הגדולים אשר בארץ המה הנני מגלה לבי להם והכניסם לחדר בחדר והראה להם חמשת אלפים דינרים שהי' רוצה לתחליפם על ידם בכסף אחר.

ויהי בראותם כן המשיכוהו בדברים עד שהביאו אותו לביתו וקמו עליו והרגוהו ויבוקש הדבר וימצא, ויבקשו הערלים אנשי עיר פירארא להרוג

ליהודים אם לא ימסרו לאלו בידם, ויבקשו אותם בכח חרמות עד שהוציאו לזה אברהם צרפתי כי האחר ברה ויתלו את אברהם הנ"ל על העץ. ויהי כאשר עברו ימים מעטים היתה נערה א' מגדולי הארץ ירדה לשאוב מים מהבור והנר בידה ובפתע פתאום נכבה הנר ונכנס רוח אברהם צרפתי בה והי' מצער לה. ובה אצלה רב א' בקי בחכמת הקבלה ושמו ר' יהודא מה טוב והכריחו לצאת משם. ואמר אל תעשו עמי הרעה הגדולה הזאת שאני אברהם צרפתי.

ושאלו לו על איזה עון נכנס שם ולא קבלוהו לנהיגם ואמר פ"א הלכתי עם חברי החיים אצל וונה א' גויה בליל שבת וחבירו לא רצה לכבות את הנר והוא כיבה אותה וזה עון אשר קיטרג לו מאד שלא הניחוהו לכנס לנהיגם והלך נע ונד עד שנכנס לשם ולבך אל תפצירו עמי כי איני יוצא משם עד שישלמו השנים שקצבו לי מהשמים לחיות. והוא גרם מיתתו בידו בהריגת הסוחר.

והרב הגו' הפציר עמו בחרמות עד שאמר אם תעשו עמה כך וכך אני יוצא, עשו להם בשר צלוי ולביבות ואוכל ואשתה ואח"כ תלך הנערה לבית החיים ושם אני יוצא ועשו לו כן ורימה להם, והרב בעס עליו עד שאמר הכיאו לי ג' אישיות מלאות מים וישימו אחת בראש הנערה ואחת בגול' ואחת בזרועה השמאלית והתחיל לפצור בו להוציאו, וכדי שלא ילך נע ונד שיכנסם באחת מאלו האישיות ויהי' שמור, כיון שראה הרוח שיבקשו לו תיקון כד' להוציאו משם ועכשו אין לו עיניו כ"כ אמר איני יוצא מכאן אלא אי"כ בזה התנאי שבאיזה גוף שאני מוצא אני נכנס בו, וכן הי' והנערה נצולה

בשבת מוסר פרק כ"ז מובא סיפור זה.

ובהיות שלא כל אדם מתעורר לעשות תשובה בראות עצמו בריא אולם רק בבא ימי הזקנה ורובם עד דכדוכה של מות וכיון שנשתרשו כל חייהם בהבל הזמן בעצת המסית סמאל הרשע הוא שטן הוא יצר הרע בעת יציאת נשמתו מפתחו שיכפור בקונו וינצל והאיש אשר הלך אחר עצתו כל חייו בראות עצמו בצער המות מתפתה ושומע לו וכופר בחושבו שעם זה ינצל מאותו צער לא כן המוחזק כל חייו בקב"ה ובתורתו בעט בעצת סמאל הרשע שהורגל שלא לשמוע לו ולכן בבא אז לפתותו אינו נוטה און אדרבא מקלל ומודיע לו שהבל הוא ;

וסיפר לי חר מרבנים שאביו הר"ב ז"ל הלך בשליחות ובאחת הערים שנכנס היה כת בחורים כל ימיהם אכילה ושתייה ומצאו תאוותי מכל מה שלכם

חפץ לא היה עבירה שהשליכו אחרי גיוס דכלם עשו לא נזורו אחר והיו
כאפרים בכל מה שכתוב בתורה ואין צריך לומר בתורה שבעל פה.

וחלה אחד מהם למות וכשנכנס בחוליו התחיל לצעוק בקול מר והיה
אומר לעומדים אצלו הצילו אותי מזה העומד לפניי וחריב שלופה בידו לחתוך
בשרי התיבות התיבות גם ראו שעושים למי שעשה עבירה פלוני כאשר עשיתי
אני עם חברי עושים לו כך וכך שפטים.

וכן היה מוכיר כל מה שעשה עם חבריו והיה צועק מר ואוי ואבוי
ומחלה ומשתמח לפני כל הבא לבקרו שעשיר היה ומרבים העם לבא שיצילו
אותו מהמשפטים שמראה לו המלאך המות לעשות בו ולכל העושה כמותו
ודברים כאלה רבים עד שהיו מרבים העם לבא לראות בעיניהם כל מה
שארז"ל שרואה הרשע בשעת מותו.

והיו אנשים ומפ' ונשים מהרתרים בתשובה והיה בצעקה זו כמו שמונה
או תשעה ימים.

עד שאבי החולה קרא לחכמים והלכו אצלו ושאלו מה היה רואה והיה
מגיד להם שתיה רואה למלאך המות לא בדמיון כי אם ראייה ודאית ומראה
לו המשפטים המעוהדין לו ולחבריו והיה עושה לו הכעסות גדולות.
אמרו לו החכמים שיאמר שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד ויתודה
על חטאיו.

והוא ענה חלילה לי מעשות זאת כדבריכם משום שהשמן העומד כנגדו
אומר לו שאם ואמר כך יעשה בו שפטים ואם לא יאמר הוא יצילנו מצער
חוליו ואדרבא היה מחרף ומגדף כשהיו מפצירין אותו שיאמר שמע ישראל
והפצירו עמו עד בוש ולא אבה לשמוע בקול מוריו ויצאת נפשו כאומרו איני
אומר שמע ישראל ונפנה והלך לחרפות והחכמים פירשו מאצלו מיד שלא
ידבק בלבושיהם ממומאתה, עד כאן.

הרי כיון שהרשע מתדבק בחיו עם סמאל גם במותו מפתחו לכפור.
לכן תקנו הקדמונים ז"ל שימסור האדם מודעא בחייו שאם חיו מסיבת
בלבול דעתו יורה אל דברי המסית יהיו דבריו כחרס הנשבר וכדבר שאין
בו ממש.

רוחות מספרות

העתק דבר קדשו של חרב חקדוש מויה מנחם מענדיץ זצ"ל מוויטעבסק

א. ראשית חכמה יראת ה' והיתה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו. זהו חבושה, והבושה מביאה לידי יראה מלפניו ולהתבייש תמיד בבושה ויראה מלפניו ית' ששלא כל הארץ כבודו וחוקר כל הנסתר וצופה ומביט כל התנועות להתבונן דבר זה מאוד כמשיכ בש"ע אויח ס"א שווייתי ה' לנגדי תמיד, ולקיים זה שאמרו ז"ל איזו פרשה קמנה שכל גוסי תורה תלויים בה הוי אומר בכל דרכיך דעהו להיות כל מעשיך אכילה ושתייה ושינה ומשגל לשם שמים:

ב. להזהר מאוד מביטול תורה בכל מאי דאפשר ולקיים לא ימיש ספר התורה הזה מפ"ך, אך להזהר שיהי' הלימוד לשמה בדחילו ורחימו אורייתא בלא דחילו ורחימו מיד וישמע ה' ויחר אפו:

ג. לפני מי אומר הדברים האלה ואיזו הדברים הוא אומר, אורייתא וקוביה כולא חד:

ד. רק שיהי' לשמה לידע הדרך אשר ידבק בה האדם בו ית':

ה. הזהר מאוד מלימוד שלא לשמה שלא יעשה ח"ו סם המות ולהיות יך ונקי בלי שום מחשבה זרה:

ו. ללמוד בכל יום משניות ולתקן מה שפגם:

ז. ללמוד גמרא בעיון כי גמרא עם עיון משבר הקליפות אך שיהי' לשמה:

ח. להזהר מאוד ללמוד ספרי מוסר בכל יום כפרמ ספר הקי ראשית חכמה מיני' לא תזוע:

ט. להתבונן המוסר ולחזור ב"פ ולזכור:

י. ללמוד תרי"ג מצות ולהיות בקי בהם, עכ"פ לחזור בכל חודש תרי"ג מצות:

יא. להזהר מאוד להיות ממארי דחושבנא שיעשה בכל לילה קודם השכיבה חשבון על המעשים שעשה כל היום שאם ראה שעבר עבירה ח"ו יתודה תיכף ויקנים א"ע באיזה קנס ממון לצדקה:

יב. להזהר מאוד לשמור שבת כהלכתו בכל חומרות שהחמירו חכמים ראשונים ואחרונים ולהיות מחשבתו תמיד אל השבת כמו שאמרו זכור את השבת שלא יסח דעתו מיום השרת